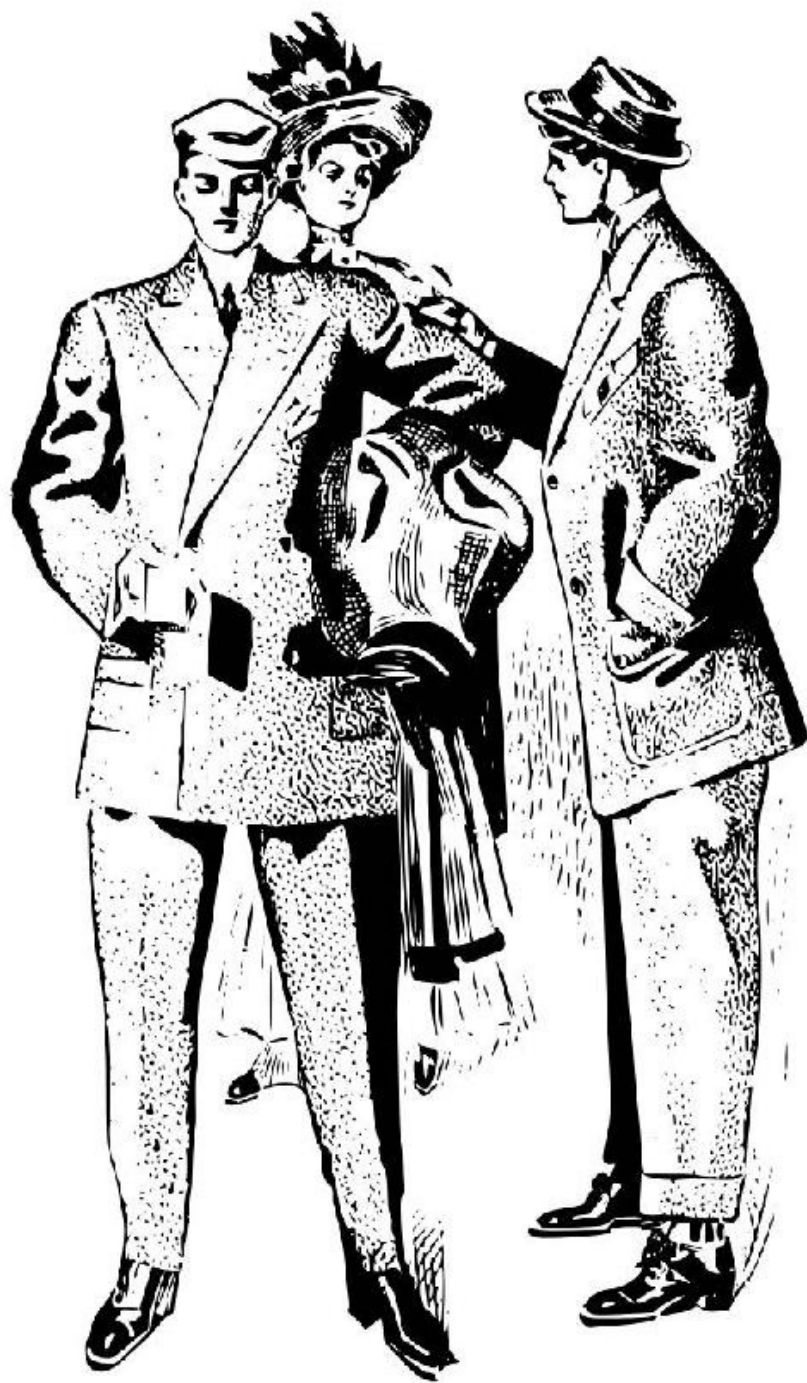

ЛЕСЬ ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ

П'ЕСИ

ВИБРАНЕ

Лесь Подерв'янський

П'єси

Вибране

Table of Contents

1. [Данко](#)
2. [Пацавата історія](#)
3. [Хвороба Івасика](#)
4. [Жан Марє та інші](#)
5. [Гамлет](#)
6. [Цікаві досліди](#)
7. [Герой нашого часу, I](#)
8. [Герой нашого часу, II](#)
9. [Діана](#)
10. [Йоги](#)
11. [Кацапи](#)
12. [Король Літр](#)
13. [До хуя масла](#)
14. [Остановись, мгновеньє—ти прекрасно!](#)
15. [Місце зустрічі змінить ніззя, блядь!](#)
16. [Множення в умі](#)
17. [Нірвана](#)
18. [Павлік Морозов](#)
19. [Піздец](#)
20. [Казка про репку](#)
21. [Рух життя](#)
22. [Сноби](#)
23. [Свобода](#)
24. [Утопія](#)
25. [Васіліса Егоровна і мужичкі](#)
26. [Іржик](#)
27. [Йоко і самураї](#)
28. [Блеск і ніщета підарасів](#)
29. [День колгоспника](#)
30. [Дохтори](#)
31. [Тріасовий період](#)

32. [Бур'ян](#)
33. [Кам'яний долбойоб](#)
34. [Сказ](#)
[Credits](#)

Build date: 2017-02-10T17:35:58Z

Данко

Феєрія

Characters

Данко
Натовп

АСТ І

Ліс, зроблений з пап'є-маше.
Входить натовп. Натовп дико і
страшно реве. Подекуди можна
почути обривки розлючених фраз
типу: 'Хлопці! Хорош ноги бить.
Начальство очки гребе, а ми синці
лопатою вигребаємо.' Входить
Данко та стріля з пістолету в
повітря.

ДАНКО

Мовчать!

Всі мовчать так, що навіть стає
ніяково.

ДАНКО

Не розмишлять! Чмо японське! Іттіль!

ГОЛОС

Та куди ж іттіль?

ДАНКО

Іттіль. Контра. Кто не хоче, вб'ю нахуй!

Данко вириває з грудей серце, яке
світить карасиновим світлом, і
вимахує ним як фонарем.

ГОЛОС З НАТОВПУ

Ні хуя собі!

ДАНКО

(Кричить)

Урааа! Вперьод, чмо японське!

Всі біжать за Данком у напрямку протилежному тому з якого прийшли.

АСТ II

Болото. Входить натовп з Данком.

ДАНКО

Іттїть!

ГОЛОС З НАТОВПУ

Та вже мабуть прийшли.

ДАНКО

Контра. Не пиздїть. Іттїть.

ГОЛОС З НАТОВПУ

Я їбав таку жизнь.

ДАНКО

Харош, пизда ваша мати. Шо поставали?

ЗАПОПАДЛИВИЙ ГОЛОС З НАТОВПУ

Данко! Серце згасне!

Справді. Серце в руці Данко починає гаснути. Данко кидає його з розмаху об кочку і затаптує ногами. Потім вирива у себе печінку. Печінка відразу ж починає горіти синім вогнем.

ДАНКО

(Несамовито реве)

Іттїть!

Данко і натовп зникають у
напрямку протилежному тому з
якого прийшли.

АСТ ІІІ

Пустиня. Входить натовп з Данком.

ДАНКО

(Шуткує)

Вот ніхуйова пагодка

(Натовп мовчить)

ДАНКО

Шо мовчите? Га? Де Ізергіль, стара блядь!

ГОЛОС З НАТОВПУ

Вчора здохла.

ДАНКО

(Невпевнено)

Іттїть.

ГОЛОС З НАТОВПУ

А не пішов би ти на хуй!

ЗАПОПАДЛИВИЙ ГОЛОС З НАТОВПУ

Данко! Печінка згасає.

(Данко кидає об пол смердючу
згорілу печінку)

ЗАПОПАДЛИВИЙ ГОЛОС З НАТОВПУ

Данко! Нирки рви—вони горітимуть.

Данко вириває нирки. Вони горять,
але не так яскраво, як хотілося. Тоді
Данко і їх кидає у пісок.

ДАНКО

Що, падлюки. Тепер довольні?

(Натовп мовчить)

ДАНКО

Тепер Вам піздец!
(Помирає)

ГОЛОС З НАТОВПУ
Ніхуя не піздец! Ми тут в пустині сад зробимо!

ГОЛОСИ
А вірно хлопці! А діло каже!

ГОЛОС
Ураааааа! Вперед, чмо японське!

ВСІ
Ураааааа!

(CURTAIN.)

Пацавата історія

П'еса з театрального життя

Characters

Гриша Непейвода	Карлік з театрального колектива 'Орфей і Еввідіка'
Вася і Петя Твердохлебови	Ліліпути з колектива 'Орфей і Еввідіка'
Гнат Пилипович Рак	Іграючий режисьор і ісполнітель ролі Орфея
Лариса Сидорівна Сало	Ісполнітельніца ролі Еввідікі
Коля і Поля	Ідіоти-дауни
Люба Неїжмасло	Женщина-коняка з конкуруючого колектива 'Аріель'
Льова Ковбаса і Стьопа Хулімулін	Горбуни з колектива 'Аріель'
Клім Моїсейович Кац	Головний режисьор народного театра імені турецького комуніста Залупа Хуйбердієва.
Уляна Юхимовна Світисонечко	Юродива старушка

АСТ І

Кабінет Кліма Моїсейовича Каца. В кабінеті сидить Клім Моїсейович, зайнятий у справах. Входить Гнат Пилипович Рак, Гриша Непейвода і ідіот Коля.

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК

Дозвольте к Вам,
Клім Моїсейович поважний,
Звернутися у справах очень важних.

Входить Льова Ковбаса, Стьопа

Хулімулін і Поля.

ЛЬОВА КОВБАСА

Клім Моїсейович, послушайте міня,
Ви підарасів етіх бойтесь, как огня!

ГРИША НЄПЄЙВОДА

Я встрашном гнєве, помолчі, мудак,
Когда говоріт Гнат Пилипович Рак!

СТЬОПА ХУЛІМУЛІН

Моя твою возьмьот за голу сраку
І харашо отпіздіт, як собаку.

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

(Велично)

Ідіте нахуй все, покіньте кабінет!

Все делают одін шаг вперед.

ВСІ

(Хором)

Нет!

Під час суперечки ідіоти-дауни
Коля і Поля мовчки дивляться один
на одного і сопуть. Видно, шо вони
подобаются один одному. Входят
Вася і Петя Твердохлебови,
ліліпути з колектива “Орфей і
Еврідіка”.

ВАСЯ ТВЕРДОХЛЄБОВ

(До Гриши Непейводи)

Лариса Сидорівна Сало
Сьгодні под трамвай попала,
І он їй іспортіл всьо їбало.

ГРИША НЄПЄЙВОДА

Она жива?

ПЄТЯ ТВЕРДОХЛЄБОВ

Жива, конєшно.
Но надо что-то делать спешно.

Єйо нам некем заменіть.

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

Сказав я, нахуй всі ідіть!

Входить Лариса Сидорівна Сало і
Люба Неїжмасло, обидві страшні.

ЛЮБА НЕЇЖМАСЛО

Смотріте, от хуйова баба.
І відно шо на перед слаба.

ЛАРИСА СИДОРІВНА САЛО

Молчі, ти, тарапашня сука.
Для мене відеть тебе—мука.

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК

Ви, курви, обе замолчіть!

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

Кажу я, нахуй всі ідіть!

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК

Клім Моїсєйович прекрасний.
Ви не волнуйтеся напрасно.
Ми всьо устроїм вері гут.
На Любу зрителі ідут.
Однак для ролі Еврідіки,
У нейо від немного дікій.
К тому ж вульгарний лексікон,
проісхожденье видаст он!
Я предлагаю їхню Полю,
всерьоз попробовать на ролю,
і тем убить двох зайців вмить.
А колективи замірять.

Німа сцена.

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

Товариш Рак, ви шо мудак?

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК

Іначе нам ніззя нікак.
Ми Полю паранджою вкромем,

Тем самим недостаткі скроєм.
А сцену, де вона в могилі,
Ми сделаєм, как-будто в милі,
Потом она садітся в гроб...

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

Ваш план уже мне остойоб.

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК

(Невозмутимо пояснює)

Ми образ виделяєм главный,
Характер героїні славний,
По-мойму, будет заїбісь!

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

Ви в страшні дебрі забралісь.
А вийдет с етого хуйня.
Орфей в нас хто?

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК

Канечно, я.

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

Ну ладно, щас в пизду ідіть.
Глядіть, меня не підведіть,
Бо нам усім тогда піздец.

ВСІ

(Хором)

Клім Моїсєйович,
какой Ви молодец!

АСТ ІІ

Генеральна репетиція спектакля
“Орфей і Еврідіка”. Сцена зображує
собойо пекло. Кругом стоять казани,
в яких булькотить смола. На сцені
Гнат Пилипович Рак в костюмі
Орфея, Гриша Непейвода в костюмі
Князя тьми і світа чортів, в яких
можна впізнати наших старих
знайомих Васю і Петю

Твердохлебових, Льову Ковбасу і
Стьопу Хулімуліна. Вони тримають
в руках списи і тризуби, як то і
положено чортам. В залі сидить
Клім Моїсейович Кац з
колокольчиком.

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК
(В ролі Орфея до Гріши)

К тебе прийшов я не таясь,
Тьми вогкой пацаватий Князь.

ГРИША НСПЕЙВОДА
Как же посмел ти, підарас,
Покой нарушіть мой сейчас?

Клім Моїсейович Кац звонить в
колокольчик: “Дінь-дінь-дінь”.

КЛІМ МОІСЕЙОВИЧ КАЦ
Мне кажется, что эту фразу
Проізносіть не стоїт сразу.
А, если можно, медленей...

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК
Клім Моїсейович, Вам відней.
(До чортів)
Ей ви, хуї, давайте гроб!

ЛЬОВА КОВБАСА
Ти не командуй, долбойоб!

Коля, Вася і Петя вкатують на
сцену гроб. В ньому лежить Поля в
паранджі. За гробом мовчазно
йдуть Лариса Сидорівна Сало і
Люба Неїжмасло, одягнуті
страхопудалами.

ГНАТ ПИЛИПОВИЧ РАК
О, це она, моя прекрасна!
Уви, я странствував напрасно,
Уже ейо не оживіть...
(Починає грати на арфі.)

Гриша Непейвода робить руками
паси, щоб Поля встала.

КЛІМ МОІСЕЙОВИЧ КАЦ

Поля, вставай!

ЛАРИСА СИДОРІВНА САЛО

Токо блядь так заставляє себе ждати!

Поля лежить. Люба Неїжмасло
пиздить Полю дрючком. Поля
вивалюється з гроба і падає на
підлогу з сильним стуком, вже
нежива. У цю ж мить Коля закалує
Любу Неїжмасло списом. Гнат
Пилипович Рак грає на арфі все
голосніше.

КЛІМ МОІСЕЙОВИЧ КАЦ

Хуйню негайно прекратіть!

З цими словами Клім Моїсейович
кида у Колю колокольчик і влучає
йому просто в лоба. Коля і
колокольчик надають, причому
колокольчик звенить, а Коля ні, бо
мертвий. Гнат Пилипович Рак
хуярить на арфі Andante, але ніхто
на сцені не встає, як того потребує
п'єса про Орфея. Замість цього на
сцені з'являється Уляна Юхимовна
Світисонечко, юродива старушка. В
руках у неї противотанкова граната.

УЛЯНА ЮХИМОВНА СВІТИСОНЕЧКО

Ложись на пол, піздоболи!

Всі кидаються на пол, причому
поспешно кинута Гнатом
Пилиповичем Раком арфа издає
протівний звук.

УЛЯНА ЮХИМОВНА СВІТИСОНЕЧКО

Ви мене іжвініте жа хуйову дікцію.

У мене кільце в зубах.

Дійсно, Уляна Юхимовна не бреше,
в зубах у неї кільце від
протитанкової гранати.

КЛІМ МОІСЄЙОВИЧ КАЦ

Не верю! Не верю!

Уляна Юхимовна, яка все чула,
починає страшно реготати. Під
регіт Уляни Юхимовни завіса
поступово закривається. За завісою
чути страшний вибух. Світло гасне.
У темряві і тиші чути жахливий
стук телетайпа.

ГОЛОС ДІКТОРА

Останнім часом діяльність терористів знов активізувалась. Сьогодні невідомими особами була закинута бомба в театр імені Залупа Хуйбердієва під час постановки оперети “Орфей і Еврідіка”. Деякі обозревателі думають, що вибух—дело рук мафії, но от чого на самом деле проізошла ця пацавата історія, ніхто об’яснить не може.

(THE END.)

Хвороба Івасика

Дитяча п'еса для ТЮЗу

Characters

Івасик	Хлопчик
Сибірська Язва	Бацила
Гангрена	Бацила
Гонорея	Бацила
Випаденіє Матки	Бацила
Смерть	Скелет

АСТ І

Печера з сталактитами. В ній сидять Сибірська Язва і Гангрена і грають у карти. Вони неохайні і неприємні. Гангрена синя, Сибірська Язва в тупих сибірських валенках.

ЯЗВА

Шо в нас козир?

ГАНГРЕНА

Жир.

ЯЗВА

Шостака!

(Гангрена б'є.)

ЯЗВА

Сімака!

(Гангрена б'є.)

ЯЗВА

Восьмака!

(Гангрена б'є.)

Входить Гонорея. На ній одягнуто
брючного костюма. Загалом вона
така ж неприємна як Язва і
Гангрена.

ГОНОРЕЯ

Дівчата, к нам керосин привезли.

ЯЗВА

Га?

ГОНОРЕЯ

В сраці нога!

Входить Випаденіє Матки. Воно
таке як і інші, тільки між ногами у
нього волочиться мішок.

ГАНГРЕНА

А хто це к нам лізе?

ГОНОРЕЯ

(Шуткує)

Та то якесь випаденіє.

ВИПАДЄНІЄ МАТКИ

(Ображається)

А ти б на себе подивилась, вже стара блядь, а брючного костюма наділа,
тху!

(Плює.)

ГОНОРЕЯ

Га-га-га! Ну от не можу, дівчата, зато ж модно!

АСТ II

Вітальня з портъерою, тумбочкою і
фікусом. Над діваном висить
портрет Гіппократа. На дівані
сидить Івасик і лікар.

ЛІКАР

Івасик, скажи “а-а”.

ІВАСИК

А-а.

ЛІКАР

(У захваті)

Ми ковалі нашого щастя, Івасику!

ІВАСИК

Бе-е.

(Пускає слину)

ЛІКАР

(Хвацько підхоплює слину)

А ти молодець, Івасик, знаєш, що слину лікарі збирають на аналізи. Я вже чемодан слини назбирав!

(Ховає слину)

ІВАСИК

У-у.

(Б’є головою о стіну)

ЛІКАР

(У захваті)

Настане день, і усі хвороби буде знищено.

ІВАСИК

Му-у.

ЛІКАР

Гарний хлопчик. Зараз лікар випише рецептик і будем ням-ням дімедрольчик. Хочеш ням-ням дімедрольчик?

ІВАСИК

Хррр.

(Харчить і пускає слину)

В двері гупають.

ЛІКАР

Хто там? Сюди не можна. Іде операція.

ГОЛОС ЗА ДВЕРИМА

Не пизди.

У двері гупають.

ЛІКАР

(Нервово клаца зубами)

Іде рентген! Стороннім вхід заборонено!

ГОЛОС ІЗ-ЗА ДВЕРЕЙ

Відчиняй, падло, двері висадимо.

ЛІКАР

Ворог не пройде!

(Ставить біля дверей тумбочку)

ІВАСИК

Бе-е.

(Розганяється і б'є тумбочку
головою)

Двері ламаються і в них з криками
вриваються бацили. Вони хапають
лікаря і Івасика.

ЛІКАР

(Кричить)

Не чіпайте інтелігента!

ІВАСИК

(Кричить)

Му-у!

ГАНГРЕНА

(Кричить)

В мішок їх!

(Вказує на мішок у Випаденія
Матки)

Гонорея і Язва отдирають мішок в
Випаденія Матки.

ВИПАДЕНІЄ

(Кричить)

А-а!

Івасика і лікаря садять в мішок,
Гангрена закручує його, інші
бацили пиздять квартиру, фікус,
тумбочку, здирають портьєри і
вихором зникають в проломі
дверей, несучи в мішку лікаря з
Івасиком. Входить Смерть.

СМЕРТЬ

(Дивиться на портрет Гіппократа)

На!

(CURTAIN.)

Жан Марє та інші

Пригодницька мелодрама

Characters

Жан Марє	Улюбленець глядача
Віолетта і Травіата	Бляді, котрих їбе Жан Марє
Кардінал	Ворог Жана Марє
Рошфор	Друг Кардинала
Фантомас	Друг Жана Марє
Йобана обізьяна, Єбіческа сила	Потусторонні сили зла

АСТ I

На сцені нічого немає, крім темного кола на якому намальовано могили та хрести. На сцену входить Жан Марє вправно помахуючи підораскою. Назустріч йому, теж помахуючи підораскою іде Фантомас.

ЖАН МАРЄ

(Зупиняється)

Де Кардинал?

ФАНТОМАС

В жопі!

АСТ II

Жопа. В ній сидить Кардинал.
Входить Рошфор.

РОШФОР

Кардинал! Ми захопили двох блядєй.

КАРДИНАЛ
Чиї вони?

РОШФОР
Кажуть нічії.

КАРДИНАЛ
Пиздять! Допитати!

АСТ ІІІ

Катівня з необхідними інструментами. В ній: Віолетта, Травіата і Рошфор. Рошфор катує блядєй.

РОШФОР
Чиї ви?

БЛЯДІ
(Харкають Рошфору в морду)
Нічії!

РОШФОР
(Витирається)
Пиздите.

Рошфор продовжує катувати блядєй. Він пиздить їх великим дрючком, б'є ногою по зубах і по печінці. Тим часом в загразоване вікно влазять Жан Марє і Фантомас. В зубах у них підораскі. Жан Марє виламує ґрати, обидва з криками вламуються в катівню і підорасками пиздять Рошфора. Рошфор тікає.

ВІОЛЕТТА І ТРАВІАТА
(Хором)
Ми нічого не сказали!

ЖАН МАРЄ
А чого в очі не дивитесь, суки?

Жан Марє пиздить блядей,
Фантомас йому помага. Світло на
сцені поступово згасає, але і в
темноті можна розібрати, що десь
когось пиздять.

АСТ ІV

Жан Марє і Фантомас сидять в барі
і п'ють коктейля.

ЖАН МАРЄ

(Зухвало)

Мені Віолетта часи подарила. П'ятьсот карбованців стоять.

(Дістає часи Орієнт і пиздить їми
об стол)

Бачиш! А їм ніхуя!

ФАНТОМАС

(Переконано)

Це не наші. Мені Травіата теж галстук подарила, щоб не пиздив.

(Обидва регочуть)

АСТ V

На сцені чорний фон з могилами і
хрестами. Входить Кардинал.

КАРДИНАЛ

От блядь! Всі мої плани накрились пиздою.

Кардинал рве на собі волосіння.
Раптом могили відкриваються і з
них вилазять Єбіческа сила і
Йобана обізяна, обидві страшні.

ЄБІЧЕСКАЯ СИЛА І ЙОБАНА ОБІЗЯНА

Ага попалась стара пизда!

КАРДИНАЛ

Дівчата! За шо!?

Кардинал тікає, але Йобана обізяна

кидає грудку і влучає Кардиналу в спину. Кардинал падає як жаба. Входить Жан Марє і Фантомас з блядами. Йобана обізяна і Єбіческа сила шикуються в шеренгу.

ЄБІЧЕСКАЯ СИЛА

(Командує)

Рівняйсь! Струнко!

Жан Марє приклавши підораску до чола пітляє строевим шагом.

ЙОБАНА ОБІЗЯНА

(Приклавши лапу до дегенеративного лоба, докладає)

Товаришу начальник! Передовий підрозділ у складі старшого сержанта Йобаної обізяни і єфрейтора Йєбіческой сили впиздили якусь стару пизду.

ФАНТОМАС

(Пізнає)

Ето ж Кардинал!

Німа сцена. Жан Марє роняє важку пидораску, яка падає на пол з сильним стуком. Всі стоять витрищівши їбальники і мовчать.

(CURTAIN.)

Гамлет

або Феномен датського кацапізма

Characters

Гамлет	Датський кацап
Маргарита	Мати Гамлета
Привид	Страшне чудо, старанно прикрите замизганим в багнюку і сукровицю простирадлом
Клавдій	Хтивий дядько принца
Зігмунд Фрейд	Відомий психіатр

АКТ І

Берег моря. Чути розбещені крики морських птахів, ревіння моржа, а також інші звуки, издавані різною морською сволотою. Входить Гамлет, вдягнутий в зручну приємну товстовку і такі ж самі парусинові штани. Гамлет красиво підперезаний вузьким шкіряним пояском. Він босий, бородатий і пацаватий. В руках у нього дебелий дрючок.

ГАМЛЕТ

Як остопиздило купатися мені. Чи може іскупатися? Купатись чи не купатись? Блядські ці питання зайобують. То може, не вагаюсь, спустити враз штани та батерфляєм хуярити, аж поки за буями в очах не потемніє? Ну а згодом? Про наслідки можливі не подумать? Один лиш тільки раз і вже крадеться піздець з своєю усмішкою хижой. Простуда, геморой, чіряк на сраці, запльована підлога, лікарі, від шприца гематоми і могила... На ній брудна Офелія вонюча та купка маргаріток, а під нею лежить той фраер, що любив купатись. Такі варіанти єбав я в рот і в носа.

(Гамлет харка у море і його дрючком пиздячить.)

Входить Клавдій, хтивий дядько принца.

КЛАВДІЙ

Мон шер Гамлет! Ходімо в кабінет. Канхвету дам тобі я посмоктати. Канхвета очень класна, Тузік вкусний.

(Клавдій гидотно плямка, ізоображая вкусний нехуйовий Тузік.)

У ту же мить із моря вилазить Привид у брудному простирадлі.

ПРИВИД

Не вір, мій сину, цьому підорасу. Канхвету ту тобі він в жопу встромить.

КЛАВДІЙ

А-а-а-а!!!

(Тікає.)

ПРИВИД

От бач, злякався, йобаний сцикун. Він обісцяв мене на полюванні, коли я міцно спав. Підступною рукою він в ухо спрямував брудного хуя. І скосопиздила моє прекрасне тіло смертельна гангрена. Помсти хочу! Побачить цю падлюку на параші, за грою в півника з неголеним убивцей, або в канторі сраним інженером, або у юрті раком на підлозі татари щоб його єбали в сраку!

ГАМЛЕТ

Не можна мстити. Повинні ми любити всіх підорасів, злодіїв, убивць. Бо кожний з них—народ, всі—богоносці.

ПРИВИД

(іронічно)

То може ти і м'яса не їси?

ГАМЛЕТ

Ні, не їсу я м'яса принципово. Я тільки випить іноді люблю, бо ми народ широкий і гостинний і випити ми можем дохуя, намного більше інших інородців, жидів та басурман.

ПРИВИД

Хуйова мода. Пробзділось шось у Дацькому князівстві... Коли я був царем, єбав я в жопу всіх богоносців в купі з Львом Толстим. Но це, конешно, в смисле переносном. Бо підорасів, з детства не любивши, посилав їх на хімію єбошити на благо Батьківщини. О часи, о Данія нещасна!

ГАМЛЕТ

Ви, батьку, там привидом вже зовсім заєбались. Шось пиздите таке, що не просцяти і за цілий тиждень. Я же вам сказав, що мститися не можу, бо всі люди—це браття на землі, окрім жидів, татар, масонів, негрів, білорусів, которих я ненавиджу. В цілому я ж гуманіст, не те що ви, папаша. Вам тільки би горілки засадить та мамку бідну на печі єбати, аж дим із хати йде. А потім чаю посьорбати і кидати сокиру в паралізовану бабуню, в унітаза хуярить чобітьми і так же много другої хуйні за вами замічав я. Навіщо ж вам було родного брата, слабкішого за вас своїм здоров'ям, примушувать лизати вам мін'єта? От він і єбанувся, бідолашний, і це не дивно. Мати моя, бідна, ненавиділа вас, як я жидів. Мене ж, синка хорошого, любила і часто пестила. А я із нею грався у котика та білочку. Ви, батьку, пиздуйте в ваше море та хутчіше, бо я дрючком переебу єбальник ще й дядька позову і ми з ним разом таких піздюлей вам понакладаєм, шо Данія здригнеться.

ПРИВИД

Сучій сину, хуйовий недоносок! Так на батька! Таку хуйню казать! Чом не втопив я тебе в малаф'ї як ти родився? Чом не засунув в жопу головою і задушив? О курвяча сімейка! Зажди ж у мене!

(Привид топиться у морі.)

ГАМЛЕТ

Папаша блядский, в доску заєбали. Піти би випить в барі шампаньйоли, бо в сурлі мов коти понасцикали і несвідомо хочеться лизати шершавим язиком гарачі зуби...

Гамлет уходить, моржі ревуть,
птахи кричать, море шумить.

АСТ II

На сцені збоку стоїть рояль
“Стенвей”. На ньому лежать
шпроти. Посеред сцени стоїть
кацапське крісло, позбавлене

художнього смаку. Над ними герб висить національний. На гербі зображено ведмедя. В одній руці у ведмідя молоток, а в другій – балалайка. Це символізує працелюбність і незакомплексованість тварюки. На кріслі сидить Маргарита, мати Гамлета, і вишива комірць в косоворотчці. Вона наспівує “Камаріки”. Непомітно, м’ягкою ходюю підораса, входить Клавдій, хтивий дядько принца.

КЛАВДІЙ

Сьогодні я гуляв на датському взмор’є з твоїм синком красивим. Я канхвету хорошу очень, вкусную, ему давав, но он не взял, муділа.

МАРГАРИТА

Какой чудак, ей богу...

КЛАВДІЙ

(сам до себе)

Я виєбу його.

(До Маргарити.)

Канхвета Тузік, очень не хуйова.

МАРГАРИТА

(лагідно)

Бешкетнику...

КЛАВДІЙ

Чимсь бздить у кабінеті, неначе хтось насрав нечистоплотно. Відкрийте хвортку, хама, щоб пробзділось.

Підскочивши, два хама в косоворотках і чоботях швиденько відкривають хвортку і в нею в ту же мить влітає Привид.

ПРИВИД

Ага, падлюки! Всім скидять штани і стати раком! Щас піздець вам буде, слівайте воду, йобані масони, чи як вас там.

Клавдій, Маргарита і хами
виконують накази Привида, який
дико регоче і літає по кабінету.

КЛАВДІЙ

Мій Привиде, ніякої хуйні не робим ми. Ко всім жидомасонам іспитуєм злобу і ненависть і кожний день національні гімни на балалайці хором ісполняєм. Боятся нас жиди та басурмани, престиж крепчаєт, мощно возростаєт день ото дня процент жиров у маслі. Довольні хами, ситі в них єбала. Гораздо меньше стало підорасів, єбошать всі вони як папа Карло на хімії в Черкасах. Лєсбіянки—усі на Соловках.

Входить Гамлет. Він в сраку п'яний.
В одній руці у нього дрючок, а в
другій—шампанське.

ПРИВИД

Дивись, мій сину, це—жидомасони. Ти запиздяч дрючком їх по печінці,
потом мене доложиш. Шо не ясно?

ГАМЛЄТ

Папаша, всьо буде в лучшем віде, не хвилюйтесь.

Гамлет пиздить усіх дрючком:
пиздячить герба з ведмедєм, потім
заливає шампанське в рояль і
шпроти запускає туди ж. І по роялю
пиздить дрючком. Рояль гуде.

ПРИВИД

Мій сину, то рояль, а не жиди, його не надо пиздить. За валюту його я
купував.

ГАМЛЄТ

Єбав я все роялі, і валюту, і всіх жидів.

Гамлет пиздить Привида дрючком.
Привид пада. На полу лежать
трупы, попижжені Гамлетом. В
роялі тихо плавають шпроти.
Входить Зігмунд Фрейд. Його
окуляри таємничо блищать в
темноті.

ГАМЛЕТ

(потихеньку починає тверезитись)

Ітоги подведьом. Упиздив тата. І мамку запиздячив з рідним дядьком. Попиздив мебель цєнную, герба національного хуйнув. Усюди смерть, розруха. Не буду більше пити я, хоч, правда, яка розумная цьому альтернатіва? Ех, блядська Данія! Піздец всім сподіванням...

Гамлет рве на собі толстовку. Тихо грає музика, приємний голос співа "Яблучко". Зігмунд Фрейд підходить до Гамлета, коле його шприцем у сраку і уводить до божевільного дому. На сцені з'являються семеро матросів в жахливих чорних бушлатах. Пісня "Яблучко" переможно шириться. Під веселі звуки "Яблучка" матроси мовчки страшно відбивають чочотку.

(CURTAIN.)

Цікаві досліді

П'єса для шкільного театру

Characters

Мирон Опанасович	Вчитель
Зоя Жорівна	Вчителька
Гриша	Піонер
Миша	Піонер
Вася	Піонер
Стася	Піонерка
Носенко	Другорічник, тоже піонер

АСТ І

Шкільна лабораторія. Посередині стирчить пластмасовий скелет, обабіч його глобус і тваринний куточок. В тваринному куточку бавляться жаби, їжачок, білочка, котик та кролиха. Кролиха велика, товста і вагітна. Над тваринним куточком висить макет роздавленої жаби. Вінчає обстановочку портрет Дарвіна. Дарвін на портреті показує руками на брудну обізьяну. З рота у Дарвіна вилазе напис: 'Бога нема'. Входить вчитель Мирон Опанасович і вчителька Зоя Жорівна.

ЗОЯ ЖОРІВНА

Мирон Опанасович, шо в нас по плану?

МИРОН ОПАНАСОВИЧ

Чергове заняття по вивченню життя жаби у світі атеїстичного сприйняття дійсності. Кінцева мета: на прикладі жаби довести учнів до

переконання, що Бога нема.

ЗОЯ ЖОРІВНА

Одна думка, що Бог є—це вже хуйня, Мирон Опанасович.

МИРОН ОПАНАСОВИЧ

Звичайно, хуйня, Зоя Жорівна, ще й яка хуйня. Це ідеалістичний онанізм.

(Обоє замислено мовчать, мабуть
думають про Бога і про те, що його
нема.)

Лунає дзвоник, в лабораторії
з'являються піонери. Починається
урок.

ЗОЯ ЖОРІВНА

Учні, тема наших занять сьогодні—жаба. Хто з вас знає про жабу?

Мертва тиша, під час якої піонер
Вася лапа за сраку піонерку Стасю.

ЗОЯ ЖОРІВНА

(Сатаніючи)

Піонер Гриша, до дошки!

МИРОН ОПАНАСОВИЧ

Спокійніше, Зоя Жорівна, спокійніше.

ПІОНЕР ГРИША

(Бадьоро)

Жаба живе в саду, живиться продуктами народного господарства, тому жаба—шкідник, її треба знищувати. Наш народ вже давно оголосив війну жабі.

ЗОЯ ЖОРІВНА

Проведи дослід.

ПІОНЕР ГРИША

(Дістає жабу)

З першого погляду, жаба схожа на самолёта. У неї єсть фюзеляж і шасі. Шасі у жаби розрізняють: передні
(Відриває і показує)

і задні

(Відриває і показує)

В сраці у жаби є сопло, в котре дослідники встромляють соломину...

ЗОЯ ЖОРІВНА

Досить, Гриша, сідай, п'ять. Миша, продовжуй.

МИША

(Бадьоро)

...соломину, яка зветься катетер.

(Миша встромляє катетер, надуває жабу і пиздить її об стіну. Потім підбирає з пола те, що від жаби залишилось.)

МИША

В результаті нервового струсу ми бачимо у жаби розлад нервової системи, що привело тварюку до клінічної смерті, ознаками якої служить відсутність потіння дзеркальця.

(Миша приклада дзеркальце до жаби, воно не потіє.)

ЗОЯ ЖОРІВНА

Сідай, п'ять. Починаємо вивчення нового матеріалу. Будь ласка, Мирон Опанасович.

МИРОН ОПАНАСОВИЧ

(Дістає з тваринного куточку їжачка)

Діти, хто це?

ПОНЕР МИША

Це їжачок.

МИРОН ОПАНАСОВИЧ

Вірно. Зоя Жорівна, нумо мені скальпеля.

(Мирон Опанасович заширює скальпеля в їжачка, ріже його і розповідає.)

Їжачок, діти,—це ворог народного господарства. Живиться він народними відходами, і тому всередині дуже брудний.

(Показує, те, що вийняв з їжачка.)

Один їжачок за одну ніч з'їдає стільки народного добра, скільки важить сам. Тому їжачків треба знищувати. І тут нам у пригоді стає наша славна авіація. Один самолёт за один день знищує стільки їжачків,

скільки важить сам. Носенко, скільки їжачків буде знищено за рік?

ДРУГОРІЧНИК НОСЕНКО

Триста шістдесят п'ять самольотів з їжачками, Мирон Опанасович.

МИРОН ОПАНАСОВИЧ

І знов двійка, Носенко. Хто ж це знищує самольоти? Це ж наша гордість. Продовжуйте, Зоя Жорівна.

ЗОЯ ЖОРІВНА

(Дістає з тваринного куточку
білочку)

Діти, перед вами білочка, ворог лісів.

(Зоя Жорівна підключає білочку до
штепселя і продовжує розповідати.)

Нервово посмикування білочки—це живе свідоцтво міці нашого електричного струму, а також розплата за загублену білочкою тайгу.

(Зоя Жорівна виключає білочку і
кидає у вікно її обсмалені рештки.)

Що там ще в нас, Мирон Опанасович?

МИРОН ОПАНАСОВИЧ

Кролиха.

Лунає дзвоник.

ЗОЯ ЖОРІВНА

От шкода, знову часу не вистачило. Зробимо висновки, діти. Бога нема, а є природа. Природу треба міняти і знищувать все, що в ній непотрібно. А ти, Носенко, дай щоденик, і щоб завтра твій батько був у школі.

(CURTAIN.)

Герой нашого часу, I

Повість перша

Characters

Савка	Герой нашого часу
Ахванасій	Учень Савки
Митродора Пилипівна	Вже пожила, але гарна курва
Анжела, Жанна і Вероніка	Блядовиті дівчата
Соломон	Неудачний конкурент Савки

АСТ I

Великий стіл. На столі стоять миски з бацилою. За столом сидять Савка і Ахванасій і наябують бацилу.

САВКА

(з набитим ротом, до Ахванасія)

Я сьогодні Анжелу виїбу, бля буду. Ти в це діло не мішайся, бо я тобі залупу відріжу і натягну на їбальника, бля буду. Пойняв?

АХВАНАСІЙ

Пойняв.

САВКА

Курва буду.

(Савка гидко спльовує шматком бацили на підлогу. До Ахванасія.)

Підбери, синок хуїв.

(Ахванасій похапцем підбира з пола неапетитні шматки бацили.)

САВКА

Їж, шакал йобаний!

(Ахванасій похапцем з'їда бацилу.)

САВКА

Кому спасібо надо сказать?

АХВАНАСІЙ

(з набитим ротом)

Дяді Савці.

САВКА

Вчити вас, синків, треба, і що ніхуя служби не пойняли.

Савка витира масні губи піджаком і любовно хрюскає Ахванасія по лобі, так, що той гепається на заплывану Савкою підлогу.

САВКА

(задоволено)

Шо не ясно, йоб твою в дарданели мать.

Ахванасій мовчить, низько опустивши маленького лоба і раз-по-раз любовно зиркає на Савку манюними оченятами.

САВКА

Шо стоїш, як ісусик? Бабу їбав?

АХВАНАСІЙ

Ги-и.

САВКА

А хочеться!

АХВАНАСІЙ

Ги-и.

САВКА

Хе, йобаний черепок.

АСТ II

Квартира Соломона з великими бра,

консолями, камінами, і
канделябрами. У квартирі Анжела,
Жанна і Вероніка. Вони бавляться
різними цацками, що їх так багато в
квартирі у Соломона. Входить
Соломон, просто і зі смаком
одягнутий в домашнього фартушка.

СОЛОМОН

Дівчата, хто буде чай п'ють, а хто кохфе?

АНЖЕЛА

Я кохфе буду.

ЖАННА І ВЕРОНІКА

Ми теж кохфе будемо.

Входить Митродора Пилипівна, вже
пожила, але гарна курва.

МИТРОДОРА ПИЛИПІВНА

Я щаз була на діспуті, шо такое щастя. Нічого, культурно побазарілі.
Правда, лектор був якийсь припездяний.

АНЖЕЛА

Я так думаю, шо щастся кожний по-своєму понімає. От у мене бил одін
пацанчік, ми з нім стрічались, так он мне всьо время свой характер
показував.

Раптом відчиняються двері і в
кімнату ввалюються Савка і
Ахванасій. Вони в розхристаних
тулупах, сопуть і дико зиркають по
сторонах налитими кров'ю
оченятами.

МИТРОДОРА ПИЛИПІВНА

(сама до себе)

А гарний пацанчик, їбать мене в дишло...

САВКА

(грізно)

Анжела, тебе две мінути на розмішленія. Наябуй кохфе і пиздуй за
мною.

АХВАНАСІЙ
(дивиться на Савку ніжним
поглядом)

Ги-и.

АНЖЕЛА
Ти посмотри, какой он бистрий.

САВКА
Хорош пиздеть.

СОЛОМОН
А хто ви такой, пришлі, матюкаєтесь тут, шо такое?

САВКА
Та йоб твою мать, жидок, я тебе раз переїбу, в тебе залупа отвалиться.

АХВАНАСІЙ
Савка, та впизді його, щоб не базарив.

Савка пиздить Соломона, Соломон
відразу ж пада.

МИТРОДОРА ПИЛИПІВНА
(сама до себе)
От его удар.

САВКА
Шо, нравіца? На.
(Савка пиздить Митродору
Пилипівну. Митродора Пилипівна
пада, як мішок з гавном.)

АХВАНАСІЙ
Так їх, дядя Савка!

САВКА
(агресивно гарчить)
Щас в ігру поіграєм. Цель ігри—вийті живим із боя. Всім стать к стене.

АХВАНАСІЙ
Га-га-га-га!
(Регоче.)

ВЕРОНІКА

Савка, не пиздь, я не винесу.

САВКА

Винесеш.

Савка пиздить Анжелу, Вероніку і Жанну. В результаті, на полу лежать п'ять тіл без ознак життя.

САВКА

(чуха потилицю)

Пиздець, на хуй.

АХВАНАСІЙ

А тепер шо робить будем?

САВКА

(шуткує)

А будем хуєм груши збивать.

АХВАНАСІЙ

От погуляли ми сьогодні! Особенно я іржав, коли ви тьолок пизділи. От пиздець!

САВКА

(метко подитожує)

В этой жизни так, Ваня: хто умнее, тот і прав.

АХВАНАСІЙ

Ги-и.

(CURTAIN.)

Герой нашого часу, II

Повість друга

Characters

Савка	Герой нашого часу
Ахванасій	Учень Савки
Горгона Пилипівна	Сестра впиздженої Савкою Митродори Пилипівни
Хабібулін	Кунак Савки
Єгорка Іванцов	Геолог і дурний кацап
Васіліса Єгоровна	Женщина мужской мечты

АСТ I

Страшне провалля, над яким жахливо літають орли. Над самим краєм провалля стоять Савка і Ахванасій й плюють униз.

САВКА

(плює униз)

Пригай, нахуй!

АХВАНАСІЙ

(плює униз)

Ну його в пизду, блядь!

САВКА

(показує на орла)

Дивись, блядь нахуй.

Савка бере каменяку і метко швиря в орла. Підбитий орьол камнем падає вниз.

АХВАНАСІЙ

Савка, а що ти кинув?

САВКА

Гранату.

(Обидва регочуть.)

Деякий час Савка і Ахванасій з цікавістю дивляться вниз.

САВКА

(плює униз)

Піздец, нахуй.

АХВАНАСІЙ

(плює униз)

Меткость рук, блядь, і ніякого мошенства.

АСТ II

Аул. Біля аулу сидить Хабібулін і пале люльку, набиту кізяком. Входять Савка і Ахванасій. В руках у Ахванасія забитий орьол.

АХВАНАСІЙ

(до Хабібуліна)

Стоїмо, бля, а він летить, бля, так Савка як запиздячить, бля. Кажу: “Піздец, нахуй”,—а Савка: “Ніхуя собі”,—та палкою як переїбе, каже: “Чмо йобане”. Знаєш Савку? А я забрав, оце борщ зваримо. Ніхуйово погулялі.

САВКА

(плює)

Не делай волни, Хваня.

ХАБІБУЛІН

(осматрює забитого орла)

По-вашему, это сич називається?

АХВАНАСІЙ

Шо за сич блядь, ніхуя не просцу.

САВКА

(внезапно)

Чурка йобаний, блядь, через мінуту віжу борш на столе, кругом всьо блєстїт-сверкаєт! Шо не ясно, бля?

(Хабїбулін бїстро зникає, несучи з собою орла.)

АХВАНАСІЙ

Йобанї чурки заїбали, нахуй.

Ахванасій підбира люльку, набиту кїзяком, покинуту Хабїбуліним, і пале її. Мимо проходить Горгона Пилипівна, сестра забитої Савкою Митродори Пилипівни, вдягнута туристкою.

АХВАНАСІЙ

Диви, Савка, мамка нехуйова.

САВКА

Я таких мамок, Хваня, тоннами на хую вертел.

АХВАНАСІЙ

Було б время, можна було б зайнятися. Неохота тока мудохатися.

ГОРГОНА ПИЛИПІВНА

Ребята, ви не студенти, случайно?

САВКА

(спльовує)

Ми доктори, нахуй.

ГОРГОНА ПИЛИПІВНА

Зачем же ви так грубо? Я к вам по-хорошему. Вот у меня сестра в городе, она тоже студенткой была, так, знаете, интересно—новая жизнь. А у молодьожї сейчас вообще тяга к знанїям. Я б кажется всьо б отдала, чтоб знов ето всьо пережить—такой ето кайф. Так чтолі по-вашему називаються еті оцущенїя? Ви не смотрїте, што я старая, я вашї еті молодьожниє слова знаю, сама такая була. І випить могу, і поговорїть, і поспорїть. Ну от, скажіте, хто ваш любїмий поет? У меня такое мненїє, еслі человек не любїт поезїю, он сам себя обкрадивает, мне жалко такого человека! Ілі, когда я віжу молодой, культурний человек бїют кота, ето ж он сам себя обкрадивает, ето ж он не кота бїют, а себя! А ви

говоріте, для мене єслі человек не любіт пріроду, не любіт животних, не знаєт поезію родного края, он для мене не сущєствует!

(Під час балачок Горгони
Пилипівни Савка і Ахванасій
сидять мовчки, дегенеративне
відкривши роти, як то роблять
хворі на аденоїди, і мовчать.)

ГОРГОНА ПИЛИПІВНА

От я смотрю на вас: молодеє, здоровіє, умніє, всьо у вас єсть,—і
завідую вам по-харошему. Всьо у вас впереді!

АХВАНАСІЙ

Заїбала нас тут, шось пиздить, а шо—хуй просциш.

САВКА

Переїби, шоб не пизділа.

Ахванасій пиздить Горгону
Пилипівну. Горгона Пилипівна
падає довго і важко, як мішок з
гавном. Входить Хабібулін з
відром, у відрі кипить борщ,
зварений з орла.

ХАБІБУЛІН

Ми з неї тоже будем борщ варить, чи може так зажарім, нахуй, да і
з'єдім?

САВКА

Чурка хуєв! Скіки тебе учить можна, блядь! А шо, борш залупою їсти
будем?

Хабібулін похапцем кидається за
ложкою. Тим часом Ахванасій
витаскує з борща противну орлячу
голову і висмоктує в неї мозги.

АХВАНАСІЙ

Ти, Савка. попробуй! В голові фосфору дохуя, волоси випадають
перестануть.

АСТ ІІІ

В горах Єгорка Іванцов, геолог і дурний кацап, і Васіліса Єгоровна, жінка мужской мєчти, рвуть траву і собірають камні.

ЄГОРКА ІВАНЦОВ

(наморщивши лоба)

Время собіраць камні і время їх разбрасивать, как ви счїтаєте, Васіліса Єгоровна?

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

Об чом ви щас думаєте, Єгорка?

ЄГОРКА

Єслі чєстно, то я думаю о вас, Васіліса Єгоровна.

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

Вот как! Ето уже становітєся інтерєсно. І что же ви обо мнє думаєте?

(Говорячи всю ету мультку, Васіліса Єгоровна прїнімаєт очаровательную позу, стрїля глазами в різні боки і поправля на голове волоси красївими жєстами рук.)

ЄГОРКА ІВАНЦОВ

Я думаю, что такая жєнцїна, как ви, должна украшать жїзнь мужчїни, Васіліса Єгоровна. Можно, я вас поцелую?

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

А вот етого как раз і нїзєя.

ЄГОРКА ІВАНЦОВ

Как же так, почему нїзєя?

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

А так, нїзєя і всьо.

Васіліса Єгоровна показує Єгорке Іванцову кончїк язика, от чего делается ещє прекрасней. Саме в цю мить з'являється Савка з своїми учнями—Ахванасїєм і Хабїбуліним.

В руках у Савки камінь, який він тупо підбрасує в руці. У Ахванасія в руках кусок іржавого дрота, який він, сам не знаючи для чого, підібрав з підлоги. У Хабібуліна в руках забитий ховрашок, котрого він несе за задні ноги.

АХВАНАСІЙ

(показує на Єгорку і Васілісу)

Диви, Савка.

ХАБІБУЛІН

Синка раз запиздячить, і піздец йому буде.

ЄГОРКА ІВАНЦОВ

(побачивши Савку з компанією)

Товаріші, сюда ніззя, тут гадюк много, укусят!

АХВАНАСІЙ

Пригай вніз, синок хуєв, пока я разрешаю!

ЄГОРКА ІВАНЦОВ

(виймає геологічеській молоток)

Тока попробуйте подойті, уркагани, всех повбиваю!

Під час неї гнєвної речі Хабібулін кидає в Єгорку ховрашком і влучає йому в їбальніка. Єгорка падає і плачучи повзе з гори вніз. Васіліса Єгоровна, яка безперечно вважає, що щас їй немедленно будуть їбати, гнєвно сверкає глазами і робить хорошу міну при поганій ігрі.

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

Тока попробуйте подойті, подонкі, я брошусь уніз!

(В словах Васіліси Єгоровни бринить надія на те, що может всьо обойдється тихо-мірно, і їй не прийдуться цього робить.)

САВКА

Пригай, нахуй!

АХВАНАСІЙ

(запопадливо)

Так шо, Савка, може їбати і не будем, мене шо то не хочеться...

ХАБІБУЛІН

(запопадливо)

Нахуй она нам така здалась. Правда, дядя Савка?

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

Хлопчики, та ви шо?

САВКА

Пригай, нахуй!

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

А может давайте поговорім, ребята. Ви ізвініте, я сначала, було, подумала, шо ви жлоби, так вийшло случайно. Ви мне даже понравілись, я даже подумала, якіє інтересніє пацанчікі в горах гуляють...

(Васіліса Єгоровна починає роздягатись, стоячи на краю обрина. При цьому вона прелестно висовує кончік язика.)

САВКА

Ця хуйня тобі не допоможе. Хлопці, будем грать в ігру “Артилерія бьют по своїм”.

Савка і хлопці набирають повні жмені каменюк. Васіліса Єгоровна, стоячи на краю обрива, издає пронзительний крик і взмиває ввись. Деякий час вона кружляє в повітрі, потім безвозвратно ісчезає в разрежонних пространствах горного повітря. Савка, Ахнанасій і Хабібулін стоять мовчки над ними літають орли. Хабібулін і Ахванасій чухають потилиці.

АХВАНАСІЙ

Заїбали, курви, чи женціни, чи може якісь кури, хуй просциш...

(CURTAIN.)

Діана

Characters

Жора	Невизначеного віку мужик, схожий на чорта, якого виперли з пекла за профнепридатність
Василь Гнатович	Вождь палати хворих, статечний мужик, схожий на Сталіна епохи підписання Ялтинської угоди
Сірьожа	Середнього віку мужик, хитрий і наївний, як вовк у казці
Валерік	Молодий мужик, хворий на голову
Енгельс Гасанович	Ліцо кавказьської національності
Діана	Юна, спокуслива і спортивна медсестра з довгими ногами, широкими плечима і античною шиєю
Санітари	

АСТ I

Дія відбувається в лікарні.

Палата відділення щелепнолицевої хірургії по вулиці Зоологічній, в палаті на кроватях лежать Василь Гнатович, Жора, Сірьожа, Валерік і Енгельс Гасанович з забинтованими в різних місцях і синіми, як баклажан, їбальниками. Найбільша кількість бинтів пішла на Валеріка. Він має на голові пишну прикрасу, розмірами і вагою схожу на чалму турецького султана. Над кроваттю Валеріка висить картина “Охотнікі на привалі” художника Серова. Хворі лежать

смирно, як дрова, що чекають на холодну зиму, але це оманлива смирність. В їхніх червоних оченятах світиться бойове завзяття і жадоба життя.

За вікном палати розташований зоопарк, з якого інколи долинають тваринні звуки його волохатих мешканців, такщо якщо заплющити очі, можна уявити себе в Африці.

ГОЛОС ТИГРА ЗА ВІКНОМ

Унгх, унгх, аоунгх!

ЖОРА

Десять часов, блядь, можна і на годинник не дивиться!

ГОЛОС ТИГРА

Аум!!!

СІРЬОЖА

Ти бач, проснувся, проклятий, і гризти хоче...

ГОЛОСИ ВОВКІВ

Ауууу!..

(А потім знову тигра.)

Аум!

(Валерік при останніх словах тигра б'є головою в стіну.)

СІРЬОЖА

Я колись у школі працював, учителем труда. Така робота, що нема що спиздить. Так харашо шо у мене жінка беременна була. Вона мел гризла. То я їй мішками таскав. Главное шо інтересно, вона той цвітний не дуже любила гризти. А в основном отой, квадратний.

ГОЛОС ТИГРА

Унгх, унгх, аоунгх!

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Ач як розпиздівся!

ЖОРА

Він жерти хоче.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

А ми випить хочемо. Жора, хорош лежать, як стерво, катай лишень за двері, поди вись, чи та пизда сігодня діжурить.

(До Сірьожи.)

А ти шо лежиш, як Ісусік? Бистро вставай і ріж ковбасу!

Сірьожа і Жора з насолодою виконують накази вождя, який дістає з матрацу пляшку з мутною рідиною і розливає в гранчаки, з яких перед тим позабирав зубні щітки. Валерік за звичаєм б'є головою в стіну.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Валерік, тихіше, карти на на голову упаде.

ВАЛЕРІК

Діана, Діана!

Валерік розкачується на кроваті, притримуючи обома руками чалму і час від часу пиздить головою об стіну.

ЖОРА

Совсем приїхав пацан.

СІРЬОЖА

Чого це він?

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

То він мабуть за англійську царівну переживає, шо її машина задавила.

(До Енгельса Гасановича.)

Гасанович, вставай, ще наспишся...

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

(злякано)

Шито, апят?

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Оп'ять, оп'ять, Гасанович. Ми з тобою тут старші і повинні молодьжи

подавать пример.

(З цими словами Василь Гнатович
виймає з гранчака Гасановича зубні
щітки і наливає туди самагонки.)

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

(ефектно простягає гранчак і
виголошує тост)

Мир землі, здоров'я в хаті й гарна баба на кроваті!

ГОЛОС ТИГРА

Аум!

ВАЛЄРІК Б'ЄТЬСЯ ГОЛОВОЮ В СТІНУ

Всі випивають.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Валеріку більше не наливать.

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

Хароший малшик, маладой. Тинь хочеш? Тинь силаткий, викусний.
Кушай!

(Енгельс Гасанович дістає з-під
краваті диню...)

ВАЛЄРІК

Діана! Діана!

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

Зачем тібе етот девушка, гилупий!

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Щас всі випиваєм по другій і розкажуєм охотничі і рибальські історії!

СІРЬОЖА

(запопадливо)

Правильно, Василь Гнатович...

По команді вождя компанія
випиває.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

От ти і починай, щоб багато не пиздів. Гасанович на череді.

СІРЬОЖА

Ну слухайте. Гасанович, не совайте там рукою под одіялом, а то не слишно буде. Значить, прийшов кум на ставок, сів у ризову лодку, закинув собі мастирку на ліща, сидить. А його собака був такий, з довгими вухами, волохатий...

ЖОРА

Ето спанієль!

СІРЬОЖА

Ну цей спанієль, значить, поліз у воду купаться, поплив за лодкою. Кум, значить, сидить, ліща ловить однією рукою, а другою одганя того спанієля, щоб не мішав. Коли тільки раз! Спанієль почав кричати. Кум дивиться—тоне, блядь! Кум його за вуха, давай тягти—хуя тобі, не витягне, отакена шука вчепилась! Кум за вуха собаку витяг і ото вместе з шукою кидає в лодку. Ну ніг, канешно, в собаки вже немає, а шука погризла ризову лодку, воздух вийшов, і кум чуть не потонув. А шука пішла собі... Десь кілограм на триста...

ЖОРА

Ховайте стакани! Діна йде!

Входить Діна, освітлюючи своєю красою убоге приміщення.

ВАЛЄРІК

Діана! Діана!

ДІНА

Хлопчики, Валеріку не наливаєте, йому сьогодні на ампутацію, і приберіть закуску, професор буде на обході.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

А ми і йому наллєм!

Діна, спокусливо посміхаючись, розчиняється в повітрі.

СІРЬОЖА

От інтересно, шо йому будуть ампутіровать? Може вуха?

ВАЛЄРІК

Діана!

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

Чито ти переживаєш, гилупий! Етот дівушка – все животніє.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Гасанович, давай, твоя черга.

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

У нас бань єсть. Називається “Фантазія”. Етот бань “Фантазія” малшик работает, Мухтарчик, жоф, как куруш, силадкий, викусний. Я пирихожу, говорю, банщик, гиде етот малшик? Он говирит, малшик занят, єсть девушк. Я говорю, зачем мине етот животноє? Я хочу малшик...

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Ти, Гасанович, получаєш штрафне очко. Ето історія не риболовна і не охотнича.

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

Какой охотничий-махотничий, етот історія пиро животних...

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Гасановичу не наливать, Жора, давай.

Всі, крім Валеріка і ображеного
Енгельса Гасановича, випивають.

ЖОРА

У мене друг Микола. Він прапором служить у спецназі. Їде машиною по Африці. Коли раз! Отакенна анаконда в кустах лежить! Метрів сто п'ятдесят! Біла, блядь! Микола виходить з машини, бере монтировку і її по жопі, хуяк! Змотав, поклав в багажник і в штаб полка. То потом по ту анаконду приїхали учьоние її ізучать, чого вона побіліла. То казали, шо вона виповзла з пещери. А в тій пещері дуже енергія кльова. Там навіть хрест стоїть, і якщо людина хворіє, то її на три дні на тому хресті розпинають...

СІРЬОЖА

А якщо срати захоче?

ЖОРА

Ну як це срати? Якщо в бога не віре, то і не вилікується!

СІРЬОЖА

Та не! Людина—це ж жива істота, вона пісять хоче!

ГОЛОС ТИГРА

Аум!

ЖОРА

От кому єсть шо про охоту розказать!

СІРЬОЖА

(запопадливо)

Тепер хай Василь Гнатович розкаже. Він мабуть таке знає, шо і тигру нехуй делать!

Василь Гнатович витримує
акторську паузу і починає роз
повідь страшним хрипким голосом,
зловісно рухаючи вусами в різні
боки.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Дев'ять душ дітей пропало в ставку, потом ще двоє. Стали люди
радितись. Наварили каші. П'ять казанів! І всю кашу вивернули в
ставок! Він іззів...

ВСІ ХОРОМ

Хто?

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

(страшним голосом)

Сом! Йому в середині розпуклося і він вивернувся!

ВСІ ХОРОМ

І шо?

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Дві пари волів впрягли, відвезли на кладовище і там поховали!

ЖОРА

Ніхуя собі!

ВАЛЄРІК

Діана!

Входять санітари під керуванням
Діни. Вони грузять Валеріка на
лікарняну каталку і увозять в
операційну.

СІРЬОЖА

(до санітарів)

А шо ви йому відрізати будете?

САНІТАР

(шуткує)

А голову відріжем нахуй.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Ти, Сірьожа, довиябуєшся, шо вони і тобі шось відріжуть.

СІРЬОЖА

Та вже нема чого відрізати... Так свербить, проклята, під гіпсом, а палець не дістає.

ЖОРА

Тобі милом треба було перед тим голову вимити...

СІРЬОЖА

Та! Те мило до пизди. От я вам розкажу про мило. У мене дід був. Він корови пас. Коли це іде большаком і бачить, в канаві вовк лежить. Здоровенний такий волчара, лежить і спить! Дід підійшов і батагом як переїбе! Вовк підскочив вверх метрів на двадцять, ні, на двадцять п'ять! І всього діда обісрав. Дід приходе додому, взяв мило, і давай митися, ну він був одет в труси і майку, це літом було. Значить, миється, миється, ніхуя не получається, бздить і всьо. Жінка прийшла і вигнала його з хати. Так у нього вся жизнь перевернулася у хуйову сторону. І на роботу не міг устроїться, бо від нього бзділо, і жінка пішла, і в армію не взяли. А він хотів бути воєнним, а не вийшло через вовка... То коли вмер, поховали разом з вовком, я до баби в село при їхав з жінкою, хотів на могилу сходити, а баба каже: "Ви, діточки, до того вовка і не ходіть, бо бздить досі", ото тобі й мило!

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

Самий обідний, чито когда я етот девушка, етот животное воспользовался, банщик пириходит і говорит: "Малшик освободился". А я ситарий человек...

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Усім налить, Гасанович штрафну пропускає. Жорі приготуватися.

ТИГР

Аум!

ЖОРА

У мене оцей друг Микола, шо оце прапором в спецназі служить, ну їде

він машиною по Африці, коли бачить, ота кенний орьол сидить біля дороги і спить. Метра три завбільшки. Ну Микола вилазить з машини, бере монтіровку і його по жопі – хуяк! Так орьол взлетів, взяв камінь і як хуйне в прапора! Він в паденії через себе очередь з акаеса як дасть! Попав раз десять! Но орьол все одно улетів.

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Ці тварюки взагалі дуже живучі і злі. У мене в хазяйстві кроль був. Здоровий, кіло грам на п'ятдесят, а злий, як собака. Він собі в дитинстві дротом око виколов, то ми його Кутузовим прозвали. Бувало, хтось іде до хати, то він зараз до штанів і порве! То я його на ланцюг посадив, бо у двір було ніяк зайти. Ну правда, він не гавкав, брехать не буду, але гарчав добряче.

СІРЬОЖА

А чим ви його годували, Василь Гнатович?

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

А він у мене все їв. Гарбузи йому порубаю—їсть, картоплі—відро міг втоптати. Но найбільше м'ясо любив. Ми як кабана заколемо, то я йому відразу свіжини покладу, то він сидить такий довольний, вухами соває, морда вся в крові! Тільки мене одного признавав! Я і на охоту з ним ходив. Так ті зайці, лисиці для нього було так, тьху! Він вовка доганяв льогко!

ЖОРА

А зараз де він?

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

Помер наш Кутузов. Вже років три. Сусіди отруїли, бо він їхніх курей погриз.

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

У меня адін асьол біл, жопф как персік...

ЖОРА

Енгельс Гасанович, мовчіть раді бога, з вашою порнографією, якщо випить хочете, бо Василь Гнатович не налле!

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

Я ситарий человек, все пиро животных, і я пиро животных...

ВАСИЛЬ ГНАТОВИЧ

(милостиво)

Ну, Жора, налий і Гасановичу, хай він хоч засне, бо інакше вночі тигр спати не дасть!

ТИГР

Аум!

ВОВКИ

Ауууу!

(А потім знову тигр)

Аум!

Компанія випиває, закушуючи ковбасою і динею Енгельса Гасановича. Входять санітари з прооперованим Валеріком на каталці. Валерік спить під дією наркоза, на голові замість чалми турецького султана легенька пов'язка. Один з санітарів тримає відпиляні від Валеріка добрячі оленячі роги.

СІРЬОЖА

Це його?

САНІТАР

А чий ж? Півчаса пиляли. Хай як випишеться над кроваттю приб'є. На всю жизнь пам'ять буде.

(Санітар кладе роги на тумбочку)

ВАЛЄРІК

(марить)

Діана!

ЖОРА

Переживає пацан!

САНІТАР

Всьо, хлопці, кінчайте базар, всім отбой.

(Санітар тушить світло і зачиняє за собою двері)

Місяць, який заглядає в палату, обливає своїм срібним сяйвом

хворих, схожих у своїх бінтах та халатах на клан бедуїнів в пустелі. Тихо, наче з повітря, з'являється Діна. Вона в короткій, вище колін туніці, так що нам видно її божественні коліна. У руці у неї лук, за спиною сагайдак з стрілами. Біля ніг Діни маленька і струнка лань, їхні тіла світять зсередини місячним сяйвом. Діна підходить до Валеріка, цілує його в нещасний лоб і разом з ланню випли ває в вікно під шалений акомпанемент вовків, тигрів, гієн, і всіх інших істот, котрим не спиться вночі.

ВАЛЄРІК

(маніякально бурмоче уві сні)

Діана!

ЕНГЕЛЬС ГАСАНОВИЧ

Гилупий, какой ти гилупий, малшик!

ГОЛОС ТИГРА

Аум!

(CURTAIN.)

Йоги

Characters

Піонер Серьожа	Йог
Василь Петрович	Йог
Боріс Глебович	Друг Василя Петровича, йог
Лазарь Германович	Кандидат в йоги
Зульфія	Хатня робітниця
Карпо Герасимович	Гамасек

АСТ I

Дія відбувається в квартирі Василя Петровича.

Кімната Василя Петровича зроблена з мореного дуба. В ній красиво розташовані гарнітури з червоного дерева. Посередині стирчить рояль “Беккер”. На ньому лежать ананаси. Василь Петрович і Борис Глебович стоять посеред кімнати на голові. Трохи далі, на гарному арабському пуфіку в позі “лотос” сидить піонер Серьожа і ковтає бінта. Всі вони без штанів. Тривала тиша, під час якої чути ковтки піонера Серьожи.

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ
(стоячи на голові, до Серьожи)

Скільки?

СЕРЬОЖА

Півтора метри.

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Ще двадцять сантиметрів проковтни, Серьожа, і на сьогодні досить.

БОРИС ГЛЄБОВИЧ

(стоячи на голові)

Василь Петрович, де ананаси брав?

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

(стоячи на голові)

Де брав, там нема.

СЕРЬОЖА

Я вже проковтнув, Василь Петрович, що тепер робить?

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Тепер сиди.

Серьожа сидить, Василь Петрович і
Боріс Глеюович стоять на голові.

БОРИС ГЛЄБОВИЧ

У мене вже в голові свербить.

Двері відчиняються і входить
Лазарь Германович.

ЛАЗАРЬ ГЕРМАНОВИЧ

(стучить во відчинених дверях)

Тук-тук-тук, можли до вас?

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

А, Лазарь Германович. Заходь, не соромься.

ЛАЗАРЬ ГЕРМАНОВИЧ

Мені казали, що у вас тут, як у Африці. Йоги, ананаси, таке інше.
(Нервово регоче і потирає руки.)

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

(прицмокує язиком)

Уци-ци-ци, а що ще буде, Лазарь Германович! Он лишень знімайте
штани і ідіть до Серьожи, він вам покаже.

Лазарь Германович слухняно
виконує накази Василя Петровича.

СЕРЬОЖА

(з бінтом у роті)
Перш за все, шановний, станте рака, йога любить прану.

БОРИС ГЛЄБОВИЧ І ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ
(регочуть, стоячи на головах)

Авжеж, авжеж.

Входить Зульфія з мітлою в руках і заходиться прибирати кімнату. Вона чимось незадоволена.

ЗУЛЬФІЯ

Знов ця хурда-мурда.

БОРИС ГЛЄБОВИЧ
(до Василя Петровича, пошепки)
Василь Петрович, а ну лишень давай з Зульфії паранджу здеремо.

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ
(зухвало)
Нехай носить. Азія!

Обидва регочуть. Весь цей час Лазарь Германович марно намагається стати рака.

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ
Харош, Лазарь Германович, прана вся через жопу вилізе.

БОРИС ГЛЄБОВИЧ
Га-га-га-га
(регоче)

СЕРЬОЖА
Василь Петрович, Борис Глебович, покажіть йому, бо я вже невзможі, я ж іще хлопчик.

Борис Глебович, Василь Петрович, піонер Серьожа стають рака, вишикувавшись у шеренгу, сраками до дверей.

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ
(до Зульфії)
Зульфія, ти теж вставай.

Зульфія кида метлу і теж стає рака.
Всі стоять мовчки. Тіки Боріс
Глебович регоче.

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Мовчи. Хай прана іде.

Всі стоять раком. Двері
відчиняються і входить Карпо
Герасимович—гамасек. Він бачить
на полу жопи, а на роялі ананаси.

КАРПО ГЕРАСИМОВИЧ

Ха. Оце й тобі і на!

Карпо Герасимович бере ананас і
починає його їсти. Потім спльовує
шкарлупки і знімає штани.

ЛАЗАРЬ ГЕРМАНОВИЧ

(боягузливо)

Ха, а чули, а десь щось грюкнуло.

ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

То, мабуть, прана прийшла.

(CURTAIN.)

Кацапи

Присвячується національному питанню

Characters

Владімір	Кацап
Александр	Кацап
Надежда	Кацапка
Ємельян	Кацап
Валентін	Малолетній кацап, син Надежди
Гриша	Борець
Миша	Боксьор
Опанас	Спрацьований уркаган
Толя	Синок Опанаса
Голос із моря, який належить купающомуся ветерану	

АСТ І

Веранда з самоваром і виноградом біля самого синього моря. На морі штіль. На веранді сидять кацапи і грають у карти.

АЛЕКСАНДР

(до Надежди)

Владімір-то твій в ігрі не бєльмєса нє петрїт!

ВЛАДІМІР

Нарвался на туза мєгє, а тепєрь вєт і злїшся. Злїшся вєдь, я віжу...

ЄМЕЛЬЯН

Так что у нас тепєрь, двє послєднїх?

НАДЕЖДА

Ти что, друг сїтний, с луни что-лї свалїлся? Щас дєвочєк-то нє бєрьєм.

АЛЕКСАНДР

Владімір, ти что підарас, с черві захода-то нет! Ну ви посмотріте, ему об'ясняеш, а он сідіт как нерусській, єблом торгуєт.

НАДЄЖДА

Валентін, японській бог! Ти почему у ката яйца-то открутіл? Твой кот что-лі?

ВАЛЄНТІН

Мамочка, одін разочек-то дьорнул...

НАДЄЖДА

Гляді у меня, Валентін!

АЛЕКСАНДР

Надежда, ну его к манахам! Ми іграєм ілі нет?

ВЛАДІМІР

Нічого... Пацаньонок-то боевой растьот... Скажи дяде—"Вот вирасту, і тебе, дядя Александр, яйца откручу, чтоб блядовал-то поменьше."

ВАЛЄНТІН

Вот вирасту, дядя Александр і вам яйца откручу, чтоб ви блядовалі поменьше.

Всі кацапи регочуть. На морі потехеньку здіймаються хвильки і приємно блюпають у берег.

АСТ ІІ

Общій вагон забацаного поїзда. На лавках сидять Гриша, Миша, Толя і Опанас. Вони дивляться в вікно, чистять рибину, п'ють чай з алюмінієвого підстаканніка і в загалі розважаються—як то положено у поїзді.

ТОЛЯ

(дивлячись в вікно)

Папа, оно диви—самосвал.

ОПАНАС

(гладить синка по голові)
Ото, синок, якби ти щас на дорогу вибіжав, де той самосвал, так би усе кишки у тебе і шваркнули.

ТОЛЯ
Папа, оно диви—гори. Папа, а там наші білі?

ОПАНАС
(гладить Толю по голові)
Білі, синок, оні кругом білі.

ТОЛЯ
Папа, а оні там стоялі насмерть?

ОПАНАС
(пиздить Толю по голові)
Замовч!!! Не пизди!!! Вже заїбав батька у доску!

МИША
Воно дитина, не понімає шо папі тяжело.

ГРИША
Ви здалеку їдете?

ОПАНАС
З тюрми!

МИША
(дістає вино)
Батя, будеш пить?

ОПАНАС
Та, блядська печінка... Ну наливай!

ТОЛЯ
Папа, і мене дай!

ОПАНАС
На! Тільки сцять не проси.

Всі випивають.

ОПАНАС
У морі викупаюсь нахуй, і його от скупаю
(показує на Толю)

Йому лікарі сказали щоб у морі купався.

ТОЛЯ

Папа, а що краще—пулімьот чи танк?

МИША

Танк краще, по пулімьоту раз пиздане і пиздарики.
(З цими словами Миша наливає
вино Опанасу, Гриші, Толі і собі)

ТОЛЯ

Папа, я, як виросту, виучуся на ахвіцера чи на командіра. А що краще—
ахвіцер чи командір?

ГРИША

Та адін хуй!

ОПАНАС

Вафльониш ти іще на ахвіцера вчиться.

МИША

Скажи, Толя, “заєбал ти мене, папа, своїми ахвіцерами, я на море їду
купаться. Хочеш купаться?”

ТОЛЯ

Я стрілять хочу!

АСТ ІІІ

Веранда с самоваром і кацапами.
На морі приємно штормить.

ВЛАДІМІР

(бере в руку чималу камінюку)

Надежда, посмотри как я щас камень-то брошу!

НАДЕЖДА

Ну что ты, как пацан, себя не уважаешь? Старый ведь поц уже!

ВЛАДІМІР

Вот давай поспорим ради смеха-то—три раза подскочит.
(Владімір кидає камінюку в море,
яка відразу тоне)

НАДЕЖДА

Ну что, обосрался підарас? Что, не стыдно?

ЄМЕЛЬЯН

Владімір, камень-то плоскій надо брать. Вот посмотри какой у меня— раз пять подскочіт!

НАДЕЖДА

Как пацани, ей богу. Людi-то кругом смотрят, мудозвони старие.

ВЛАДІМІР

Молчі курва, а то і тебя бросім в море нахуй!

Іспугана Надежда молчіт. Владімір и Ємельян кидають камні. Александр, завідуя їм, находить огромну камінюку і, вимахуючи нею, біжить униз.

АЛЕКСАНДР

Пока ви тут мудохалісь, я вот что нашол!

(Александр показує Владіміру і Ємельяну скользку противну камінюку і швиряє її в море)

ГОЛОС З МОРЯ

От я блядь щас якомусь підарасу кину!!!

З моря вилазить ветеран війни в плавках і з колодками на волохатих грудях. Одна нога у нього на 10 сантиметрів коротша за іншу.

ВСТЕРАН

(до Александра)

Я блядь пиздану адін раз, так мєня люба бальніца возьмьот, а тебя нет!!!

ВАЛЄНТІН

(до Александра)

Дядя Александр! Вам что, дядя калека яйца открутіт, чтоб ви блядовалі поменьше?

Тривожна мовчанка, шторм на морі дедалі сильнішає.

АСТ ІV

Общій вагон забачаного поїзду. За
столом сядять п'яні Гриша, Миша,
Опанас і Толя і ведуть светскую
беседу.

МИША

(до Гриші)

Сіжу я в барі у Прибалтiке, кругом старiннi стульї—заєбiсь сдѣлано!
Заходить мудац і каже: “Ето место мойо, может ви пересядете?”. А я
говорю: “Не хуя себе, ти шо оборзел, может ти сам пересядеш!”

МИША

Я єбу такi варіанти!

ГРИША

Я тебе за то уважаю, Миша, шо ти рiсковий парень.

МИША

В них, в Прибалтiке блядь, на улiцах всьо не по нашому написано. А
спросi шо-нiбудь, так он сначала так подивиться, а потiм по-своєму
шось тири-пири, по-руськи нiхуя не понiмає. А тьолки хуйовиє в них,
так

(показує рукою бiля голови)

ещьо нiчого, а остальное хуйовое.

ГРИША

І шо, і кругом не по-нашому написано?

МИША

Дя йоб твою мать, нахуя мнє пiздеть?

ОПАНАС

(до Толі)

Сина, оно подивись—море!

ТОЛЯ

(без ентузіазма дивиться на бурне
море)

Папа, а море—оно большое, так шо другого берега не видно?

ОПАНАС

У бiнокль вiдно.

ТОЛЯ

А еслі бінокль зламався, тагда відно?

ОПАНАС

Та заїбав відно, шо ж тогда увідіш!

ТОЛЯ

Папа, а на том берегу наші?

ОПАНАС

(зловісно)

Там кацапи...

Всі зловісно мовчать. Поїзд
зупиняється, чути крики
“Приїхали!” і погрозливий гуркіт
моря.

АСТ V

Веранда з самоваром і кацапами. На
морі здіймається шторм. Кацапи
сидять на веранді.

АЛЕКСАНДР

Пагодка-то а, Надежда, хозяйін собаку-то не вигоніт.

НАДЕЖДА

Еслі б знала, что ти такой долбойоб, я б с Трофімом лучше на Селеер
с’езділа, чем здесь с тобой Муму за уши-то тянуть...

АЛЕКСАНДР

Ти меня Надежда не злі, я тебе із-за Трофіма матку виверну; наколю на
вилку і виверну нахуй!

Входить Опанас, Толя, Миша і
Гриша.

МИША

О, диви... Кацапи...

ГРИША

(з московським акцентом)

Как пагодка в Маскве?

ВЛАДІМІР

Я что-то юмора-то не поонял...

ОПАНАС

Хуйня якась... Кацапи завжди такі понятливі—а не розуміють...

ОПАНАС

(грізно підходить до Владіміра)

Знімай штани! Їбати тебе буду!

ЄМЕЉЯН

Пазвольте, ви ж не у себе дома!

Миша, Гриша, Опанас і Толя
пиздять кацапів. Кацапи кричать
дурними голосами.

НАДЕЖДА

Жлаби проклятіє, я вас ненавіжу!!! Я б вас всіх расстріляла!!!

ОПАНАС

(пиздить Надєжду)

Мовчи курва, када мужчини разгаварівають!

Зойки стихають. На морі гуде
шалений шторм, кругом лежать
побиті тіла кацапів.

ТОЛЯ

Папа, кажись піздец!

ОПАНАС

(пиздить Толю)

Скіки тебе учить можна блядь, щоб ти не матюкався, батько для тебе
шо, место пустое, га?

Раптом роздається жахливе сичання
—це кацапський самовар. Він
закипів. Він сичить перекриваючи
шторм і грізно підскакує на місці.
Всі з пострахом дивляться на
самовар. Під звуки самовара завіса
повільно закривається.

(CURTAIN.)

Король Літр

Трагедія

Characters

Король Літр	Хтивий, безпринципний і божевільний алкаголік
Корделія	Улюблена донька Короля, хвороблива квітка з червоними очима і скаженою пиздою
Рейгана і Гонерілья	Неулюблені донькі Короля, брудні та закомплексовані лізбіянки
Едгар	Цинічний гвалтівник собак та кіз, згодом статечна людина, член суспільства, депутат палати лордів
Едмунд	Життєрадісний споживач екскрементів, санітар лісу і друг природи, згодом статечна людина, член суспільства, професор Кембріджського університету
Кент	Хуліганствующій підліток
Мент	Лягавий падло
Йорік	Патворний недоносок, начітавшійся Заратустри. На початку п'єси—блязень, згодом—статечна людина, вождь англійського народу
Привід	Опудало в білім простирадлі, під пахвою несе книгу “Тімур і його команда”

Time

Дія відбувається в Англії в епоху похмурого середньовіччя.

АСТ I

Сцена зображує собою пляж,
забруднений пляшками, гандонами
і собачим гівном. Посередині
всього цього хазяйства сидить
Король Літр. Його вигляд не важко
уявити, спираючись на все
вишезгадане. У ніг Короля мішок з
пляшками. Він по черзі дістає їх
звідти і саморобною дротинкою
спритно витягує з пляшок корки,
вдавлені туди волохатими пальцями
не маючих штопору волоцюг.

КОРОЛЬ ЛІТР

Ітак, замовкли струни сладкозвучні,
З пизди стирчать всі грифи балалайок,
А в жопі жевріють жоржини та жар-птиці...
Я роздав на хуй все.
Все, що роками пиздив
І пер, згинаючись, до себе у комору,
А потім, запираючись в сортирі,
І там, згасаючи від смутку та зневіри,
Я нігтем вицарапував на стінці скажені цифри,
Рахував і плакав, пердів беззахисно,
В тупему скаженінні зубами скреготав,
І дикий сморід, цей дух гівна
На вільних білих крилах
Вповзав мені у серце, як гадюка,
І люто в душу срава.
Людська заздрість, та посмішки, та плітки за спиною,
Шо хуя вже не тільки, шо встромить,
А й навіть вийнуть стало неможливо.
Бо я, статечний дід і патріарх,
засновник роду, міста і країни—
Герой національний!
Як відомо, герої не їбуться і не сруть!
Не кажучи про те вже, що ніхто з них в дитинстві не дрович!
О, як мені це все настоїбенило! Піздец!
Їбав я всі ці гімни і кантати,
Всю малахв'ю бенкетів і прийомів,
Коли замість того, щоб когось вжарить
Повинен довго й нудно ти пиздіти
І слухати пиздбож такий же самий.

Я все роздав: всім жебракам, ханигам,
Всім підарасам, йобнутим шакалам:
Нехай вони внесуть корисний внесок
В суспільне будівництво!
Хай їбошать, а я це все їбу!

З цими словами Король Літр
голосно пердить. Входить Корделія
—хвороблива квітка із скаженою
пиздою.

КОРОЛЬ ЛІТР

Як ти живеш, моя вонюча квітка?

КОРДЕЛІЯ

Дивись, татуню, я знайшла гандона.
Він зовсім цілий, зроблений в Ганконзі.
З його сріблястих пелюстків, як перли
Стікають сльози росяні яскраві...

ЛІТР.

Не перли то, то малахв'я вонюча!
Це концентрація тих виблядків поганих,
Що повзають, як блядські мандавошки
По аглицькій землі!

КОРДЕЛІЯ.

Татуню, милий! Якій же ж ти розумний та приємний!
Їбись конем всі хахалі противні!
Ці коні з яйцями, ці хижі до мінету губаті кажани!
Коли я з вами, тоді про них я зовсім забуваю...

КОРОЛЬ ЛІТР

(хтиво пестить її)

Я теж, дочурка, більше люблю тебе їбать,
Ниж тих блядей заразних твоїх сестер,
Немолодих і глувих, до того ж і негарних лізбіянок!

Входять Рейгана і Гонерілья, брудні
та закомплексовані лізбіянки.

ГОНЕРІЛЬЯ

І що він в ній найшов? Я в сто раз краще!

КОРОЛЬ ЛІТР

Тебе зачав я в п'яному угарі:
Кричав кажан і бився вітер в стелю,
Матуся плакала і реготав пугач.
Тож не пизди!

РЕЙГАНА

Ну, а мене?

ЛІТР

Тебе так само: на стайні
Раком серед кінських храпів.
Копита страшно били по підлозі
І комашня летіла на вогонь,
І сумно-сумно каркала ворона...

КОРДЕЛІЯ

Ну, а мене?

ЛІТР

Еге-е! Тебе зачав я разом із товаришем,
Його я драв пізніше.
О, молодість! О, юність парубоцька!
Сідайте же скоріш, мої дівчата,
І допоможіть мені відкоркувати пляшки!
Бо завтра на світанку я повинен
Зайняти чергу в пункті склотари.
Інакше, замість каші гарбузової
Сосати хуй ми будемо напевно!

Король Літр і доньки сідають на
покинуті на пляжу ліжаки і
енергійно сортирують склотару. На
них з усіх боків повзе англійський
туман смог.

АСТ ІІ

Кулуари англійського парламенту.
Входить Едгар, цинічний
гвалтівник собак та кіз, а нині—
член палати лордів.

ЕДГАР

У вухах ще звинить від ахінеї,
Яка я майже три години слухав.
Як на базарі сери розпизділись!
Сер Арчібальд поцупив за чуприну мілорда Річарда,
А потім захуявив каламарем по пиці.
Сер Норфольк відпиздив сера Джона.
Ця хуйня зоветься демократією!
Віднині ми разом всі вирішуєм питання,
Бо старий поц, скажений Літр, пьяниця,
Надумав замінити диктатуру на демократію.
А сам полишив владу
І роздав все майно ханигам різним.
Їх серами зробивши, тягар тяжкий
з своїх плечей на їхні положив.
Тепер сидить він в подраних кальсонах,
Збира пляшки порожні і гандони,
Киря шмурдяк, денатурат вонючий
І все, що десь ворухиться—їбе.
Колись і я так жив: їбав бездумно я кіз і ховрахів
І, розважаясь, блядям у жопи йоршика встромляв.
Я просто неба жив, як соловейко,
І політуру пив, і самогон,
Тепер возвисився...
Вчорашні уркагани, ханиги, волоцюги, підараси
Сидять в палаті серів і балдеють:
Свобода, блядь!
Свобода, блядь!
Свобода!

Входить Едмунд, життєрадісний
пожирач екскрементів, а нині—
професор Кембріджського
університету.

ЕДГАР

Здоров, співець народної освіти!
Які діла на ниві благородной?

ЕДМУНД

На ниві, вдобрений добрячим екскрементом
Проізрастає квіточка блакитна—
Улюблена забавка гомосеків.
І скотоложество застенчіво цвіте.

ЕДГАР

Цікаво знати прийоми ізошр'онні,
Які іпользує студенство прогресивне,
Шоб возродить статтєве кватроченто?

ЕДМУНД

Цікаві опити проводять студіози:
Їбуть кнура, як ворога народу, у сраку
Цілим факультетом філософським.
Ще Гегель нам казав, шо дух ширяє
В златих чертогах мудрості безсмертної.
Тим часом, верткий хуй в свинячій жопі
Ширя своєю вонючою дорогою.
І, хто зна, чий же шлях веде до правди?

ЕДГАР

(побожно)

Великий Сак-Ямуній, благородний гігант
Камінний, долбойобовидний, про дао
Слово нам спиздів священне.
Я пам'ятаю вчителя-китайця, старого імпотента.
Він куана нам загадав:
Де правда?—запитав він.
І пиздив учнів дрином по золупам,
Шоб думали хутчіше, і реготався
І слиною харкався, як скажений.
Тоді один із нас сказав: в народі!
Учитель наказав йому лягати,
І широко відкрити пащу.
Потім, ставши у позу ритуальну,
Просто в рота сенсей посцяв янтарною мочєю.
Священні бризки капнули на струни рудого семісейна.
(Ми робили із шкір котів ті блядські контрабаси,
А струни—з їхніх тельбухів.)
Учитель удруге грізно нас запитує...
У серці!—хтось здуру пиздонув.
Тоді, хутчіш ніж кролик вздрочить,
Наш дідусь сивенький прийомами кунхву
Виймає серце у поца із грудей
І, показавши, шо правди там немає,
Засміявся щасливим сміхом доброї дитини
І пожбурих у форточку добичу.

ЕДМУНД

А що таке кунхву?

ЕДГАР

Борьба садистів. Тож, втретє
Наш учитель викликає: Де правда,
Йобані кретини, імбецили, олігофрени
І мікроцефали, їбать у жопу вас каленим хуєм!
Тут наче щось мене вперед штовхнуло:
У жопі!—заволав я відчайдушно.
Дивлюсь—дідусь всміхнувся лагідненько:
Не можете, шакали, без підказки!
Не згледівся, як дідуганів фалос
Вже танцював мазурку старовинну
В моєму анусі...

ЕДМУНД

Коли це сталось?

ЕДГАР

Був я в китайському полоні. Альбіон туманний
Колись з Китаєм воював завзято.
В полоні опинившись, став я дзени штудіювать старанно:
Сак-Ямуній! Мудило скам'яніле,
Поможи нам дати ладу Англії, туманній батьківщині!

Обидва суспільних діяча побожно
складають руки. В цю ж мить з
диким реготом і виттям на сцену
вбігає Йорік. Він зовсім голий.
Його потворна постать відбиває
страшну тінь на стелю. В одній руці
у Йоріка Заратустра, другою рукою
Йорік дрочить. Всім страшно.

АСТ ІІІ

Пункт прийому склотари. Біля
пункту стоять ханиги з кошиками і
пиздять. Входить Король Літр і
Кент, згинаючись під мішками з
тарою.

ЛІТР

Спасібо, любий Кенте, друже добрий!
Не надірвав ти часом собі пупа?

КЄНТ

Не. Дякую, припиздений дідуню. Все харашо.

ЛІТР

Дивись, мій сину любий:
Сто алкоголіков стоять єдиним фронтом.
В очах—звитяжні кольори червоні
Блищать, як блискавиці.
Руки сильні танцюють, як китайські баядери
В бардаках Шанхая.

КЄНТ

Люди славні. Багато ветеранів сивочубих.
І їх падруг, кремезних і негордих—
Вони, слухняно, з дотепом кмітливим
В момент ісполнять всі бажання ваші.

ЛІТР

А! Хай в пизду йдуть! Ще не хватало
Мені лічить під старість мандавошкі!
У мене доньки є для тих ексцесів.
Ще—старий цап, товариш бородатий.
Ми разом з ним гуляєм по алеям французьких парків,
Дивимся на місяць, співаємо пісень,
І соловейка ми слухаєм, аж потім їбемось.

На майдан зверху плавними
кругами планірує Привид. В руках
у Привида авоська з пляшками з-
під німецького червоного, під
пахвою—книга “Тімур і його
команда”. Одяг на ньому—
традиційний одяг привида: біле
простирадло в крові.

ПРИВІД

(зловісно регоче)

Ха-ха-ха-ха! Невдовзі та година,
Коли нарід тупим сосновим колом
Їбать вас буде в жопи буржуазні!

КЄНТ

(по-юнацькому, захоплено і дещо
наївно)

Оце і є свобода довгожданна?
Припиздена богиня мармурова,
З відбитими руками, безголова крилата блядь,
Летюча гордість наша!?

ЛІТР

Ні, юний друже, то звичайне падло,
Яке наділо грязне простирадло.
На йому целку хтось їбав, а може—зарізали когось?
А потім—дельтаплана
Із його змайстрував народний вмілець.

ПРИВІД

(продовжує кружлять над
майданом)

Тремтять, падлюкі, від пророчеств страшних!
Вам всім піздец! Хоч їжте ананаси,
Хоч рябчків хуярьте!

Привид прицільно кида зверху
пляшками по ханигам, пиздить їх
книгою “Тімур і його команда” по
голові. Всі тримтять. Входить Йорік
з пляшками і Заратустрою під
пахвою. Він підступно преться без
черги.

ЙОРІК

Пустіть! Я контужен на хуй! Я воював!
Пока ти сука в тилу баб портів, я в танке горел!
Я—льотчик!

ПРИВИД

Піздец! Ха-ха-ха-ха! Фойєр! Фойєр!
(Привид веде зверху прицільне
бомбометання, причому він
страшно завиває так, що стає
схожий на німецькій самолёт
Юнкерс.)

ЙОРІК

Ага-а! Люфтваффе, блядь?!?

Йорік швиря пляшкою в Привида і підбиває його. Підбитий Привид загоряється і, залишаючи за собою чорний дим, падає на землю, де вибухає. Залякані ханиги падають на землю, подзенькуючи плашками. Йорік один залишається стояти. Обличчя у його геройськи вимазане сажою, руки міцно тримають Заратустру і авоську з пляшками. Над місцем побоїща шириться переможне “Ура!”. Йоріка хапають і підкидають в гору. В навступившому апофеозі Йоріка несуть на руках як лідера і національного героя. Сидячі на плечах у вдячного народу він переможно дровичить. Звучать фанфари, гімни і кантати. Йоріка уносять, так що на сцені лишаються тіки Кент, Літр і потоптана склотара.

ЛІТР

(сумно)

Усі перевороти, юний друже,
Одне начало мають і кінець:
Спочатку розбивається склотара,
А потім підкрадається пиздець...

АСТ IV

Тронний зал. Посередині стирчить трон, схожий на Київський торт. На стінах висять портрети суспільних діячів, в тому числі: Менделєєва, Ламаносова, Мічуріна, Суворова і Макаренко. Два сери роблять у тронному залу влажну уборку: один підмітає, другий бризга із пляшечкі, щоб не було пилюкі.

ПЕРШИЙ СЕР

Ви чули новину, мілорд?

ДРУГИЙ

А як же! Сьогодні—коронація!
Нетлінну божественну фуражку
Святого завойовника Вільгельма
Натягнуть на поважного урода,
Що врятував британське можновладдя.

Чути фанфари. Входять сери. За
ними вверху на менті в'їзжає Йорік.
На ньому красивий білий кітель,
сині галіфе і хромові чоботи. Вони
по-дембельські спущені вниз
гармошкою. На галіфе розстібнута
шпінка, щоб зручно було дрочити.
Йорік спритно плигає прямо з
мента на пухкі тронні подушки.

ЙОРИК

Не віжу на галаві фуражку!
Що не ясно, блядь!?!

СЕРИ

(хором)

Уже несем, несем!
Святися, царю, твоє чело лілейне!
Ми зараз помажемо тебе денатуратом на царство!

Сери мажуть денатуратом Йоріка і
возлагають на його фуражку
Вільгельма-завойовника. Звучить
англійській гімн, всі стають по
стійці “Смирно”.

ЙОРИК

Хе! Сери йобані! Болтаються в строю,
Як клізми в жопі! Служби ще ні хуя не пойняли!
Нема ніякого порядку в блядських інтелектуалів!
Їм тільки би пиздіти та читати, та жертви вустриці.
Собак та кіз їбати, дивитися на місяць очманіло,
Сидіти в дзені! Віршики писати, про те, як плохо жить
І як, колись він виїбав когось, а зараз плаче!

Усе завішано портретами мудил!
(тика пальцем в портрети)
Це шо за підараси, вас питаю?!?

ЕДМУНД

Мілорд! Це гуманісти.

ЙОРИК

Всіх—к хуям! Повісити оту картину гарну,
Де гуманісти втрюх сидять на конях,
Красиві й сильні лорди бородаті,
І пильно стежать за пархатими жидами!
(Йорик пиздить портрети шваброю,
котру взяв у лорда-прибиральника)
Отак по наглим пикам треба пиздить!
Це суче сім'я Альбїон туманний
Ганьбою вкрило аж по самі яйця!
(помічає портрет Короля Літра)
А це шо за гандон?!

ПЕРШИЙ СЕР

То—Літр Четвертий, шо заснував парламент двопалатний,
Дав конституцію англійському народу
І наспір виїбав скаженого собаку.
Такого страшного, шо люті каскадери,
На нього дивлячись, наклали повні штані!
Обичай національний наш англійській,
Шоб на парі хуйню робити всяку
Він повернув собі на користь мудро
І виїграв таким чином королєвство об'єднане британське!

ЙОРИК

Я віднині наказую декретом справедливим:
Заборонити все статтєве блядство!
Всім казайобам, підарасам, лізбіянкам,
А также фетішістам і некрофілам,
І з ними—всім, хто любить блядувати,
Засунуть в жопу лома з нержавейкі!
Цей мій декрет—краєугольна цегла
Політики унутрішній.
Дрочити три рази на день—долг патріотичний
Перед вітчизною всіх чесних громадян!
Цнотливо мастурбацією займаєсь,
Почистимо ми наш народ їбучий

Від скверни блядства смрадного! Ура!

Всі сери кричать “Ура” і синхронно,
по-воєнному, дрочать. В
наступившому апофеозі масової
мастурбації чути самотнії звуки
баяна. До тронного залу входять
Літр і Кент з мішками, пляшками
шмурдяку і баяном. Кент сумно
грає “Падмасковніє вечера”.

ЛІТР

Іграй, мій Кенте, ці мотиви предків!
Шо у бурмі з суворою природою
Викраювали час для ораторій
І плакали в своїх вонючих норах
Від естетичного екстаза.
Дінозаври, жорстокі павіани, крокодили,
Послухавши ті лагідні балади,
Робилися, як ніжні гімназистки.
І замість м’яса—білі хризантеми,
Жували, обливаючись сльозами...

ЙОРИК

Чого, ти, ходиш тут, розпусний старець,
І заважаєш нам робить священнодійство?!?
Дрочи! Інакше ми з тебе здеремо
Твою мохнату шкіру зашкарублу
І будемо вмакати м’ясом свіжим в вапно безжалісне!

ЛІТР

Колись, у сраку я п’яний,
Я виїбав стару дебільну хуну,
Мандрівницю безумну. Я сіфона
Від неї підхопив і лікувався
У Баден-Бадені на водах мінеральних.
Її синка віддав в дебільну школу
К дегенератам на харчі казенні,
І в циркове училище по благу пристроїв,
Щоб на блазня він учився.
І той потворний мій сперматозоїд
Розрісшийся в горбатого урода,
Зробив-такі, кар’єру нехуйову!
Діти-діти! Ці квіти лісові благоуханні,

Шо щастя нам дають!
Я їх їбати завжди любив! Бо приносити
Радість цій формі безкорисній—
Це кредо моє творче.
Любий сину! Іду сюда, урод талановитий!
Я темпераментно їбати тебе буду,
Шоб ріс ти здоровенький і неглупий!

Літр біжить до Йоріка з явним
наміром його виїбати. Наляканий
Йорік кидає в Літра тронними
подушками. Цю веселу буфонаду
обриває грізний окрік Гонерільї, що
щойно прийшла разом з сестрами.

ГОНЕРІЛЬЯ

От бач, як розважається, проклятий!
А ми чекати маємо на кашу,
Голубки три голодні сизокрилі!
Ти, йобнутий папаша! Скільки
Ждати тебе ми будем, поки ти
Склопосуд здавати будеш?

ЛІТР

Любі мої дітки! Ви почекайте трохи поки брата
Я вашого їбати буду сумно,
Пригадуючі юність романтичну!
(Говорячі се, Літр здирає з Йоріка
галіфе)

ЙОРІК

(несамовито верещить)

Рятуйте, сери добрі! Підараса
Із мене хоче Літр зробити їбучий!

Мент набрасується на Літра ззаду і
прийомом самбо закручує йому
руку за спиною. Заарештованого у
такий спосіб Літра осмілілі сери
пиздять шваброю.

ЙОРІК

Ага-а! Спіймався, хтивий павіане!
Ми кару люту придумаєм тобі

За всі твої паскудства!
Блядовитих дівчат твоїх розріжем на шматочки
І будем годувать, щоб ти сказився,
Тими частинами їх курв'ячого тіла!

ГОНЕРІЛЯ

(налякано)

Нема нічого спільного між нами.
Я бачу в перший раз цього маньяка.

РЕЙГАНА

Я теж його не знаю, мій королю!
Але Корделія частенько з ним їблася!

КОРДЕЛІЯ

Їблася, так і шо? Їбеться гніда,
Їбеться вош і бабка Степаніда!
Я помилялася в світогляді своєму.
На мене вплинула розпуста буржуазна.
Але тепер, осяяная сяйвом ідейного прозріння,
Я дрочити буду сумлінно Англії на користь
Я на пизду краплину валер'янки кокетливо налью,
А потім кицю пущу лизать полезное лекарство.

РЕЙГАНА І ГОНЕРІЛ'Я

І ми! І ми!

ЙОРІК

Хвала жіноцтву!

Всі сери кричать “Ура!”, радіють і на radoщах плачуть. Ніким не помічений до тронного залу тихо крадеться Привид. Книгу “Тімур і його команда” він держить в зубах, а руками тягне за роги старого вонючого цапа. Він нишком підкрадається до Літра і з усією силою пиздить його книгою “Тімур і його команда” по голові. Від несподіваного удару всі охуєвають.

ПРИВИД

Ха-ха-ха-ха! Гадали, шо я мертвий,

Трясу мудями в пеклі потойбічним!?!
А ви—горілочку п’єте і баклажаном солодким снідаєте.
Дурні пацаваті! Я вічно буду жить,
Бо не буває таке, щоб Привида хто-небудь запиздячив!
Це вам усім піздец настане скоро!
Ха-ха-ха-ха! Ги-ги! Ням-ням-ням-ням!
Я цапа вашого пиздячив по дорозі,
Я мордував і в ніс його, і в рота!
Тортури охуєннії придумав для вас.
Я на йому тренувавсь!

Цю неприємну похвальбу раптово
нарушає цап. Дико мекнувши, він
пиздить Привида рогами в сраку.
Привид пада мертвий.

ЛІТР

Оце, герой, товариш бородатий!
Я пропоную його на посаду мілорда-канцлера!

ЙОРИК

Замовкни, пиздоболе, це—провокація!
Твій цап—шпигун німецький!
Він показав дорогу супостату до штабу нашого.
Йому й тобі—піздец!

КОРДЕЛІЯ

Я пропоную в гандона їх засунуть, мій королю!
У мене є гандон із Сінгапура,
Чи, може, із Ганконга, еластичний!
У нього і бугай залізти зможе.
Ми зверху їх зав’яжемо, а самі—
Дивитись будемо на тортури страшні
Через резину світлу і прозору!

Корделія виймає з пазухи гандон і
надуває його до потворних
розмірів. Починає тихо грати баян.
Під звуки баяна Літра з цапом
зав’язують в гандон. Деякий час
гандон сам плигає по сцені і мекає,
потім застигає на місці. Тихо
звучить мелодія “Падмасковніє
вечера”.

ЙОРИК

Накрилася пиздою та епоха,
Шо взад тягнула нас.

РЕЙГАНА

Я присягаюся віддати життя своє на користь людству!
Я буду грамоті учить, а не паскудству!

ГОНЕРІЛЬЯ

Я в авіацію піду. І буду пиздить
На дельтаплані бистрому шпіонів!

Входять два жлоби. Вони несуть картину “Три богатиря”. Картина страшна і велика, нести її жлобам важко. Несподівано картина виривається у них із рук і, як хвиля цунамі, припизжує усіх.

ГОЛОС ПРИВИДА

Піздец, ха-ха-ха-ха!

Прожектор висвітлює те місце, звідки лунає голос Привида. Це— трон. На ньому сидить Привид в рубашці кольору хакі і фуражці Вільгельма-завойовника. В одній руці у нього “Тімур і його команда”, в другій—Заратустра. У ніг Привида агонізірує гандон з Літром і цапом. По боках трону стоять два жлоби, що принесли картину. Привид історично регоче і кидає в глядачів тронними подушками. Під його веселий регіт завіса повільно закривається.

(CURTAIN.)

До хуя масла

АСТ І

На сцені стоїть гидко розкрашений кіоск з продавцем всередині, біля кіоска стоїть купка мудил і жде трамвая. Раптом прибігає захеканий мудило і вривається головою в кіоск.

МУДИЛО В ЦЕГЕЙКОВІЙ ШАПЦІ

Што таке? Што, спокійно ходіть не можете?

ЗАХЕКАНИЙ МУДИЛО

(лежачі долі)

Там масла дохуя!

ВСІ МУДИЛА

Де?

ЗАХЕКАНИЙ МУДИЛО

Там!

(Помирає)

Вбігає другий мудило, він кулею прошиває стоячих мудил і зникає.

МУДИЛО В КАРТУЗІ

(шуткує)

Скорость охуєвающа.

(Мудила, які стоять поруч, тупо сміються.)

МУДИЛО В БЛЄСТЯЩЕМУ ПАЛЬТІ

(впевнено і різко)

Там масла дохуя!

(Мудило в блєстящєму пальті зникає в напрямі, в якому, по його

підставі, знаходиться дохуя масла.)

МУДИЛО В СПОРТИВНИХ ШТАНЦЯХ З АВОСЬКОЮ

Люда, що ми стоїмо? Щас, знаєш, скіки долбойобів набіжить?

(Мудило в спортивних штанцях і
Люда зникають)

Вбігає зразу п'ять здоровенних
мудил, вони несуть мішки, повні
масла, а в зубах у кожного стирчить
по цілій пачці. Мудила насилу
совають язиками, силячись його
прожувать, при цьому вони
противно плямкають.

ОДИН З МУДИЛ

Ето кайф, марожено!

Всі остовпіло дивляться їм в слід і
стоять, мов хворі стовбняком.

МУДИЛО В ЦЕГЕЙКОВІЙ ШАПЦІ

(раптово скаженіє)

За мной!

Натовп, спотикаючись, несеться за
ним, чути страшенне ревіння,
переходяще в жіночий зойк.
Продавець висовується з кіоска до
половини і з заздрістю дивиться їм
в слід. З того боку, де знаходиться
масло, йдуть молодцеваті мудила. У
них масні їбальники, в руках вони
тримають носилки. На носилках
лежить дохуя масла. Зверху, прямо
на маслі, лежить іще один мудило,
він блює маслом вниз.

ПРОДАВЕЦЬ

Шо з нім таке?

МУДИЛО

І з тобою, дед, таке буде, еслі дохуя масла з'їси.

З того боку, з якого прийшли
мудила, чути дике ревіння і зойки,
де по де мимо кіоска швидко
проносяться все нові і нові орди
любителів масла. Входять мудило в
спортивних штанцях і Люда, вони
повзуть раком, згинаючись під
маслом. В очах у них щастя.

МУДИЛО В СПОРТИВНИХ ШТАНЦЯХ

А я тебе говоріл, што когда-нібудь етот день настанет, ето будет, а ти не
веріла.

ЛЮДА

Якщо б знать, можно було б на тачці под'ехать. Я їбала, його так
тащить!

Входять три мудила, вони несуть
мудила в блєстящєму пальті,
вмурованого в масло.

МУДИЛО В БЛЄСТЯЩЄМУ ПАЛЬТІ

Я всіх вас їбав, подонки, семеро на одного, фашисти прокляті!

(Мудила посміхаються.)

ОДИН З МУДИЛ

Будеш піздеть, ми тебе і голову в масло засунем.

ПРОДАВЕЦЬ

Хлопці, шо ви з ним зделаете?

МУДИЛА

(регочуть)

Кастріруем нахуй.

З іншого боку до кіоску риссю
надбігає агресивна старушка.

АГРЕСИВНА СТАРУШКА

(до старого)

Шо сідіш, старий поц?

Продавець кидает на старушку
іспуганий погляд. Старушка убігає,

погрожуючи старому кулаком.
Згинаючись під маслом, проходить
підрозділ виховательок дитячого
садку. За ними з куском масла в
зубах повзе мудило в цегейковій
шапці. Одна нога в нього
безпорадно волочиться по асфальту.

МУДИЛО В ЦЕГЕЙКОВІЙ ШАПЦІ

Дівчата, задеріть спідниці, масладам.
(Регоче)

Одна з вихователек метко жбурля
чималий шматок масла йому в
голову. Мудило в цегейковій шапці
іспускає здавлений зойк і здихає.
Входить дебела жінка з вусами,
бородавками і куснем масла під
пахвою.

ЖІНКА

(до продавця)

Арон, збирайся додому, сьогодні я тобі на вечерю гарненько засмажу
шматочок масла.

(Помічає труп мудила, який перший
приніс звістку про масло.)

Арон, хто це?

АРОН

Він помер. Дай йому трохи масла, він його любив.

Опасиста жінка відрізає шматок
масла і кладе в зуби мертвому
мудилу. Арон виходить з кіоска і
зав'язує двері на дрiт, ніг у Арона
немає. Замість ніг у нього
маленький возик і два утюжки.
Підходить трамвай. Він абсолютно
пустий і блакитний. Арон і дебела
жінка неквапливо прямують на
зупинку. Крім них в трамвай ніхто
не сідає. Сідаючи в двері, дебела
жінка бере Арона під пахву і разом
з Ароном і маслом сідає в трамвай.

Трамвай, подзенькуючи, повільно
суне в блакитну далечінь під
натхненні звуки полонеза
Огінського і здавлені крики
любителів масла.

(CURTAIN.)

Остановись, мгновенье—ти прекрасно!

Characters

Іван Опанасович Харченко	Літературознавець.
Гриць Якович Вареник	Тоже літературознавець.
Чорт	Трансцендентна сила у вигляді рогатого упиздня у ватніку, ватних штанях і кирзових чоботях.
Хуна	Особа жіночої статі.
Сало	Їжа Івана Опанасовича і Гриця Яковича, заповнює простір між шкірою та м'ясом свині, на вигляд біла, на смак жирна речовина.
Портвейн	Напій, який Іван Опанасович і Гриць Якович п'ють вранці, вдень, ввечері, а також вночі.

АСТ І

Кімната в общазі, в котрій живуть аспіранти, Іван Опанасович, Гриць Якович і сало. В кімнаті – дві кроваті, тумбочки і стіл. За столом сидить Іван Опанасович і їсть сало. На кроваті лежить Гриць Якович Вареник у стані алкогольного токсикозу, загорнутий у ковдру.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Щось випить хочеться, блядь, де ж взять гроші...
(до Гриця)

В тебе гроші є?

ГРИЦЬ

Єсть.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Дай мені три карбованці, я завтра утром тобі віддам.

(Гриць мовчить...)

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Чого мовчиш, гроші є?

ГРИЦЬ

Єсть.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Дай три карбованці, завтра утром віддам.

(Гриць мовчить...)

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Чого мовчиш, гроші є?

ГРИЦЬ

Єсть.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Дай мені три карбованці, завтра утром віддам. Чого мовчиш?

ГРИЦЬ

Та жалко...

(Деякий час обидва мовчать.)

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Блядь, придумав. Щас гумореску запиздячу.

(Іван Опанасович кладе сало, сідає до машинки і пиздить її по клавішам.)

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Такий гумор щас пиздону, що вони повсцикаються усі.
(до Гриця Яковича)

Ти “Перець” читав?

ГРИЦЬ

Ні

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Очень даже напрасно. Там такі хохми єсть—вссатися можна. Там і мое тоже єсть.

(Продовжує пиздить по клавішам,
потом видира бумагу і комкає її.)

Ну його к хуям, краще я оповідання про колгосп напишу, блядь, в Маладу Гвардію.

(до Гриця)

Ти читав Маладу Гвардію?

ГРИЦЬ

Ні

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Напрасно, там тоже хороші хохми єсть.

(Іван Опанасович пиздячить по
клавішам.)

ГРИЦЬ ЯКОВИЧ

(меланхолійно)

Я сьогодні з Хуною условився, щас прийти должна.

(Іван Опанасович продовжує
пиздить машинку по клавішам,
потім імпульсивно видира бамагу з
машинки і зникає в сортирі)

Входить Хуна.

ХУНА

Я не опоздала?

З сортиру чути огидливе пердіння.
Хуна робить вигляд, ніби нічого не
чула.

ХУНА

Ви тут сидіте, а на дворе такая пагода стаїть.

З сортиру чути огидливе пердіння.
Хуна робить вигляд, ніби нічого не
чує.

ХУНА

Я прямо не знаю, что ета весна со мной делает.

Гриць Якович тупо мовчить. З
сортиру чати якесь шарудіння.
Трохи згодом з'являється Іван
Опанасович застьобуючи штани.
Він розпарений і страшний.

ХУНА

Ізвиніть, можна міне?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Ха! Мерсі.

Хуна, спокусливо посміхаючись,
зникає в сортирі. Іван Опанасович у
роздумі чуха собі живіт.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Я в армії так наїбався, Гриша,—їбать мої віники.

З сортиру чати страшний крик.
Хуна з перекошеним ротом вибігає,
збиває з ног чорта, який щойно
заходить у двері і вихуром зникає у
недрах гуртожитка.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Блядь, що вона злякалась,—гівна не бачила?

Чорт загляда до сортиру, мрійливо
махає хвостом і клаца язиком.

ЧОРТ

Ну ти і сретш, Ваня.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

А хулі тут такого, ну посрав.

ЧОРТ

Ну розкажуй, як живеш, як жінка.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Та пішла вона на хуй!

ЧОРТ

(співчутливо)

Що таке, Ваня?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Та вже місяць менструації не було—мабуть заберемелла.

ЧОРТ

Так радуватися ж нада, Ваня!

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

А хулі радуватися? Я її три года їбав як врага народа і вона не беременіє. Я не люблю ото на простиню спускати чи на живіт.

ЧОРТ

Що таке, Ваня?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

В неї матка не держить. А заберемелла, сука, коли я сам в Києві, а вона в Лохвицях.

Обидва мовчать. Чорт в роздумі
крутить хвостом.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Я не зате, мені інтересна, хто її виїбав—вона ж втричі за мене ширша, ще й окуляри носить. Хе!, інтелігентка, блядь,—у Лохвицях заврайоно.

Обидва мовчать.

ЧОРТ

(спокусливо)

На блядки підем сьогодні?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Та що я, пацан? Я в армії так наїбався, що противно згадувать. Я вобщє ото їбаться не понімаю—ну шо тут такого? Штрикаєшь, штрикаєшь, а спроси—на хуя? Я б краще вина б ото випив...

ЧОРТ

(не скільки не здивувавшись)

Давай стакани.

Чорт вийма з ватніка кілька пляшок
портвейну. Гриць Якович, який до
того лежав смирно, як небіжчик
починає нервово перекидатися на

простирадлі, бо гадає, що про нього забули. Чорт розливає, Іван Опанасович ріже сало.

ЧОРТ

А що ж ти, Ваню, далі робитимешь?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

А шо. Щас дисертацію написав і у Броварах дом куплю за 20 тисяч. Я ото блядські ті квартири не панімаю—ну шо тут такого? Ото меблю купують, позвуть у гості і сидять, цілий день пиздять, а жінка собі пизду чуха.

ГРИЦЬ

А що ж робить?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Я люблю, щоб у мене хазяйство було. Кабан, та то та сьо. Вона, курва, звикла там у районо пиздіти, а кабана годувать нада.

САТАНА

(продовжує спокушати)

Ваня, а може ну її к хуям ту дисертацію, давай к блядям поїдемо на дискатеку. Щас хароші бляді там єсть. Я хату зняв на Барщоговці—можна хоч тиждень не вилазить.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Е-е, то не можна—начальник буде пиздіть.

САТАНА

А ми йому скла товченого підсипемо в бутерброди. У нього жінка ревнива—подумають на неї.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Та воно можна, та у тих блядей, я думаю, і тріпер є.

САТАНА

Ну, то давай поїдемо, Ваня, в кафе “Ластівка”, приєбемося до армян і пизди дамо.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Та воно можна, але ж там міліція, я думаю.

САТАНА

А ми і міліції пизди дамо, а потім похуярим у Дубки і все там на хуй

рознесем.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Ге! Дубки—то далеко іти надо.

САТАНА

А ми на таксі.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Не, то дурне діло, я ото краще сала поїм...

(Іван Опанасович жре сало і запива
портвейном.)

САТАНА

(з слізьми в голосі)

Ваня, ти хоч плану покури.

(З надією лізе до кишені)

Ось тут у мене є гаарний, диви як пахне—а-а-а-а.

(Сатана з насолодою нюха план і
крутить хвостом)

Давай накуримосся і підем якусь хуйню зробимо.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Та я їбав його курить—від нього хуй не стоїть.

САТАНА

(плаче)

А навіщо тобі щоб стояв?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

О ! Як це навіщо? Заїбав!

ГРИЦЬ

Блядь, де ж та Хуна поділась? Казала вчора, що буде зі мною жить, а
сама втекла.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Та біс їх зрозуміє тих Хун, оно, краще, вино стоїть—пий.

Всі випивають.

САТАНА

Ваня, а може вона щас прийде, то ми Швецію зробимо?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Яку це швецію?

САТАНА

(спокусливо)

Ну, хе... Це коли один вафлями годує, а другий в жопу їбе—інтересно!

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

А ти що робить будеш?

САТАНА

А я так подивлюсь.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Не, то не можна. Вона комусь розкаже, нам тоді всім піздец. Скажуть “Іван Опанасович Харченко замість дисертацію про Шевченка писати зробив в общежитті гніздо разврата”.

САТАНА

Не скаже. Ми її вафлями нагодуєм, голову відріжем і закинем до студентів, та всі подумают, що то негри.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Уууу... Я на тих негрів дивиться не можу. Чоорні, а нааглі. Їде в автобусі і чита якусь книжку не по-нашому—хуй просиш. Тільки оченятами—зир, зир. А тьолок наших їбуть. Та, дура, пащеки пороззявляють і їдуть з ними в Африку чи якусь Гвіану йобану, а негру шо? Поїбав, надоїло, потім їз’їв—і всі діла. Вони своїх не так люблять їсти, як наших—наша баба потіє менше.

ГРИЦЬ

І все одно пизда ставридою бздить.

Всі троє замислено мовчать,
переварюючи інформацію Гриця
Яковича.

САТАНА

Ваня, а пам’ятаєш, коли ти старий був, як ти в мене просився, молодість хотів—аж душу заклав.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Ну як?!

САТАНА

А казав жеж: “Чортику, любий, зроби молодшим, дай трохи грошей, та

кабанчика, та то, та сьо,—то я тобі служить буду і всіх геть чисто позакладаю”. А сам противний, слина тече з рота, зубів нема, а у вухах вати з пів кіла стирчить.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

От ніхуя такого не помню. Не було цієї хуйні.

САТАНА

Ну як же, Ваня, не було, када іменно шо було. Казав: “Я як молодий буду, то не буду більш всякої хуйні робить,—у поліцаї вступати, сало їсти і таке інше, а буду ізучать три стадії духа, щоб потом кричать: ‘Остановись, мгновеньє—ти прекрасно!’”—не ти скажешь? Хто казав: “Буду Ніцше читати, а потім превозмагать в собі поца, їбать по ночах дику вовчицю і в Ганконзі дурний план курить”, шо, не ти? Хто казав: “Покину це сало хуйове, а буду ананаси і бургундське пиздячить з манекенщицями в Парижі і через їх пойму тщету зусиль”, не ти?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

А щоб ти з’їв і не пиздів.

ГРИЦЬ ЯКОВИЧ

(шуткує)

Я тарілку супу, а ти кінську залупу! А-га-га-га!

(регоче)

САТАНА

І я тоже дурень—сиджу тут з вами, пиздюками, сало їм.

(Чорт наливає шмурдяку, відрізає сало, передразнює когось:

“Астанавись, мгнавеньє, ти прекрасно!”), потім випиває шмурдяк, закусує салом і кривиться.)

ГРИЦЬ ЯКОВИЧ

(співчутливо пиздить чорта по спині)

Шо, не пашло?

ЧОРТ

Та пішов ти на хуй, не пішло.

ГРИЦЬ ЯКОВИЧ

(шуткує)

А я і так на ньому сиджу—тільки ноги звисають.

ЧОРТ

(розлючено плює на підлогу)

От тільки і навчився, що срати як бегемот. Он навіть хуни тікають.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Я їм не винуватий, що вони дурні.

ЧОРТ

Ну, а якщо всі повтікають?

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

Нехай тікають, вони мені не потрібні.

ЧОРТ

Ну і сиди тут з своїм салом, кабан йобаний.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

От ти в нас дуже інтелігентний, що не слово—то матюки.

Чорт іде до дверей. Раптом двері
відчиняються і в них входить Хуна.

ХУНА

Ви тут сидіте, а на дварє какая пагода стаїт! Я вот нарочно вийшла,
трохи пагуляла,—так шо ета весна са мною делает! А ви чєго тут сидіте?

ГРИЦЬ ЯКОВИЧ

(шуткує)

Тебе чекаєм, Швецію робить.

ХУНА

А што ето такое?

Починає тихо грати АББА. Всі, в
тому числі і чорт, мовчать.

ХУНА

(наївно)

Не, ну чесно, ребята.

ІВАН ОПАНАСОВИЧ

(спльовує)

Це коли один вафлями годує, а другий в жопу їбе—інтересно! На, ось, сало їж.

Хуна, Гриць Якович і Іван
Опанасович жруть сало. Чорт
заглядає в сортир, спускає воду і
зникає. Спущене гівно, веселі звуки
АББИ і чавкання трьох створінь
зливаються в єдину симфонію.

(CURTAIN.)

Місце зустрічі змінить ніззя, блядь!

Characters

Незнайка	Супермен-вікінг
Гурвіник	Антисеміт
Карандаш	Художник-китчмен
Самоделкін	Матрос торгівельного флота
Петрушка	Мовчазний карлік у кепке
Буратіно	Просто поц
Мальвіна	Дівушка з голубою волоснею
Сінеглазка	Алкогаліческа подорва
Красна Шапочка	Красива, лінива, егоїстична і дурна блядь
Артемон	Чорний собака
Мнацаканов	Привид у телевизорі

АСТ І

Дія відбувається в майстерні Карандаша. В майстерні розвішані розкошні вироби хазяїна, в числі яких: пофарбовані гіпсові голови піратів, попільниці в вигляді смерті та голі дівчата в рамі рококо. Біля вікна сидить Петрушка, мовчазний карлік у кепке, і фарбує яечко. На полу хропуть п'яні, брудні і голі Самоделкін у рваному тельнику і Карандаш, над ними верхи сидить пудель Артемон. За столом сидять два дебіла – Буратіно і Гурвіник, п'ють і пиздять. З вани долинають звуки води і веселий регіт Красноі Шапочки.

БУРАТИНО

(страшним хрипким голосом)

...і слухай, блядь, от, блядь, він смотрить, шо та хуйня летить, кругом неї фари, лампи, там, всякі. А сама червоняста лампа мигає. А летить воно йому на город. От воно стало біля клуні і мига. Той мудак пиздує тудя. Жінка кричить. Він тіки так: спакойна, стара блядь; а з цієї хуйні така рука його—раз, а іди сюды,—запхали в НЛО і кудись полетіли до хріна на роги.

ГУРВІНИК

Оце і все?

БУРАТИНО

Не. Вони політали тудя-сюды, ну там всьо такое, прилетіли і викинули його к хуям, а чувак той після цього все на хуй забув. Його питають: як тебе звать, а він: “бе-е”. Йому показують жінку, а він: “бе-е”.

ГУРВІНИК

Та то всьо хуйня.

БУРАТИНО

Та яка хуйня, в книзі написано!

ГУРВІНИК

В мене кум, він в Ісайках директор бані, так його небіж раз приходить додому, а жінки нема. Він до сусідки. Сусідки тоже нема. Він сховався за піч, думає: як прийде, налякаю. Коли та блядь приходить, скида одеж, волоси так розпуска, якоюсь хуйньою намазалась і, раз, у трубу. Кумів небіж тоже все поскидав і давай мазатися. Намазався і, тоже, у трубу. Прилітає на якусь гору, ну там, де ото вони гуляють, стоїть таке крісло, в йому сидить їхній цар і всьо такое. А та блядь каже: а ти шо тут робиш? А ну пиздуй отсюды, дає йому поліно і каже: це твій кінь, і давай, пиздуй, щоб тебе не виділи, тільки не пизди нікому, бо помреш. Він прилетів і зразу ж куму напиздів, а той мені.

БУРАТИНО

І шо, помер?

ГУРВІНИК

Тут же. Як ховали, то весь синій в гробу лежав.

У двері гупають.

БУРАТИНО

(до Петрушки)
Ти, педріло, а ну-ка дай, відкрий.

(Петрушка мовчки кида яйця і
пиздує до дверей.)

ГУРВІНИК
(роздивляється Петрушкіну працю)
Блядь, якогось жида нарисував...

Входить Мальвіна, потряхуючи
голубою волоснею.

БУРАТІНО
А шо, Мальвіна, даси поїбатись?

МАЛЬВІНА
(обіжається)
Блядь, шо ето значить, шо у тебе, жени для етого нет?

БУРАТІНО
Яка жена, ну скажи, ну при чому здесь жена?

МАЛЬВІНА
Не. Єслі хочете, хлопчики, тільки в рот, ето—пожалуста, ето можна, а
поєбаться—дома єбайтесь.

ГУРВІНИК
У, жадна сука.

Гурвіник і Буратіно кияють. З
ванни доноситься щасливий і
дурний регіт Красноі Шапочки і
звуки води.

ГУРВІНИК
(неприємно отигруючись)
Я одну тьолку когда-то знав. Така красіва тьолка. Но в неї, панімаеш,
тільки тіло красівоє, і більше ніхуя нету, мозги совсем отсутствуют.
Вона стрічалась з парнем. Такой хороший парніша. Він мічтав, шо він
колись піде в армію, а вона його буде ждять. І от приходять вони в
бєседку, а вона йому і каже: “А тепер єбі мєня”. А він їй: “как ето?” А
вона говорит ему: “от сейчас я тобі покажу, как ето”. І не он її, а вона
його сама виїбла. Ну, значить, він їй целку зламав, йому понравилось. А

вона лежить і каже: “а тепер пішов на хуй”. А він: “как ето?..” От, жалко пацана.

БУРАТИНО

Разниє случаї єсть. Меня тоже одна тьолка любила. Бувало, я прийду, сяду, а лягати зразу не можу, шоб не наблювать. І так і сижу всьо время. А вона, сука, подойдѣот ззаду, руки на плечі положить і гладіт, і гладіт. А я їй: шо ти, стерво, мене гладиш, шо я тобі, кіт? І по їбальнику зразу —на!

(Вздихає.)

Любила меня.

МАЛЬВИНА

От не люблю я, кода мужики таке пиздят. І та любила, і та хуєла... Та подивіться на себе, кому ви нужні?

Входить Незнайка, белокурий супермен-вікінг, одетий в кожаное пальто, надетое на кожаний піджак. На руках у Незнайкі золоті гайки. З усіх карманів стирчать пачки грошей.

МАЛЬВИНА

(сама до себе)

Ето піздец.

Следом за Незнайкой іде Сінеглазка. Під очима в неї бланжі. Сама вона п'яна, раскована, смердюча і нікому, крім Незнайки не нужна.

СІНЕГЛАЗКА

Здрастуйте, ребята, я вам поєбаться принесла!

НЕЗНАЙКА

(с прибалтійським акцентом)

Послушай, Сінеглазка, я тебя прошу...

СІНЕГЛАЗКА

От'єбись! Надоел! Дурак!
(Ігріво.)

Ребята...

НЄЗНАЙКА

Сінеглазочка, что я таково сказал?

МАЛЬВІНА

(до Незнайки)

Простіте, у вас такой пріятний акцент... Ви не німець, случайно?

НЄЗНАЙКА

Нет, я с Прібалтікі.

МАЛЬВІНА

Ах, как інтєресно, скажіте міне своє ім'я.

НЄЗНАЙКА

Незнаускас. Простіте меня, я сейчас.

(До Сінеглазки.)

Сінеглазочка, можно тебя на мінутку, пройдьом до уборной, і назад.

Сінеглазка і Незнайка ідуть в просторну уборну, звідки в самом скором времені доносяться противні женські п'яні матюки і звуки ляпасів.

МАЛЬВІНА

Боже мой, я етого не винєсу. Какой мен, какой мужчіна!

БУРАТІНО

Мальвіна, вони в сральню пішли, а ми давай в ванну пойдьом.

ГУРВІНИК

Та куда ж ви пойдьоте, там Красна Шапочка іщо з утра сидіт.

МАЛЬВІНА

Отстаньте от меня, кобелі противні! Я етого не винєсу! Боже мой!

(Починає ридать.)

З уборной чути крики Сінеглазки:
“Я їбала твої бабки, я їбала твою машину, жлоб, казьол!”. Чути знову ляпаси і опять ридання. Женській плач звучіт в унісон красиво і мощно. Його звуки будять Самоделкіна, матроса

торгівельного флоту, і Карашдаша,
художника-китчмена.

САМОДЕЛКІН

(скида з себе Артемона)

Ха-ха, дівушкі ридають, матроси сміються.
(До Карандаша.)

Антонію, падйом! Ілі в тебе собаку кинуть?

КАРАНДАШ

Не трогай, вона заразная. І вобщє, какогo хуя? Мне завтра на базар. Шо за блядь? Шо за розклади? Я Буратіну сказав, щоб помив посуду. Блядь, де чистота, де ікебана? Щас все пойдут нахуй.

САМОДЕЛКІН

Ха-а. Не хуя не знаєте про матросів, салабони.
(Дико реве)

Напрасна старушка ждьот сина домой! Антонію, вставай, блядь, бо щас собаку кину в єбальник.

КАРАНДАШ

Шо за Антонію? Меня Карандаш звать.

САМОДЕЛКІН

Ну, считай, шо ти довиябувався.

Самоделкін швиря собаку
Артемона в рило Карандашу.
Артемон і Карандаш верещать.
Саме в цю мить з уборної
приходить Незнайка. Він тихо
плаче. Він сидить, охопивши голову
двома руками і плечі його
трясуться. При цьому весьолість
Самоделкіна сягає вищого рівня.

САМОДЕЛКІН

(дико реве)

Ііііі скажуть она заридає...

Самоделкін реве і танцює чочотку.
З уборної раком вилазить
відпизжена Сінеглазка.

СІНЄГЛАЗКА

(стоячи раком)

А волни бегут от вінта за кормой!

КАРАНДАШ

А зараз всі на хуй пойдуть.

ГУРВІНИК

Дайте мені жида дружбани, дайте жида, от моя просьба.

Сінеглазка стоїть раком на півдорозі між уборною і общею залою. Вона блює і співає. З вани чути веселі звуки, издаваємис Красною Шапочкою. Хлопці гуляють. Не приймають участі в веселоощах тільки плачущий Незнайка, Мальвіна і Петрушка, мовчазний карлік в кепке. Мальвіна підходить до ридаючого Незнайки, кладе йому руки на плечі і пестить його.

МАЛЬВІНА

Давайте уйдьом отсюда, я вас прошу, уйдьом і будем щасліви.

Незнайка, кайфуючи, що його пожаліли, з усією силою б'є головою в стіну і ридає ще громче.

МАЛЬВІНА

Ну-ну, не надо, она вас не стоїт. Не надо, хорошій мой.

(Ігриво.)

А то еслі ви не перестанете, то я тоже заплачу. Ведь ви не хотіте етого?

Відповіддю їй служать удари голови об стінку.

СІНЄГЛАЗКА

(ікаючи)

Вже всю штукатурку оббив, підарас.

КАРАНДАШ

Буратіно, я сказав, піди ото, що Сінеглазка наблювала, підмети і

підбери штукатурку! Це твої друзя, я їбу ваще, шо такое?!

ГУРВІНИК

(зніма з стіни гіпсового пірата)

Жид? Шо мовчиш? Хрясь!

Пірат-жид пада на підлогу і
розбивається. Карандаш стовпіє.

ГУРВІНИК

(до Карандаша)

Шо, жалко жида? Може ти тоже жид?

КАРАНДАШ

(злякавшись)

Не, я—українець.

САМОДЕЛКІН

(танцює чочотку)

Такий, як я китаєць.

Входить Красна Шапочка одягнута
в красіву резинову красну шапочку
і більш ні в що. Вона красива, гола,
мокра і лінива.

КРАСНА ШАПОЧКА

Я так устала, тут такой шум. Буратіно, дружочек, я хочу посмотриеть
телевізор.

Буратіно кидається угодать
красавіце.

МАЛЬВІНА

(сама до себе)

Курва. Вона устала—целий день в ванне сидеть, вона устала... а я не
устала! Сука голая!

КРАСНА ШАПОЧКА

Я не голая, а обнажонная.

Буратіно включа телевізор. В
телевізорі Мнацаканов.

МНАЦАКАНОВ

А сейчас предлагаю вам відеосюжет із Каліфорнії. Два пасажирських експреса стоткнулись меж собой. По предварительному подщоту число жертв превишает...

Раптово Мнацаканов помічає
обнажонну Красну Шапочку,
давється і починає ікати.

ГУРВІНИК

(уверено)

Жид. Шо смотришь?

МНАЦАКАНОВ

Я, собственно...

Красна Шапочка починає
соблазнительно чухать собі живіт і
хіхикати.

СИНЄГЛАЗКА

(до Мнацаканова, ігріво)

Мужчина, сколько вам лет?

НЄЗНАЙКА

(истерично)

Я больше не могу так жить! Кругом якась хуйня, скрізь підараси. Мне нічого не надо! Пальто? в пизду!

(Скида кожанне пальто.)

Піджак? на хуй піджак!

(Скида піджак.)

Беріть! Мене не надо!

(Дивиться на ноги.)

Кольоса? на хуй! Беріть, все беріть! Їжте!

(Незнайка зніма ботінки і починає
знімати з рук золоті гайки. Гайки не
дуже знімаються з його пухлих
пальців.)

НЄЗНАЙКА

Гайки йобані, блядь, не знімаються.

Плачущий Незнайка зав'язує з
гайками, зато йому вдається зняти з
себе часи Ролекс і запиздячить

ними в Сінеглазку. Потім Незнайка
зніма штани і швиря їх в
Мнацаканова. Незнайка стоїть в
обтягуючих білих трусах з льогкім
жовтим німбом біля хуя і страшно
кричить.

НЄЗНАЙКА

Всьо! Всьо!

Незнайка вийма із піджака і штанів
пачки грошів і починає швиряти
ними в друзів. Одну пачку він
швиря прямо в їбальник
Мнацаканову. Мнацаканов іздає
невловимий рух і з клацанням зубів
хижо ловить пачку в зуби. Очі
Мнацаканова страшно блищать, з
рота і носа виривається хиже
гарчання.

ГУРВІНИК

Ти диви, от жидяра! А ну віддай!

МАЛЬВІНА

(злякано)

Він щаз нас усіх поїсть!

Баби злякано верещать і лізуть під
стіл. Стоїть страшений крик.
Гурвіник підбирає з полу красивий
важкий шуз Незнайки і пиздить
ним у телевизор. Роздається
страшний вибух. Чорний дим повзе
з разйобаной вещи на дівчат і
хлопців. Всі кричать, собака
Артемон виє. Спокійний тільки
Гурвіник, він витира руки об штани
і наливає собі портвейн.

ГУРВІНИК

У, жидовська морда. Хе!

(Всі сміються)

Починає грати красива токата.
Самоделкін б'є під неї чочотку.
Буратіно гладить Мальвіну,
Мальвіна гладить Незнайку,
Незнайко однією рукою гладить
Сінеглазку, а другою допомагає їй
блювати. Сінеглазка блює,
Карандаш малює, Красна Шапочка
чуха собі живіт. Петрушка
знаходить під столом яєчко, яке
чудом не розбилося і заходиться
його розрисувати.

БУРАТИНО

(тупо)

Ну так шо, завтра гуляєм?

ГУРВІНИК

А как же! Место зустрічі змінить ніззя, блядь!

(CURTAIN.)

Множення в умі

або Плинність часу

Characters

Арнольд

Феофан

Борис

Сабур

Кербабай

Максуд

Людина-крокодил

Людина-сітка

Людина-пташеня

Людина-скамійка

Людина-двері

Людина-крейда

АСТ І

Пліт. На ньому знаходяться всі вищезгадані дегенерати. Мимо них проплива середньоросійський пейзаж так, що здається, ніби пліт пливе. На плоту встановлено іржавого залізного листа з крейдяним написом: “25.4 x 16.4”, біля листа стоїть Максуд і множить.

АРНОЛЬД

(повзе на животі вздовж люта)

Води кругом, твою матір у кишки!

БОРИС

(сидить навкарачках і помахує коротенькими ручками, широко роззявляючи рота)

Поналивало, мабуть.

ФЕОФАН

(стрибає по плоту неприємними стрибками)

Поналивало, поналивало, салабон!

САБУР

(стоячи раком)

Може десь труби прорвало?

ФЕОФАН

А тебе хто пита? Раз переїбу, й харош.

Максуд множить. Сабур ніяково мовчить.

ФЕОФАН

Що мовчиш? Шо не ясно? Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур швидко відчиняє Кербабая, який скрипить, і знову становиться раком. Максуд витирате, що помножив.

АРНОЛЬД

(сіда на Сабура)

І нахуя отой мудак множить?

(Показує на Максуда)

ФЕОФАН

(сіда на Сабура)

Щоб було дохуя.

БОРИС

(протинним пісклявим голосом)

Мамка кудись залетіла під три чорти, а я тут сижу і їсти хочу.

АРНОЛЬД

(Феофану)

Накрий його, щоб не пиздів.

Феофан накрива Бориса своїм тілом. Деякий час тихо, тіки Максуд страшно стучить крейдою по залізу.

АРНОЛЬД

(Сабуру)

Закрий Кербабая, дме!

Арнольд важко плюхається з

Сабура і повзе вздовж плота. Сабур зачиняє Кербабая, який знову скрипить. Максуд множить. Весь цей час Феофан стоїть раком, накриваючи Бориса.

ФЕОФАН

І довго мені отак стоять?

Кербабай рипить. Максуд стучить крейдою по залізу.

АРНОЛЬД

Вже весь пліт обповз, твою мати у кишки!

БОРИС

(з-під Феофана)

Я манава оце повзання! Я їсти хочу!

АРНОЛЬД

Ти диви, його накрили, а він пиздить!

САБУР

Ач, який! Їсти хоче! А ми не хочемо?

ФЕОФАН

Салага хуєв! Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур відчиняє Кербабая і знову становиться раком. Кербабай рипить. Максуд витирате, що помножив, здирає ржаву дошку і пиздить її ногами. Всі з пострахом дивляться на Максуда. Максуд викида дошку у воду, де вона тоне. Зачиняє Кербабая, садиться на Сабура і витирає піт.

МАКСУД

Піздец.

Всі з пострахом дивляться на Максуда. Пліт пливе.

(CURTAIN.)

Нірвана

або Also Sprach Zarathustra

АСТ I

Сюрреалістичні нутрощі котельної, в якій, однак, затишно приваблюють погляд хазяйські полиці з кансервами, соліннями, маринадами, крупами, милом, макаронами та іншими необхідними при фінансовій кризі і громадянській війні речами. У кутку таємниче виблискує імпортна і, вочевидь, поцуплена сантехніка з нержавейки, схожа на лицарський обладунок. В центрі, біля манометрів і кранів невідомого призначення, розташований убогий стіл з кришкою з блакитної пластмаси і дістрофічними залізними ніжками. Далі за столом — подерті двері, на яких де по де нашкрябані сакральні заклинання і містичні побажання, здебільше непристойного характеру, а також назви футбольних команд, рок-груп і інші невідомі слова іншомовного походження. Краще за все нам видно слово “Nirvana”, яке по діагоналі перетинає двері, літерою “а” упираючись в коротке, але сильне як постріл слово “fuck”.

За столом сидять: хазяїн котельної Веніамін, якого друзі звать лагідно Веніком, і його друзі Шурон, Йонатан, Вареник і Туз, і апетитно

киряють самогонку, в той час коли в темному кутку приємної форми пикарий телевізор “Sony” показує смішне і водночас з тим трагічне кіно. Це не Кустуріца, і не Грінуей. Це засідання Верховної Ради.

ДЕПУТАТ

(у телевізорі)

Поки ми з вами отут теревеним, пенсіонери не получають пенсію, солдати патрони, газовики газ, нафтовики нафту, а в Дніпрі перевелась риба, а в коморах миші, бо нема що гризти, так що без Росії нам, товарищі і панове, повний гаплик, що не ясно?

(Зал засідань погрожливо гуде)

ВЄНІК

Ну, оце я, хлопці, прихожу в котельну, як всігда, дістаю півлітра, закуску, помидорчики, сало, я люблю, щоб у мене все по-людськи було, ви ж знаєте, у мене тут ядерку можна пересидіть, наливаю собі стаканюру, і щось, знаєте, мені мішає, ну погано, тай годі. Я сюда-туда, ну наче хтось тут є і за спиною дивиться. Я тікі так різко повертаюсь всією рамою назад, йо-майо, не повірите! Отака жаба сидить і на мене дивиться. Главноє, шо інтересно, як вона туда попала? Двері ж зачинені. Хлопці, я сразу пойняв—це щось не те... А потім мене як вдарило! Це Светка! Я її так взяв на лопату і думав у піч кинути, а потім думаю: “Ні-і!” Йонатан, ну сам подумай, нашо воно мені? Так двері відчинив і у двір кинув на хрін. Так Светку на слідуочий день паралізувало!..

(Вареник при цих словах боягузливо хреститься)

ЙОНАТАН

Цариця небесна, спасі і сохрані!

ШУРОН

Ми якось ідемо з Бліном, коли оце біля гастроному, шо оце на углу... Ну оце там, де Героїв космоса і Героїв труда... Взяти портвейну, ідем собі. Блін каже: “Дивись назад, тільки потихеньку...” Я дивлюсь—отакенний кіт чорний за нами іде! Ми, значить, по Ворошилова і на Зою Космодем’янську. Він за нами. Ми у двір, звідти бульваром і через Котовського на Павліка...

ВАРЕНИК

Якого Павліка?

ШУРОН

Морозова! Іде, падлюка! Я так біля стіни стою, аж спина мокра стала, а Блін і каже: "Шурон, спокійно! Це він не по тебе, це він по мене прийшов". Так стоїмо, а він тоже стоїть і на нас дивиться, а чорний, як ніч, страшний! А здоровий, як веніків собака! Коли це Шаленчиха іде, і сразу до мене: "Шурон, а який же ти зробився здоровий та красивий!" Ну-ну, думаю, ще тільки цього мені не хватало! Так дулю скрутив і в кармані держу, думаю, давай, базікай!

ЙОНАТАН

А дулю нашо?

ВСНІК

А ти шо, не знаєш? Вона ж робить! Вже двох чоловіків поховала, а зараз третього шукає! Ти думаєш, вона просто так біля цвинтаря живе? Я тобі так, Йонатан, скажу. Просто так нічого не буває.

ВАРЕНИК

Точно. Мені Туз книгу читав. Називається "Бхагаватгіта". Там тоже так написано...

ЙОНАТАН

Шо Гіта, шо Зіта—всі тьолки прастігутки.

ДЕПУТАТ

(у телевізорі)

А половина депутатів, шо сидять в сесійному залі, прийшли сюди з тюрми, а ще по другій половині тюрма плаче...

У двері з написом "Nirvana"
гупають.

ЙОНАТАН

(злякано)

Хто там?

Зловісна тиша, чути тільки, як
вільно і плавно тече самогонка по
широкій горлянці Веніка.

ВАРЕНИК

А шо там у тебе таке?

ВСНІК

(тихо, зловісним голосом)

Того ніхто не знає. Ключа загубили. Одні кажуть, що там гестапо було, а старий Кіндрат, ну шо ото від самогонки помер, казав, шо тіатр...

ТУЗ

Це отой, шо медекспертиза написала: “Тело прожгло діван”?

ВЄНІК

(хрипко)

Той самий.

ЙОНАТАН

Та... Шо тіатр, шо гестапо—один хуй.

ШУРОН

А ти шо, в тіатрі був?

ЙОНАТАН

Ми з Людкою осінню в Київ їздили, нашого собаку в’язати. То Людка приїбалась: “Пайдьом в тіатр, да пайдьом в тіатр”. То пішли...

ШУРОН

І шо?

ЙОНАТАН

Та нема на шо дивитись! Одні підараси...

ВЄНІК

Та, Йонатан, не пизди!

ЙОНАТАН

Шо, я підарасів не знаю? Одні підараси, і ще прийомчики один одному показують, оті, як їх, джіу-джітсу! А шо воно там робиться—хуй просиш... Я думав, там хоч актриси такі степенні будуть, нема жодної! Самі тільки підараси. Ну я бачу таке діло, то ломанувся в бухвет і там всю другу серію просидів. А Людці сподобалось...

ДЕПУТАТ

(у телевізорі)

Нам раньше всі всігда завідували, а тепер вони з нас хотять зробити хуторян...

ВЄНІК

І ото, буває, вночі гупають, а потім наче собака скавчить...

ТУЗ

То, мабуть, гестапівська вівчарка.

ВСНІК

Я тут одного стрів з такою. Стою я в галантереї і дивлюсь собі зубні щітки, що раньше стоїли руб двадцять три, а тепер руб тридцять сім копійок, коли оце заходе в отдел з собакою і каже: “Покажіть міне етот відеомагнітофон”. То я йому і кажу: “Откуда ти такой смелый?” А він каже: “З Ракітного”. Я один раз махнув ниткою, то він одлетів на шість метрів двадцять п’ять сантиметрів. А він каже до собаки: “Джек, фас!” То я йому кажу: “Давай сюда твоего собаку! Я його порву!”

ЙОНАТАН

Мені раз Шаленчиха казала...

ВСНІК

Я тобі, Йонатан, так скажу, тільки потім не кажи, що я не казав...

ЙОНАТАН

Ну шо?

ВСНІК

В Шаленчихи мандавошки.

ВАРЕНИК

Вона воппце дурна. Я їй кажу: ”Ходім разом на базар носки продавають. І тобі, і мені вигодно. Приходим, розкладаєм товар, а вона: “Ігор, я хочу піва”. Думаю, нехай. Купив їй пляшку. Вона випила: “Ігор, я хочу водки”. Я їй кажу: “Шаленчиха, мені так не вигодно,” а вона: “Какой ти скучний!” Це я скучний! А вона, блядь, весела!

У двері з написом “Nirvana”
гупають

ВСНІК

(з п’яним роздратуванням)

Ну чого б оце я гупав?

(Роздратовано пиздить ногою в
двері)

ЙОНАТАН

Це як у Ніцше написано. Коли ти дивишся в безодню, безодня дивиться на тебе.

ТУЗ

А ти що, читав?

ЙОНАТАН

Мене Людка заставляла. Вона стенку купила і почала туди книжки складати, що на макулатуру обмінjala. Голсуорсі, блядь, про тих, про серів і серух. Так що вона, сука, зробила, каже, що поки всього Голсуорсі не прочитаю, вона мені давати не буде. Ну я того Голсуорсі хуйнув про серів, вона мені Ніцше. Я їй кажу: “Люда, ми так не договарювались”.

ВЄНІК

Я тобі так скажу, Йонатан, ті стінки, книги—то все дурне діло. Всякій ремонт надо починати з сантехніки.

ТУЗ

Ти тоже, Венік розпиздівся, наче самий умний. Ти краще скажи, де ти дівся, коли нас з Бліном ракетнянські пиздили?

ВЄНІК

Хлопці, розумієте, тоді так срати захотілося, прямо біда. Ну їй бо, не брешу! Не вірите? Я можу гавно показати!

Хлопці з насолодою тягнуть самогонку, переварюючи цю інформацію. І саме в цю мить входить Шаленчиха. Вона здорова і гарна молодиця, її вульгарне і неохайне вбрання пасує їй краще, ніж вишукані італійські шмотки українським поп-зіркам. З двох висказаних вище припущень: а) Шаленчиха “робить”; б) у Шаленчихи мандавошки,—ми схиляємося в бік останнього. В руці у Шаленчихи клітчата торба мандрівних “човників”, під пахвою — журнал “Парад”.

ШАЛЕНЧИХА

Привіт, “Компана”! Я вам почитати принесла!

ЙОНАТАН

А ти вмiсш?

ШАЛЕНЧИХА

(сідає і без зайвої церемонії наливає собі гранчака)

Ти перед Людкой виябуйся, Йонатан.

(Шаленчиха миттєво заливає гранчак в горлянку і смачно хрумкає огірком)

От дивіться, що тут написано

(розкриває журнал “Парад” і читає вголос)

“Я, конечно, некоторое время очень плотно тусовала. Но если кто думает, что битль суперледі легко, то это ашибка”.

ВЄНІК

Но і трудного тоже нема ніхуя.

ШАЛЕНЧИХА

Це тобі, Венік, всьо лігко в житні дається. А в жінок жізнь трудная. Осьо, дивись!

(Читає)

“Кстаті, благодаря опщенію з тусовкой я розширила круг своїх інтересов, а это ізбавило міня от снобізма в манєре одіваться. Хотя порой, когда я надіваю Дону Каран, міне кажется, что міня это взросліт”.

ЙОНАТАН

А тебе зато Шаленчиха всьо молодіт, яку б хуйню ти не наділа.

У двері з написом “Nirvana” гупають, за дверима чути скавучання собаки.

ДЄПУТАТ

(у телевізорі)

Росія і Біларусь—це наші брати, а брати повинні жити разом, в одній хаті, бо як сказав поет: ”В одній хаті—одна правда, й сила, і воля”.

Гупання, скавучання і депутатська промова зливаються в єдину какафонію.

ВЄНІК

Живу, як в дурдомі. Вчора жаба, сьогодні — ці привиди гестапівські!..

ВАРЕНИК

А зуби тобі хто вибив?

ВЄНІК

Зуби—то хуйня. Я того казла знайшов. Вечором прихожу, так легенько двері відчиняю носакон. В хаті його радіхони сидять. Я зразу сокиру в стіл: ”Ось-ось-о тобі!” Питаю: ”Де ваш казьол?”

ШУРОН

А вони?

ВЄНІК

Та нічого. Я взяв дінґами.

Гупання в двері і скавучання собаки стали вже звичними. До цього додається ще новий звук. Це звук ключа, яким безпорадно совають у замку.

ВАРЕНИК

(злякано)

Блядь, це німці! Пацани, точно!

ШУРОН

(до Йонатана)

Йонатан, а шо там у Ніцше про таке написано?

ЙОНАТАН

У Ніцше написано: ”Не бздо в каністру!”

Венік підбира з підлоги важку і гарну деталь сантехніки, зроблену з нержавейки, і становиться в античній позі біля дверей. Хлопці озброюються арматурою, Шаленчиха без всяких зусиль дістає з клітчастої торби важкі тіски. Гупання, скавучання, приглушені матюки.

ШУРОН

Шаленчиха, а шо ти тіски з собою носиш? Шо ти в них зажимаєш?

ШАЛЕНЧИХА

Те, про що ти подумав. Твої яйця!

Під напором потойбічних сил двері з “Nirvan-ою” відчиняються. До котельної входять істоти, котрі зникли за цими дверима хто зна коли. Це Буратіно, Пьєро, Мальвіна, батько Карло, Дуремар, Карабас-Барабас і пудель Артемон. Всі вони мають дорослий, якщо не сказати старий, вигляд. Буратіно має алкоголічні набряки під очима, червоний ніс з синіми жилками і невиразного кольору очі. В танцюючих руках він несе здоровенний золотий ключик. Пьєро схожий на Вертинського після повернення з еміграції. Мальвіна—це типова нетвереза вокзальна повія пенсійного віку. У Карабаса-Барабаса сива, як в Діда Мороза, борода волочиться по брудній підлозі. Батька Карла везе на інвалідному возику Дуремар, єдиний з усієї компанії, хто зовсім не змінився. Замикає процесію облізлий і сивий пудель Артемон.

МАЛЬВІНА

(ігрово задирає спідницю, під якою виявляються неапетитні чулки та резінки)

Ну что, реб'ята, займемся арифметикою?

ЙОНАТАН

Йдьош до жінщини—возьми пльотку!

КАРАБАС-БАРАБАС

(тупо)

Пльотку в сьмь хвостов... Пльотку в сьмь хвостов...

ДЕПУТАТ

(в телевізорі)

Ніч іскриться і вспихує, як большой фонтан. І душа моя—іскрящійся фонтан...

(CURTAIN.)

Павлік Морозов

Епічна трагедія

Characters

Павлік Морозов	Атлетичний юнак, нордична краса і гітлерюгендівська зачіска; одягнут просто і зі смаком: в білу сорочку і короткі шкіряні штанці; з різних боків Павлік Морозов перетягнутий мілітарними шкіряними ремінцями.
Сава Морозов	Батько Павліка Морозова, скупий і хтивий куркуль.
Щукін	Друг Сави, такий же мудак, як і він.
Пелагея Нилівна	Жінка Сави Морозова, мати Павліка Морозова; гарна, ще не стара жінка, схожа на матір Батьківщину з відомого плакату.
Павел Власов	Побочний син Пелагеї Нилівни, здоровенний, схожий на Кінг-Конга мужик, сильний і неймовірно тупий.
Генерал Власов	Полюбовник Пелагеї Нилівни, батько Павла Власова, фашистський перевертень і таємний агент Канаріса.
Канаріс	Шеф абверу Третього Рейху, в трагедії не з'являється.
Філін	Здоровенна і жирна сова, виконує обов'язки агента генерала Власова.
Учитель атеїзма	Плюгавий мужчина в бухгалтерських нарукавниках.
Альонушка і Іванушка	Фольклорні потвори, існуючі в нашій підсвідомості.

Зєвс	Божевственный вождь і вчитель, в трагедії не з'являється.
Сфінкс	Кровожерна, підступна і хтива міфологічна потвора з пазурами, крилами, цицьками і пиздою.
Микола Островський	Сліпий пророк храма Аполона.
Сука і Блядь	Кровожерні химери помсти, богіні гівна, мух і менструацій, так звані ерінії.
Клімакс	Вісник богів, насилаємий на Суку і Блядь.
Піонери, куркулі, фашисти, бляді, примари, чорти, дракони, горгони і медузи	

Time

Дія відбувається в глухій сибірській тайзі під час Другої Світової війни.

АСТ І

Величний хвойний ліс з мхами, ліанами, ялинами і кедрми. Де-по-де до них самітньо тулиться берізка. Чути піонерський горн. Через чащобу продирається піонерський загін. Сховавшись за сосною, на загін зловісно уха здоровенний Філін.

ФІЛІН

Угу-угу-угу!

ПАВЛІК МОРОЗОВ

(підходить до Учителя атеїзма, який веде загін)

Я знаю,
 Це фашист угука на сосні.
 Склада він карти наших болотів,
 Щоб переслати їх Гудеріану.

ФІЛІН

Угу-угу-угу!

ВЧИТЕЛЬ АТЕЇЗМУ

От падла!

Шкода, маузер свій дома я забув.

ФІЛІН

(іронічно)

Угу.

ПАВЛІК МОРОЗОВ

Узнать він хоче тайни піонерські,

А потім побіжить і закладе

Гудеріану всі секрети наші.

УЧИТЕЛЬ АТЕЇЗМУ

Ти перебільшуєш, Павлуша,

Як завжди. Скоріш за все

Експібіціоніст забрався на сосну.

Дівчаток недозрілих наших хоче він

Злякаться з сосни зненацька видом хуя.

Чого робити там фашисту, не пойму я.

ФІЛІН

Угу.

ПАВЛІК МОРОЗОВ

Це знають ще у яслах малі діти,

Що краще перебдіть, ніж недобдіти.

Катаймо на сосну, стягнем його за яйця

І спитаєм документа. А як не покаже,

То почнемо пиздити. Ото натішимся.

Я пиздити люблю—людей, також

Жінок, курей, свиней, собак. Особенно

Я кошенят люблю топити. Як приємно:

Сидиш собі спокійно на відрі і палиш люльку,

А воно маленьке і дурне все тичеться у сраку.

Так хорошо, що пісню заспіваєш.

А потім їх лопатою порубиш на шматочки

Та й викинеш к хуям. Нєт, все-таки

Природу я люблю, і родіну, берьозку і рябіну

Люблю я куст ракїти над рікою.

ФІЛІН

(з дерева)
Край родной, навек любімый,
Где ж найдьошь еще такой.

ВЧИТЕЛЬ АТЕЇЗМУ

От бачиш! Наші там.
А ти: Кругом шпіони.
Ето снайпер, молодой боец.

ПАВЛІК

(бере в руку здоровенну ломаку)
А як шпіон—тогда йому піздец.

Павлік кида снаряд Філіну в голову,
Філін пада з страшним стуком, як
мішок з говном.

ПАВЛІК

(бере Філіна за ноги. Передразнює
вожатого)
Снайпер, молодой боец,
А как же! Прямо ворошиловський стрілок.
(Павлік з розмаху пиздить важким
Філіном об берізку, якій зовсім
недавно признавався в любові.
Берізка ламається.)

УЧИТЕЛЬ АТЕЇЗМУ

(до дітей)
Деті,
Сейчас ми все хором плюнем на цього Філіна:
Раз-два-трі!

Діти хором плюють і сразу ж
запевають весьолу пісню про
кузнечіка. Обряд очищення на
цьому заканчівається, і загін,
ламаючи на своєму путі дерева,
суне в тайгу, залишаючи за собою
дохлого Філіна, поламану берізку,
бички, консервні банки і гандони.
М'якою тигристою ходою входить
Генерал Власов. На ньому красиві
сині галіфе, шашка і папаха.

ВЛАСОВ

(поміча Філіна)

От, блядь! Таки, мудака, нарвався!
І знов я без связного залишився.
А йобаний Канаріс, мудозвон,
Пиздить в своїй єбучій шифрограмі,
Що Філіну Залізного Хреста присвоїв Фюрер,
Мабуть, вже посмертно.
(Власов підніма Філіна за ноги.)
Ну шо, падлюка, ще не охладєл?

ФІЛІН

(відкрива одне око)

Канаріс не піздел?

ГЕНЕРАЛ ВЛАСОВ

Шоб ти сказивсь, ушастий долбойоб!
Так налякав, що я ледь не усрався
В свої красиві нові галіфе
І нову вещь красіву чуть не спортив.
Докладивай мерщій.

ФІЛІН

Я узнав маршрути
Тих наглих пацанів в коротких штанях,
Що об берізку пиздили мене.
Вони ідуть на дальнії болота,
В яких усяка водиться гидота.
Учитель атеїзму їх веде,
Щоб довести, що це все предрасудки,
Що чорт—це видумки, вампіри—п'яні шутки,
А привиденія—бесстидні простітутки,
Які за рубль залізуть в склеп сімейний.
Їм поїбать, що там жмури лежать,
Безнравствені подорви.

ВЛАСОВ

Ну-ну, вже розпиздівсь,
Пташиний гуманіст,
Жан-Жак Руссо. А сам
Передавив і виїбав
Усе, що в лісі меньш за тебе.
Диви, яка пустиня навкруги:
Ні зайчика, ні мишки, ні білочки.

ФІЛІН

Зато гадюки єсть і кровожерна рись.
Жить стало лучше, стало веселее,
Тепер жить стало просто заєбісь.

ВЛАСОВ

Ходім, ушаства блядь, за цими мудаками.
Вони шукають те, чого нема,
Щоб довести, що його не існує,
Так часто містики доведені до краю
Шуканням чорта думають, що раз його нема,
То нема і бога.
А після цього сруть у алтарі і дароносицю.
Аж тут приходить чорт у синіх галіфе.
І саме час задуматись, що раз він появилсь,
То й бог десь рядом ходить.
Люди, люди, ці дурні козли!
Як остопизділи мені містичні бляді,
Обвішані восточною хуйнею,
Що перед тим як взяти хуй у рота
Повинна привести себе у резонанс
З ефіром світовим. Кістляві атеїстки,
Що лекції читають кугутам про Марс і іншу поебень,
А кугути їбуть їх довгими сумними вечорами
Десь під коморою, а та тіки сопить,
А крикнути стісняється, падлюка,
Бо з города приїхала, в костюмі,
І дулю накрутила в голові.
Совсем не кайф їбать таку колоду безчутвенну.
Та і клікуши тоже хороши—
Стоять на цвинтарі, простягши загібайла,
А як не даш їм грошей, то сейчас
Обматюкають і плюнуть на пальто,
Що і хімчистка потім не почистить.
Куди не кину оком стомленим—
Кругом хуйня. Заябують мене
Питання сучі. Що лучше: бездуховність,
Розпатлана самиця злоєбуча,
Що верхи на скаженім бугаї
Шаленим чвалом мчить в пампасах предранкових
У нікуда; або духовність смирна
Що перстами, покрученими от поліартриту,
Показує нам, де дорога к храму. В храмі тім

Залізо ржаве лежить у різних позах
І гнила картопля. О, блядський смисл життя,
Якщо ти єсть!

ФІЛІН

Ти тоже розпиздівся на весь ліс, начальник.
Ну просто романтизмом повіяло
І Байроном набзділо трохи.
Що ж ти не пішов в поети,
А подавсь в шпіони?

ВЛАСОВ

Справа в тому, mein lieber Совушка,
Що поети різними стихами
Нам об'ясняли мір.
Но основна задача в том і состоїт,
Щоб мір цей переделали шпіони.

ГОЛОС З ЛІСУ

Ау! Ау!

ВЛАСОВ

То Пелагея,
Вона у ліс по ягоди пішла,
Втікла із дома, щоб синок не пиздив.
Він їх обох пиздячить, маму й тата,
Хіба це життя—щодень приходить п'яний
І батька з матір'ю халявами по пиці виховує.

ФІЛІН

Та отруїти надо.

ВЛАСОВ

Ха! Його труїли ми неоднократно,
Та вся отрута в його організмі
В мить перетворюється
На шмурдяк молдавський.
Гівно, яке він їсть, у ту же мить
Утворюється білосніжним салом.

Входить Пелагея Нилівна, мати з
великої букви, ум, честь і совість
нашої епохи із слідами білої краси
на лице і теле.

ПЄЛАГЄЯ

(ридаючи, до генерала)

Мій любчику, яка хуйова жизнь!
Хотілося б, усе в пизду пославши,
Вдвох милуватися у бані на полиці
І віничком любовно пиздитись
І сьорбати чайок. А замість цього
У тебе разведка, Філін, піздобол Канаріс,
А у мене—мій чоловік, алкаш і бабнік,
І два сини, епічеськіх героя
Бодай би їх побили метастази!

ФІЛІН

Я знаю, храм стоїть серед болота,
А в храмі домовина на цепу.
Про це не знає жодная сволота,
Що в домовині тій сліпий пророк живе,
Зовуть його Микола. За життя
Хуйні він різної навигрібав довкола так дохуя,
Що світлий Аполон, якому поїбать обично
На страждання припизденого нашого народа,
Раптово зглянувсь
І швидко осліпив Миколу стрілами,
Щоб той не бачив більш піздоватізму
І не страждав бессмисленно,
Як ми усі страждаєм. Ходім до нього,
Він навчить нас волі Аполона і скаже,
як нам жити, бо нема ніякого терпіння.
Так дальше жить нільзя! Скрізь долбойоби!
Навіщо, мама, мудрая сова, мене ти народила!
(Філін б'ється головою об сосну,
сосна ламається.)

ВЛАСОВ

Ну-ну, main libber совушка, не плач,
Прийде Гудеріан і з ним дядько Канаріс,
Мішок смачних засмажених мишей вони тобі подарять.

Чути страшне рипіння дерев. На
галявину, ламаючи дерева, виходить
Павел Власов, здоровенний, схожий
на Кінг-Конга, мужик з сокирою на
поясі. Павел Власов пиздить себе
обома руками в груди, які іздають

звуки, ніби в зоні пиздять по
рельсу. Всі ховаються.

ПАВЕЛ ВЛАСОВ

(страшно ричить)

Мать! Мать! Мать!

ВЛАСОВ

Ну, бля, піздец!

ПЄЛАГЄЯ

Тихіше, бо як побачить,
То з'їсть усіх, а Філіном закусить.

ВЛАСОВ

(з гордістю)

А всьо-такі синок на мене схож,
Його би в ПТУ чи в інститута,
А так немає смисла нікакого,
Що він пиздячить ліс і розриває
Навпіл шатунів і греблі рве.
Діяльність пиздувата.

ФІЛІН

(здогадався)

Ха! Він лишня людина!

Павел Власов меланхолійно лама
об коліно віковічні сосни. Раптово
помічає нашу компанію і іздає
страшне кінг-конгівське гарчання.
Налякані радіхони разом з жирною
совою безпорадно бігають у
монстра між ніг і від жаху страшно
кричать. Причому підступний
Власов-батько, відступаючи,
заманює синка до оркестрової ями.
Зі звуком скинутого з дзвіниці
дзвона Павел Власов валиться в
яму на фагоди і контрабаси.

АСТ II

Гидке болото з отруєними випарами і сюрреалістичними міражами. В центрі болота стоїть вдало вкомпонований в пейзаж храм Аполона. Храм представляє собою древньогрецький дорічеський ордер з капітелями, пропілеями і всею положеною поєбенню, тіки зроблений, на відміну від грецького, з дерева, російським способом “в лапу”. Знизу храм Аполона опирається на дві гидкі, жовті і брудні курячі лапи. На краю болота в позі “Мисливці на привалі” художника Перова сидять два розпиздяї: Сава Морозов і його друг Щукін. Обидва тримають в правій руці гранчаки з горілкою, а в лівій—блядей.

САВА

(показує гранчаком горілки на гидке болото)

Дивись. Ну где еще така краса?
То Русь могучая. Всього в ней дохуя—
Лісов, полей і рек, болот, пустинь і тундри,
А также і тайги в ней сильно дохуя.
І всюду Руссю пахнет, человек здесь
Вольно нюхает той запах до опізденення.

ЩУКІН

(саркастично)

І шо? Нанюхався,
А потім сам насре, щоб інші нюхали?
І шо характерно—ніколи сам не убере говно,
А так лежать полишить. Необразований,
Неграмотний мужик! Нет,
Всьо-такі нам до Європи срать і срать ещю.

САВА

А нравственно начало.
Мужик, хоча й дурний, але святий,
Його їбуть, а він вніманія на те не обраца,
І, хоч, полезного не робить ніхуя,

Но і не злобиться. І любить все кругом:
Растенія, звірят і пташенят, також
Дітей, людей, дівчаток, молодиць
І бога.

ЩУКІН

Бога не чіпай.
Сидиш собі в болоті із блядями,
І ящиком горілки
Кіряєш, як мудак, і лупиш комарів
На товстій пиці. Не можна
Пиздїть про бога в такому положен'ї.
Та, крім всього, навіщо богу здався ти,
Неграмотний козьол, що тіки вміє,
Що кірять та жінку пиздити?
Якби отут сейчас з'явився бог,
Чи, може якийсь святий,
Шо б ти сказав йому?
Нічого б ти не видумав, окрім
“Сідай, давай кірнем”. Мудило ти!

САВА

(повчально)

Якби з'явивсь щас світлий Аполон,
То не пришлось би нам пиздїть багато.
Він пиздюлей би нам понакидав фігурних,
Горілку він розбив би, а блядеї
Повикидав в болото, і правильно б зробив.
О, як би я хотів піти на прощу в гидке болото,
Де бовваніє храм святий серед лілей та жаб,
Покаявся і гірко заривав би, бо наробив у житті
Багато хуйні я всякої.

ЩУКІН

Ха! Чого ж не йдеш?

МОРОЗОВ

Боюся.
Там страшна випь регоче по ночах,
І сом живе, що давить бугаїв,
А люди так ковта. Альонушка
Сидить на камні там,
Уся зелена, пазурі в крові,
А посмішка, як в Берії.

Когось чека, блядюга, і дивиться у воду,
Мов дурна. Їбав я там ходити!

ЩУКІН

Якщо віриш, то тіки побажай, і храм приде
І стане на леваді. Не треба буде лізти у болото
І бздіти, мов шпiон в тилу врага.
Давай гукнем його. Ви, бляді, теж гукайте.

ВСІ ХОРОМ

Еге-ге-гей! Ізбушка пацавата,
Катай сюда і з нами третей будь,
Бо ми у двох, а бляді в счъот не йдуть!

Обидва розпиздяї разом з блядами
бігають і кричать, утворюючи на
краю болота базар. Раптом храм
Аполона з жахливим рипінням
робить поворота і на жовтих
курячих ногах пиздує прямо на
п'яних шакалів. Обидва від жаху
падають мармизами в болотні
нізабудки. Храм отряхує з ніг
болотне гівно, водорослі і жаби.

ХРАМ

Ви звали—я прийшов.

ЩУКІН

Пі...пі...пiздец!

Двері храма з грукотом падають в
болотне гівно, у проломі дверей
видно, як всередині на ланцюгах
агресивно гойдається кришталева
домовина. Амплітуда гойдання
возраста, ланцюги лопаються, і
гроб невидимою силою
випльовується з храма на леваду.
Кришталева кришка відлітає на
хуй, і з зручної приємної домовини
піднімається Микола Островський,
сліпий проріцатель храма Аполона,
вдягнутий в шинель, із залисинами

на лобі і гранчаком у руці, із
маузером і шашкою на поясі.

МИКОЛА

Ви звали—я прийшов! Налийте, підараси,
Бо щас піздюлей вам понакладу!
Що лежите, як вшивиє матраси?

САВА

А! То ти із домовини!
Навіщо ж там тобі пістоль і шашка
Та ще й стакан гранений, як алмаз,
І лаєшся до того, як скажений,
На всякого, що він є підарас.
Ти сам такий! Що більма залупаєш?
Недаром, мабуть, повилазило тобі.
Пиздять, що ти пророк—пророчествуй, що знаєш,
Або уйобуй, щось одне із двух.
Таких гандонів часто бачив я,
Що всім пиздять: я—гуру, я—учитель!
Несіть мені усі по три рубля
І мудрості вам дам я дохуя.
А сам читать уміє по складам
І голосно пердить в компан'ї дам.

Не бажаючи далі слухать цей потік
підсвідомості, Микола Островський
смачно пиздить Саву маузером по
мармизі, той пада.

МИКОЛА

(до Шукіна)

Ти тоже попиздїть хочеш?

ЩУКІН

Не. Я—не.

Роздратований Микола хряпає
маузером і Щукіна тоже.
Попизджені Щукін і Морозов
лазять рака, потроху критикуя
пророка. Пророк Микола миттю
хуяре гранчак горілки, руба закуску,
мимоходом запиздичує шашкою

блядь, потім скида чоботи і
портянки і з насолодою виколює
бруд проміж пальців. Друга блядь з
жаху сховалася в домовину і
неприємно там уссялась. З
домовини ріденькими струмочками
тече рудувата сеча.

САВА

(з докором до Щукіна)

От бач,
До чого привело шукання правди.
Якого хуя ти його позвав?
Той жлоб у домовині—не пророк.
Не бачив я пророків у шинелях та з маузерами.
То фурія якась, то вурдалак!
Пизділи мирно ми про нашу жизнь
Хуйовую, я нюхав тьоплий воздух,
Відчувая, неначе смачним салом повіяло,
Подумав я, що смалять кабана,
А навкруги сидять друзя, красиві,
Утончонні, з веселими блядями.
І ніздрі жалібно розширились в мене.
І почало мені здаватись, що сейчас
Пойму я жизнь, її закони сложні і красиві,
Її гармонію...

ПРОРОК МИКОЛА

Замовчи, не пизди!
Які закони там, де бляді хтиві,
Скупі, невиховані, що при виді грошей
Напустять на персидський килим слину,
Нахабно ссуть пророку в домовину?
Чому я, молодий, розумний, гарний,
Замість того, щоб їздить у круїзи,
Дивлюсь на їхні блядськіє капрізи
І слухаю, як ви, засранці потні
Отут патякаете. Знаю ваші мислі
Хуйові—про аршин,
Яким не можна міряти Росію,
Бо ним ви хуя міряли у бані
І тепер він правильную цифру не покаже.
А потім плакати, як крокодил підступний,

Що в нас нарід дурний і п'є багато,
Що правди ніхуя нема ніде.
А згодом йобнути горілки літрів зо два,
Блювать самозакохано і пиздити сім'ю,
Жінок, дітей, тварин, ламати фікус,
Растеніє корисне, бити посуд.
О, злі єхідни, знаю мислі ваші.
Пророчеств мудрих ви від мене ждете—
Так я вам дам моїх піздюлей страшних!
Ніякая Касандра вас по яйцях ногой
Не впизде влучно так, як я.

З цими словами пророк Микола
пиздить обох славянських
гуманістів. Несподіваний крик
зупиняє його невдячну працю. На
тлі лісу з трубою і барабаном
з'являється піонерський загін з
Павліком Морозовим та Учителем
атеїзму на чолі.

ПАВЛІК МОРОЗОВ

(до дітей)

Стояти всім, їбати вашу мати!

УЧИТЕЛЬ АТЕЇЗМУ

(до дітей)

Дивіться, діти, на болото гидке.
Церковники задурюють нарід
І кажуть, що живуть русалки там,
Чорти і всякі інші бляді мокрі.
Я запевняю вас: нема там ніхуя.
Ми тракторами тут пісок навозим,
Акацію посадим, обеліска вколупаєм в боговіння.
На ньому ми напишем, що в майбутнім
Тут буде пам'ятник стояти комуністам
Порубаним.

(показує на храм Аполона)

А ця ізбушка скромна—
Капіталістів це трактир развратний.
Сюди подалі від біди народной
Блядей водили куркулі і графи.
Тепер в ній буде школа для сиріт,
Дітей і всячеських дебілів.

ПРОРОК МИКОЛА

Чим так пиздіти на весь ліс розумно,
Ти б краще подивився в болото уважніше.

Справді, порада досить слухна. З
болотного баговиння вилазить
Альонушка, саме така, як її
описував Сава Морозов. Її
посмішка дозволяє бачити у неї
чималенькі ікла. Без зайвої
тяганини вона хапає Учителя
атеїзма, і, перекусивши йому
артерію, з задоволенням реготом
тягне жертву в очерет. Кривавий
фонтанчик ще деякий час
фонтанірує з болота, звідти ж чути
смачні звуки розгризаємих кісток.

ПРОРОК МИКОЛА

Хто ще пиздіти буде? Запитую.

(Пиздіти більш ніхто не хоче.
Павлик Морозов геройськи
волохатить собі чуба.)

ПАВЛІК

Він ворог був, мені його не шкода.
Він нас наябував, казав—нема чортів.
Туди йому й дорога, подарасу.

САВА МОРОЗОВ

(до Щукіна)

Це мій синок, епічеський герой,
Він рятувати нас прийшов сюда,
Своїх штурмовиків привів загони,
Спортивні хлопці, ті, що знають джиу-джитсу
Прийоми смертоносні, кирпичину
Усякий з них мармизою лама.

ПРОРОК МИКОЛА

Учив я трохи вас, старих шакалів
Як Родіну любити, та, мабуть,
Перестарався трохи. Відтепер

Ви знати будете,
Як храми викликати на леваду,
Плювати в дароносицю,
Пости несоблюдаютъ бездумно.
Ідіть, гандони, і більше не грішить,
Скажіть спасібо Альонушці, що вже наїлась трохи.
І цю блядюгу з гроба заберіть,
Вона кришталь гірський мені зіпсує
Своєю мочою хворою. Від неї
На домовині в стилі роккоко
Підуть такі паскудні жовті плями,
А домовину чисту я люблю.

ПАВЛІК

То ти пророк святий!

МИКОЛА

Так, я—пророк, педант-акуратіст,
Молюся богу я і пизджу фарісеїв

ПАВЛІК

Але ж його нема. Так в школі я учив,
Що все зробив не бог, а обізяна.

МИКОЛА

Сказала це тобі та срака п'яна,
Що їсть її Альонушка тепер.

ПАВЛІК

(кричить до піонерів)

Хлопці! Наябували нас: бог є!

Всі падають на коліна і пиздять
мармизами болотні незабудки. Сава
Морозов і Щукін запопадливо
пиздять сильніше за всіх. Зассана
блядь вилазить з кришталевої
домовини і з цікавістю озирається
на величне видовище масового
покаяння.

МИКОЛА

Покайтесь, браття, і не робіть хуйні,
Не бздіть нікого, за нами Аполон.

Якщо хтось скаже вам, що він мудак,
Що хтива обізяна сидить на променистій колісниці
І чуха сраку арфою співця,—
Ви зараз же такому мавпофілу
Ногою бийте в яйця. У цей спосіб
Загітував багато неофітів.
Сказати вам по правді, не люблю я
Тих блядських теревенів, бо не вірю
У силу слова я, а вірю в силу піздюлей.

(З цими словами пророк для
профілактики пиздить неофітів
ногою по зубах і по печінці.)

ПАВЛІК

Учителю, ми за тобою підемо,
Не будем пиздити всіх тих,
Кого раніше ми пиздили,
А тіки тих, кого ти скажеш.

МИКОЛА

Ідіть по світу, діти Аполона,
І агітуйте бидло безпринципне
Фігурними піздюлями. Не бійтесь,
Коли священою люттю надіхнені
Ви зробите калікою когось,—
Вас будуть тіки більше поважати,
Підносити дари і пригощати
Портвейном ароматним. Ви об стіну
Побийте ті пляшки. Дари
До хати господаря знесіть, а потім
Сірниками ви підпаліть його обійстя.
І їх сусіди тоді полюблять вас
І скажуть: “Це святі. Ідіть сюди, ми чуда хочемо”
Халяву чобіт своїх від бруду обтрусіть
І йдіть до них вечеряти.

ПАВЛІК

А чудо?

МИКОЛА

Чудо в тому полягає,
Що пиздити не будете ви їх.

САВА МОРОЗОВ

О, мудрий наш пророк!
Старцям потворним
Дозволь піти в свої дома убогі,
Щоб ми могли молитись Аполону,
Альонушці, зеленим бісам, відьмам,
А сірники тримати на полиці
Ми будемо, чекаючи святих.
Нехай придуть і сплять к ебням
Майно улюблене,
А нам, старцям нужденним,
Повибивають зуби. Нам же краще,
Бо легше тим прийти до Аполона,
В кого нема зубів, відбиті нирки,
Замість очей стирчать криваві дірки
І рідка волосня нагадує про жизнь
Розпустну з блядами і гімназістками.

ПАВЛІК

Все, батьку, напизділи ви. Вам треба
Скоріш до дому бігти, бо в лабази
Ви мрієте залізи. У пилюці
В танцюючому світлі каганця
Ви з головою зануритесь у гроші
І, як свиня, в них будете качатись
І криками дурними кажанів
Лякати під стріхою. Я помічав за вами
Уже давно цю пиздувату жадність.
Невидимий за вами я ходив
З ліхтариком в кишені
Моїх штанів широких. Я сокиру
З собою носив, щоб нею запиздячить
Пацюків, що по коморам нишпорять.
Як раптом спинились ви, і вогник освітив
Потворну вашу пику, хижі зуби
І слину, що катилася із рота
На землю вогку. Я вас упізнав.
І так мені зробилися противні
Істинки ваші дикі, що ледь-ледь
Сокиру стримав я. Загавкав тут собака,
Раптово перший півень прокричав.
Ви матюкнулись лайкою брудною
І двері зачинили, мабуть, мамку
Пішли їбати безчужденно.

Грошима ви шаруділи, бавилися хуєм
Через кишеню. Схаменіться, батьку,
Віддайте гроші капостні на храма!

(Павлік Морозов величним жестом
показує на пацавату ізбушку на
курячих ніжках.)

САВА МОРОЗОВ

Ага, гандони, грошей захотілось,
Гавна вам на лопаті, жебракам!
Він робить руками всім зрозумілого жеста.

МИКОЛА

Я сумно дивлюся на наше покоління
Жлобів невихованих. Гроші їм
Дорожче за храм святий. Мамоні, а не богу
Возносять ці хуї свої молитви.
Ви тихо задушть його, як цуцика.
Хто хоче це зробити,
Хай вийде на три кроки уперед.

Всі піонери на чолі з Павліком, не
вагаючись ні хвилькі, роблять
вперед три кроки із криком:
“Можно я?”

МИКОЛА

Павлуша старшенький, то йому і душити.
Бо жизнь свою потрібно так прожити,
Щоб соромно не було за роки,
Що прожив ти, як подарас паскудний.
Кінчай скоріш спектакль цей вельми нудний.

Павлуша з насолодою душить
батька його ж бородою. Він пхає її
Саві в рота і закручує вузлом.
Піонери підчас акції б'ють в
барабани. Зробивши справу, Павлік
підходить до пророка Миколи і
робить піонерський салют. Два
піонери пов'язують пророку
піонерський галстук.

МИКОЛА

Піонери! Душити жадних підарасів
Будьте готові!

ПІОНЕРИ

Завжди готові!

З лісу з'являється Пелагея Нилівна
з генералом Власовим і Філіном.
Всі падають на коліна, побачивши
храм.

ФІЛІН

Це храм святий, він вийшов із болота,
До нас, мерзених, він прийшов,
Як совість приходить у ночі до вуркагана!
І той прокинеться, заплаче і об стіну
Ударить головою. Штукатурку
Обіб'є лобом, долбойоб смердючий.
Не буде більше пиздити бабусь
Сокирою, ширятись ефідріном
І гвалтувати в зоні пітухів,
А піде в монастир і стане діток
Учити Слову божому. Я теж покину
Їсти гризунів і пташок,
Хуйове це шпигунство я полишу,—
Возделувати буду вінограднік
У поті своєї совиной морди,
І жить не по брехні, як вчитель бородатий
Учив нас, юних і прищавих нігелістів.

ГЕНЕРАЛ ВЛАСОВ

Main libber совушка,
Переворот відбувся в моїй душі.
З тобою разом будем,
Як дві свині, грібтись на полі.
Гроші ми раздаватимем бабусям і калікам.
Нехай вони поїдуть в Монте-Карло
І грають там в рулетку, нам не шкода.
З дітсадочків візьмем сиріт
І заберем котів із інститута научного,
Де з них здирають шкіру
І роблять зомбі аспіранти п'яні.
(Власов, як і Філін, пада на коліна.)

ПЕЛАГЕЯ

А я куда?

ВЛАСОВ

Хе. Блядей з собою ми не беремо,
Нема чого тобі робити з козаками
І в гріх вводити нас. Іди в сім'ю
І більше не гріши з воєнними.
Молись, і чоловіку смирно догоджай,
Із бороди йому вичісуй мандавошки,
Терпи його тортури п'яні, ноги йому цілуй,
Щоб він тебе простив. З тобою ми тільки можем
Дебілів робити, ти стара для цих розваг.
Іди з очей, розпусна Мессаліна!

ПЕЛАГЕЯ

Шпигун німецький, шоб сказився ти!
Канаріс щас тобі не допоможе
Він в світлім кабінеті у гестапо
Зажав у дверях яйця комуністів
І сьорбає какао, прислухаясь
Із насолодою до їхніх завивань.
Тобі піздец! Гей, піонери юні,
Біжіть сюда! Я шпигуна спіймала.
(Пелагея хапає Генерала Власова,
Філін обережненько ховається за
сосною.)

ФІЛІН

Цих хлопців пацаватих знаю я,
Вони природи рідної не люблять,
Ні фауни, ні флори, ні пташок,
А люблять тільки пляшки і гандони,
А ще консервні банки,
Фотографії поскудні із "Плейбоя".

Піонери хапають генерала і
підводять до Павліка Морозова,
який сидить на піонерському
барабані в позі Бонапарта.

ПАВЛУША

Ну шо, спіймався? То кажи тепер,
Хто вербував тебе, де штаб, ключі від шифру,

Явки, ставки і вся твоя шпигунська поєбень.

ГЕНЕРАЛ

Простіть мені, дітдомівські сирітки,
Коти бездомні, мені вибачайте.
Я грішно жив, їбався я з жінками
Утричі старшими за мене. І з совою
Я жирною дружив. Плодив дебілів
Таких страшних, що навіть в Голівуді у фільмах жахів таких нема.
Я не скажу нічого тобі, байстрюк поганий!
Хай живе Майнштайн, Гудеріан і рідний Гітлер,
Фашистська батьківщина хай цвіте!

(Генерал Власов мужньо харкає
Павліку в пику.)

ПАВЛІК

Утопіть фашистського фанатика в болоті.

Піонери прив'язують генералу
Власову на шию кирпичину, як
Герасим до Му-Му, і топлять у
болоті. Альонушка вилазить з
очерету і з цікавістю дивиться на
видовище, її очі горять червоним
вогнем.

ПЄЛАГЄЯ

Що ж ти зробив, проклятий вуркагане?
Якого хуя ти в болоті гидкім
Втопив красивого усатого мужчину?

ПАВЛІК

Мамаша, помовчіть.
І вас втоплю, як будете пиздіть.

ПРОРОК МИКОЛА

Сімейка блядська, заїбали впень,
Оцю хуйню повинен день-у-день
Я слухуати, я б краще пітухом
Ламбаду танцював би на параші!

(Пророк розлючено плює. Погляд
його випадково пада на хижу
Альонушку, яка хтиво клацає
іклами і пускає слину з рота.)

МИКОЛА

А ти що робиш тут, змія їбуча?
Ти, мабуть думаєш, що тут кіно знімають
Рекламного про пасту для зубів?

Роздратований Микола жбурля
каменюку в Альонушку, яка з
хижим гарчанням лізе назад в
очерет. При цьому вона робить
еротичні знаки Павліку Морозову і
принадно вихиляється тілом.
Павлік без зайвої рефлексії біжить
за зеленою бляддю в болото.
Пелагея Нилівна розставляє руки,
як в картині Маковського “Не
пущу”.

ПЕЛАГЕЯ

Не лізь, синок, вона тобі не пара,
Від неї ти підхопиш враз сіфона.

Павлік роздратовано пиздить
Пелагею Нилівну по мармизі,
Пелагея пада довго і велично, як це
і личить епічній героїні.

ПЕЛАГЕЯ

Убив!

ХОР ПІОНЕРІВ

Убив! Убив!

ПРОРОК МИКОЛА

Піздець!

Сінхронно з його пророчими
словами болото охоплюється
жахливим мороком з грімом,
блискавкою, смерчем і всім, чим
положено в такому випадку. По
небу в цей час вихором
проносяться медузи, горгони,
чорти, дракони і просто якісь
лярви. Натовп збивається вкупку, як

безпорадне стадо, з жахом
спостерігаючи катаклізми. Тільки
Пророк лишається незворушним.
Спокійно лягає він в прекрасну
кришталеву домовину, яка відразу
ж починає світитися синім вогнем, і
невидимою силою влітає назад в
храм. Двері храму з грюкотом
зачиняються, і з жахливим
рипінням ритуальна споруда робить
поворота і на жовтих курячих ногах
пиздує в болото, розбризгуючи
грязюку. За ним, як щури за
гамлетським щуроловом мовчки
ідуть загіпнотизовані Щукін,
Альонушка і піонери. На сцені
лишається тільки Павлік, який
стоїть в античній позі над тілом
матері, і Філін, який сховався за
сосною і від жаху тихенько підвива.

АКТ ІІІ

Scene 1

На галявині, серед величного
сибірського лісу біля туристичної
палатки сидять Сука і Блядь,
богині помсти, гівна, мух і
менструації, так звані ерінії, вбрані
туристками 60-х років. На обох
неоковивні спортивні штани
кольору шкільних чорнил, потворні
туристичні черевики і амебної
форми рюкзаки. Довершують
гардероб гидотні чорні крильця,
якими ці бридкі створіння час від
часу вимахують. Обидві богині—це
здоровенні масласті невизначеного
віку агресивні чуви. Одна з еріній
слухає по портативному приймачу
романтичні пісні про геологів,

друга колупається в зубах
виделкою.

СУКА

Хотіла б я пацанчиків красивих
Зустріти в цім їбучім турпоході,
Бо замість них тут тільки блядські рисі,
Ведмеді, змії, сови беспокойні
Вночі кричать, неначе їх гвалтують.

ФІЛІН

(з дерева)

Угу-угу-угу!

БЛЯДЬ

Нема сєйчас пацанчиків хороших,
А ті, що єсть, не їзять в турпоходи,
А як поїдуть здуру на турбазу,
То не вилазять, падли, з ресторану,
Аж поки гроші не попропивають.
В той час, коли нещасні молодиці,
Які купили льготниє путьовки,
Щоб поїбатись трохи у поході
Спортивному, лікуються від нервів
І клімаксу вонючою водою.
Регочуть істерично, скавучать,
Як цуценята, темними холодними ночами
Під ковдрою казеною, самотні,
В убогих номерах на десять коєк,
Де радіо пиздить вночі і вдень,
Бо хтось зламав його і виключить ніззя.
Де блядь командировочна вночі
Приходить і сідає в умивальник
В сраку п'яна, і тепер до ранку
Ви слухаєте, як вона ікає.
Де об'явлення висить в фойє засранім:
“Товаріщи! Не кидайте в вікно резіновіє іздєлія,
бо гусі їх їдять і ними давляться!”

ФІЛІН

Угу-угу-угу!

БЛЯДЬ

Сміється з нас цей йобаний хижак.

(Кида в Філіна палку. З дерева чути крик: "У, блядь, ти шо сказала?")

СУКА

А може там пацанчики сидять,
Студенти-першокурсники красиві,
Вони із нами шуткувати хочуть,
А ти ломакою упиздила по ним.

ГОЛОС З НЕБА

От, курви, я вам зараз дам студентів!

На галявину на величних чорних крилах планірує Клімакс, вісник богів, щось середнє між бетменом, медузою Горгоною і дельтапланом. Сказати, що він страшний,—це не сказати нічого. Коли він говорить, у нього з рота виривається вогонь, він весь обмотан зміями. Обидві бляді, побачивши Клімакса, з жахом падають долі ниць і навкарачках повзуть в кущі.

СУКА

(з жахом)

Клімакс! Це Клімакс!

КЛІМАКС

Так, не фраєр я, а клімакс змієносний,
Отож тремтіть, паскудні німфоманки,
Що замість того, щоб глядіть онуків,
Виябуєтесь перед пацанами з профтехучилища
І переймаєте у них їх сленг дебільний
І пхаєте свої квадратні сраки в лосіни молодьожні.
Вам студентів захотілось? Ось вам студенти!

Клімакс бере в кожную руку по товстій змії і зміями пиздить нещасних профур, які від жаху виють і лазять рака. З високої сосни долинає вже знайоме нам "Угу!"

КЛІМАКС

(катує блядей)
Оце вам за лосіни синтетичні!
Оце за першокурсників!
А це вже за геологів, гітару, тайгу
І прочу поєбень!

(Кожен пункт обвинувачень
Клімакса супроводжується ляпасом
важкою змією)

Оце за ті похабні ваші пісні,
Що ви їх виєте ночами, сичів лякаючи!
Оце за блядські вірші, де про любов написано,
Що їх ви під подушками тримаєте. Насправді ж
Вам хочеться, щоб п'яна шоферня,
Яка й не знає толком, як читати,
Їбала вас в брудному гаражі!

СУКА І БЛЯДЬ

О Клімаксе! Нехай же цеглепад
Впаде на нас, мерзених! Хай говно
Затопить нашу хату аж по крокви
І із труби полізе замість диму!
Нехай нам повилазить! Щоб ніколи
Ми хуя не побачили в житті,
Якщо ми будем лізти к пацанам,
До ранку з ними лузгати насіння
І реготать придурочно—вдавати,
Що ніби-то лоскотки боїмось.
Не будем більше ми!

КЛІМАКС

Ну, не клянись, то гріх.
(Клімакс сіда на пенька, дістає
“Біломор”, закурює, так, що стає
схожий на справедливого
начальника дитячої колонії. Він
пригощає цигарками блядюг, як це
звичайно роблять на допитах
кмітливі менти. Раптово гостро
примружившись, як це віртуозно
робив Берія, щоб приголомшити
ворога, питає)

Ви Зевса знаєте?

СУКА І БЛЯДЬ

(з жахом)

Ми знаємо...

КЛІМАКС

Він щойно наказав пошматувати вас обоїх на котлети,
Якщо ви вже сьогодні не засмажете Павла Морозова
І не подасте йому о сьомій на вечерю.
Він сказав, що любить, щоб шкіру не знімали,
А перед тим, як подавать на стіл,
Побризгали б на неї трохи коньяком.
А з рота щоб стирчала цибулина,
Та тільки свіжа, а не тогорічна.
Гадьониш цей вже заїбав богів,
Він запиздячив всю свою сім'ю.
Тепер він може на Олімп полізти
У світліє палати до богів,
Щоб звідти їх на землю постягать,
А потім сам на крісло Зевса сяде
І буде видавать укази.
Цього ми не можемо терпіти.
Підрозділ блядський щас шикуюсь,
Кругом, вперед за орденами!
Сука—старша, шо не ясно?

Сука і Блядь по-воєнному
виконують накази.

СУКА

Докладує старший сержант Сука!
Діверсійна група в складі
Старшого сержанта Суки і ефрейтора Бляді
В наряд заступила!

КЛІМАКС

Праве плече вперед! Бігом!

Обидві профури вихором зникають
в тайзі. Клімакс з цигаркою в роті з
вогнем і димом стартує
вертикально вверх, як це робить на
Байконурі ракета.

Scene 2

Павлік Морозов мандрує тайгою,
несучі на могутніх плечах мішок з
мертвою матір'ю. Мандруючи так,
він зненацька влазить просто в
лігво Сфінкса, який годує
здоровенними цицьками маленьких
сфінксенят.

СФІНКС

Ага! Людиною воняє смачно як!
К обіду ти мені з'явився вчасно,
Давно пацанчіками я не ласувала.
І як мені ти не відповіси
На три мої загадки хитрожопі,
То з'їм тебе негайно.

ПАВЛІК

Не бздю нікого я!
Давай загадки, сука із цицьками.
Розгадував я й не такі кроссворди,
Складали їх євреї хитромудрі,
Хотіли набать—не получилось.
Із ними не рівнятися тобі,
Потвора ти дрімуча.

СФІНКС

Так слухай. Що це таке:
Не буряк, не морковка,
А червона головка?

ПАВЛІК

(не хвильку не вагаєсь)

Піонерка в червоній хустинці.
Що, з'їла, сука?

СФІНКС

Хвалитись постривай.
Скажи, що це таке:
Літає і смертю засіває?

ПАВЛІК

Фашистський літак.

СФІНКС

І тут вгадав, паскуда!
Слухай же останню.
Що це таке:
Орел літає—народ визволяє?

ПАВЛІК

Радянський літак.

СФІНКС

І тут вгадав. Іди своїм шляхом.
Розумний ти, а я їм тільки дурнів.

ПАВЛІК

Ні, постривай, бо зараз моя черга загадувать,
І як ти щас мені не зможеш відповісти,
То тебе з говном змішаю я
Разом з твоїми цуценятами.
Що це таке, відповідай негайно:
Сичав, сичав, та й замовк,
Вигляда з нори, як вовк?

СФІНКС

То, може, то скажена барсучиха.

ПАВЛІК

Тупа пизда! Це—Гєбєльс!

Павлік страшною силою епічного героя пиздить Сфінкса мішком з мертвою матір'ю. Сфінкс пада мертвий. Павлік з насолодою душить маленьких сфінксенят, які жалібно скавучать. Тихцем, ніким не помічені, з-за сосни визирають Сука і Блядь. Обличчя у них розмальовані грязюкою, як це роблять на бойовому завданні американські рейнджери в джунглях Індокитаю.

БЛЯДЬ

Який він гарний, Сука!

СУКА

Ах, я не можу на нього дивитися,
Бо я уссусь в труси!

Павлік в цей час здирає з Сфінкса
шкуру і надягає на себе, як Геракл.
Потворна шкура щільно облягає
його могутню постать, так що
сфінксові цицьки гойдаються на
плечах, як здоровенні еполети.

ПАВЛІК

(до еріній)

Не треба там ховатися, дівчата,
Все бачу я. Ви краще йдіть сюда.
Скажіть мені, чи любите ви секс?

БЛЯДЬ

(виступає вперед)

Конечно!

СУКА

(пошепки)

Ти, Блядь, дурна, забула ти про Зєвса,
Він на котлети порубає нас.

БЛЯДЬ

Я Пушкіна читала на турбазі. Там сказано,
Що краще менше жити, но їбатись,
Ніж жити дохуя таким життям убогим,
Як ми живем з тобою. Подружка сизокрилая моя,
Яка в нас жизнь? Щодень приходить Клімакс
І пиздить кобрами отруєними по попереку хворому.
Казав крилатий гад, щоб ми про пацанів не сміли й думать.
Та я їбала жизнь таку, подружка.
У дико лігво це я раком щас полізу
І хай весь світ накриється пиздой,
Безсмертніє боги, Олімп і океан
І небо все нехай к хуям розпроебється
Разом з амбалом тим, що його підпира!

Блядь, хтиво вихиляючись сракою,
залазить до сфінксового лігва. За
нею лізе Павлік Морозов,
чіпляючись сфінксовими цицьками

за вхід.

СУКА

Оце подружка вткнула!
Так мені сейчас зробилося завідно.
Колись і я дівчатком молоденьким
Курила план, ширялася потроху,
А потім, сидячи на теплих трубах
У подворотні ззаді гастронома
Я цілувалася з хіпками
І співала про Mishelle.
К хуям війну! Робіть любов, дебїли!

Сука лізе у вонюче лігво, з якого
негайно долинають тваринні звуки,
чавкання, рипіння і таке інше.
Через галявину сумно мандрує
храм Аполона на курячих ногах,
очевидно, у пошуках істини. За ним
їдуть загіпнотизовані піонери,
Щукін і Альонушка. Альонушка
веде за собою на мотузку свого
брата Іванушку. Іванушка—
біленький, з маленькими ріжками,
ратицями і хвостиком. Альонушка і
Іванушка з цікавістю
прислухаються до тваринних
звуків, а потім, не вагаючись,
залазять всередину. Судячи з
задоволеного мекання, їх
зустрічають гостинно. Храм
Аполона сумно зникає в тайзі разом
з учнями. Філін, який весь цей час
вів з дерева свої шпигунські
спостереження, м'ягко планує на
галявину.

ФІЛІН

Мовчать боги, принишки океани,
Везувії таять в собі свій попіл,
Каміння і вогонь священний. Храми
Стоять, зарослі будяком і хмизом,
У хмизі тім скульптури охуєних
Розмірів лежать розкидані,
162

І дивляться незрячими очима
В безодню неба. Замовкли всі,
Чекаючи коней із вершниками,
З косами й вагою.
Та щось не йдуть, прокляті.
Або б уже сказали, що не придуть,
Або скажіть, коли,
Бо вже нема ніякого терпіння їх чекати.
Так дальше жить ніззя! Скрізь долбойоби!
Навіщо, мама Мудрая Сова,
Мене ти народила!

Філін за своїм звичаєм хоче битися
головою об сосну. Раптом
несамовите рипіння дерев і
нелюдське гарчання вривається на
ідилічну галявину. З'являється
Павел Власов у всій своїй красі. Він
одразу ж помічає блядство у своїх
володіннях і слоноподібними
ногами розчавлює бридке лігво
Сфінкса. Бляді з пострахом
розбігаються. Філін радісно
кричить: “Ага! Ага! Прийшли!” і
лобом колотиться в сосни,
утворюючи лісоповал. Павлік
Морозов сміливо вилазить з-під
вонючої груди кизяків, скелетів і
сухого бадилля, з яких було
побудовано цю звірячу бірлогу.

ПАВЛІК

Якого хуя ти, амбал невмитий,
Прийшов сюди мішати моїм зайняттям?
Тепер своїм улюбленим прийомом
Зроблю з тебе навіки імпотента.

(Павлік пиздить Павла Власова
ногою по яйцях. Роздається звук,
ніби вдарили в дзвона.)

ПАВЛІК

Що, не подобається?

ПАВЕЛ ВЛАСОВ.

Ні.

(З цими словами він пиздить
Павліка по голові. Звук абсолютно
ідентичний першому, результатів
ніяких)

ПАВЛІК

Тоді знайомся із моїм мішком смертельним,
Із матір'ю могутньою моєю.
Я її вбив, вона ж тебе уб'є.

Павлік пиздить мішком Павла
Власова, який страшно кричить:
“Мать! Мать!” хапа ротом повітря і
падає на Павліка Морозова з
страшним стуком. Очевидно, при
падінні він припиздив Павлушу
своїм здоровенним кінг-
конгівським тілом. Павлуша не
ворушиться, його кішки смачно
бризнули на мармизи блядей, які
спостерігають величне видовище,
тремтячи від жаху. Маленьке
козенятко Іванушка залазить на
трупи титанів і жалібно мекає.
Тільки Філін продовжує істерично
битися лобом в стовбури на своїй
різосеці, істерично повторює:
“Прийшли! Прийшли! Та тільки
коні де?! Де коні, блядь, де коні?!”
В жахливій тиші страшно падають
віковічні дерева.

(CURTAIN.)

Піздец

Присвячується творчим спілкам

Characters

Магарич	Митець
Омелян Косопизд	Митець
Харитон Уйобищенко	Митець
Назар Сивуха	Митець
Альфред Золупенко	Митець
Люда	Вагонна провідниця котру всі вищезгадані митці їбуть іноді по черзі а іноді так
Гаврюша Обізянов	Інженер
Степан Срака	Главний інженер
Шльома Гомельський	Науковець
Роже Городі	Французський буржуазний націоналіст
Пророк Самуїл	Старий жид

АСТ І

На сцені стоїть товарний вагон. На дверях вагона напис $E = mc^2$. Трохи нище написано: “Ніщо нікуда не зникає і нізвідкіля не береться”, підпис: Ломоносов. Ще нижче написана непристойна похабень. Двері старанно закриті і прикручені дротом, із-за дверей чути приглушені голоси.

ПЕРШИЙ ГОЛОС

І от уявіть собі,—цей мудило уходить і ви залишаєтесь з нею удвох, а у вас в руках немає нічого крім старого дерев'яного корита.

ДРУГОЙ ГОЛОС

З цього місця, будь ласка, з подробицями, Альфреде Юхимович.

ПЕРШИЙ ГОЛОС

Перш за все ви сците у корито.

ТРЕТІЙ ГОЛОС

Воно ж диряве, Альфред Юхимович.

ЧЕТВЕРТИЙ ГОЛОС

Замовч, не пизди, слухай що розумна людина каже.

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Повторяю ще один раз для тугодумів: ви сците в корито, шановний, а потім ставите її туди обома ногами.

ДРУГИЙ ГОЛОС

(хрипко)

Шо одетую?

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Звичайно ні, пан Сівуха,—голісіньку!

ТРЕТІЙ ГОЛОС

Тю! Навіщо таку хуйню робить—та підійшов сзаду та засунув!

ЧЕТВЕРТИЙ ГОЛОС

От ти, Косопизд репаний, замість багато пиздіти учився б у старших людей.

ТРЕТІЙ ГОЛОС

Та я єбу!

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Спеціальне пояснення для дітей природи—моча активізіруєт ерогенние зони у жєнщини на п'ятах.

ГОЛОС КОСОПИЗДА

Тю, яка іщо зона, блядь, когда вона і так мені кожну ніч сниться.

ЧЕТВЕРТИЙ ГОЛОС

Та не пизди, дай послухать!

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Тантра, на хуй!

ГОЛОС НАЗАРА СИВУХИ

Я вас прошу, не отвлекайтесь, шановний Альфреде Юхимович.

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Я акцентірую ваше вніманіє, господа,—женщина прі цьому пріходіт в состояние статевого збудження.

ГОЛОС НАЗАРА СИВУХИ

Як ви сказали, Альфреде Юхимович? Повторіть.

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

“Статевого збудження”, пизда очката. І саме в цю мить, господа, ви вказівним і безімянним пальцями намацуете у неї подколєнну ямку і починаєте її лизати, весь час поднімаючись язиком все вище, вище і вище...

П'ЯТИЙ ГОЛОС

І так до самої сраки! Га-га-га-га!

(В вагоні раздається тваринний регіт.)

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Саме в цю хвилину, мої друзі, до вас пріходить довгожданна ерекція.

ГОЛОС НАЗАРА СИВУХИ

А якщо не пріходить, Альфреде Юхимович? Тода що робить?

ГОЛОС ОМЕЛЯНА КОСОПИЗДА

Тогда надо воду злівать!

Входить Люда, вдягнута вагонною провідницею, в руках у Люди поднос із їжею. Вона розкручує дріт на дверях, відчиняє їх і зникає у темній пащі товарного вагону.

ГОЛОС ОМЕЛЯНА КОСОПИЗДА

Скільки тебе ждуть можно, курва!

ГОЛОС ХАРИТОНА УЙОБИЩЕНКИ

Знов макарони, блядь!

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

А бацили шо нема?

ГОЛОС НАЗАРА СИВУХИ

Та не чавкай, ти—чучундра! Голос Магарича чавкає.

Деякий час з вагону долинає тільки чавкання, стукіт алюмінієвих ложок та репліка Омеляна Косопизда “Давай компот на хуй!”. Трохи згодом ми чуємо хтивий голосок Назара Сивухи—“Люда, ти готовая?”, та якесь таємниче шарудіння. За декілька хвилин Люда виходить з товарного вагону, держачи акуратно складені стойкою забруднені алюмінієві пуломиски. Вона поправляє зачіску, надіває формений берет і закручує двері на дріт. З товарного вагону чути, як хтось сито ригнув і веселий регіт. З усього видно, що його мешканцям живеться гарно і весело. Входять Гаврюша Обізянов і Степан Срака, поглиблені в свої інженерні папки і розрахунки. Вони зайобані і закомплексовані.

ГАВРЮША ОБІЗЯНОВ

По нашим даним, якщо будівництво не наєбнеться зараз—воно обов’язково наєбнеться в наступному кварталі.

СТЕПАН СРАКА

(налякано)

І що тогда будет, Гаврюша?

ГАВРЮША ОБІЗЯНОВ

(спльовує)

Тюрма на хуй!

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Так от, друзі мої, еслі с женщиной правильно обращаться, то она становится уже не женщиной, а симфонией етого, как его...

ГОЛОС МАГАРИЧА

Брамса!

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА
В пизду Брамса! Ото пизданув, як в лужу перднув!

З вагону знов чути як хтось сито
ригнув, і голос Омеляна Косопизда
—“Макарони блядь!”

СТЕПАН СРАКА
(пошепки)
От де кайф ловлять!

ГАВРЮША ОБІЗЯНОВ
(до Люди)
Хто там у тебе ?

ЛЮДА
Митці.

ГАВРЮША ОБІЗЯНОВ
Які митці?

ЛЮДА
Разні. Один з бородою, один бритий, ще два з вусами, а один очкарик—
пацан ещю.

СТЕПАН СРАКА
І шо вони роблять?

ЛЮДА
А макарони їдять! У суботу і неділю замість компота—кохве, горілку по
святах.

ГАВРЮША ОБІЗЯНОВ
А бацила?

ЛЮДА
Бацилу раньше давали, щас ні.

СТЕПАН СРАКА
(рішуче)
От все одно—заєбись жизнь!
(До Люди)
Відкривай, блядь!

ЛЮДА

А може не треба—вони битись будуть!

СТЕПАН СРАКА

Та одін хуй—раз живьом! Эх жизнь хуйовая!

Степан Срака і Гаврюша Обізнянов штурмом беруть вагон, але негайно отримують пизди і відкочуються назад.

ГАВРЮША

(щупає бланжа на морді)

Террористи хуєві.

СТЕПАН СРАКА

Пустіть друзі! Ми більше не будемо!

ГОЛОС МАГАРИЧА

Тобі, я бачу, мало пизди получить,—ти ще хочеш щоб тебе в сраку виєбли! Закрий двері—бздить!

СТЕПАН СРАКА

Хлопці, єбїть куди хочете, тіки пустіть—парашу буду виносить, бля буду!

ГОЛОС ХАРИТОНА УЙОБИЩЕНКИ

А шо, можна пустить, хлопці—воно, інженер, як цуценята—скавучить, то так весело робиться, а набридне—придушим та й викинем к хуям!

АЛЬФРЕД ЗАЛУПЕНКО

Правильно, хлопці—нехай лізе.

ОМЕЛЯН КОСОПИЗД

Человек человеку—друг, товарищ і брат.

Гаврюша Обізнянов і Степан Срака залазять до товарного вагону і зникають в пїтьмі. Люда знову закриває двері на дріт.

ГОЛОС МАГАРИЧА

А ти, курва, як ще кого-небудь пустиш—я тобі гланди через сраку вирву!

Люда уходить, подзенькуючи

пустим посудом.

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

На чьом ми зупинились, господа?

НАЗАР СИВУХА

На сімфонії Брамса.

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

В пизду того Брамса! Ви, пане Сивуха, краще слухайте уважно і занотовуйте до цитатника, бо ви ніхуя іще житні не знаєте! От вчора, після вечері, вам звонила якась лярва—мов так і так, кидай усе—приїзджай їбати! Так шо ви зробили?—Весь затрусилися мов скажений і давай у двері гупати, мало окуляри не побили! Так добре, що у мене шприц всегда наготове. От ви, Косопизде. От щоб ви зробили на місті пана Сивухи?

ГОЛОС ОМЕЛЯНА КОСОПИЗДА

Та я б її вбив!

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Чули, пан Сивуха? Шо неясно?

СТЕПАН СРАКА

(запопадливо)

А шо у вас в ампулах до шприца?

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

(демонструє свою
комунікабельность)

Чом не сказати? Скажу: в одній ампулі—сімянна витяжка бобра, в другій—всяческіе імунодепрессанти.

СТЕПАН СРАКА

(у захваті)

Яки люди! Гаврюша, які люди! А ми цілу жизнь їбемось як кроти, як та мушка ми літаєм.

До вагону кілька хвилин тому підійшов Шльома Гомельский—науковець, і з цікавістю прислуховується до беседи, яка плавно тече в своєму звичайному руслі.

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Або увізьміть таку штуку як танці. Щас кожен мудак сам по собі танцює, руками й ногами махає, спотіє весь, а в нагороду хіба що запалення легенів схопить. Між тим, чоловічий піт—то цінна сировина. Тож, замість руками махати, візьми платок та зажми його під пахвою і так танцюй, щоб добре потом просяк.

ГОЛОС МАГАРИЧА

Ги-ги! Ото нехуйово!

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Як хорошо просякне—зараз їм тьолці мармизу витри і считай дело в шляпе.

ГОЛОС КОСОПИЗДА

Тю! А ця хуйня навіщо?

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Вона раз нюхне і їй піздец! Від ерогенних зон носа імпульс іде до статевого центру збудження. Тільки і роботи, що до куців дотягти!

По очкастому і веснянкуватому
обличчі Шльоми Гомельського, який
припав вухом до вагону, обільно
текут сльози і слюні.

ШЛЬОМА

(крізь сльози щастя)

Хлопці, пустіть.

ГОЛОС АЛЬФРЕДА ЮХИМОВИЧА

Іди в лабораторію, жидок, тут своїх вже до хуя!

ШЛЬОМА ГОМЄЛЬСКИЙ

(вражений такою проникливістю)

Звідки ви знаєте, дядя?

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Я зняю, бо я жизнь прожил! Пиздуй, тобі кандидатську їбошити надо!

ШЛЬОМА ГОМЄЛЬСКИЙ

(схлюпує)

Єбав я ту кандидатську!

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Ти шо, пизда, не хочеш 150 карбованців получать?! Не, ви бачили таке?
Совсем оборзел пацан.

Шльома плаче. Його ридання
гнітуче діють на сидячих у вагоні.
Вони зловісно мовчать.

ОМЕЛЯН КОСОПИЗД

(жорстоко)

Нічого, нехай поплаче, потім піде собі обрезає зробить, мацою зажре
та буде банкувать, як у теплій сраці.

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Ти не гуманіст, Омелян.

МАГАРИЧ

А шо, може візьмем жидка?

ХАРИТОН УЙОБИЩЕНКО

Та, мені шо? Нехай лізе... Якщо не буде бздить, нехай лізе—мені шо?

КОСОПИЗД

Пайка зменьшиться!

НАЗАР СИВУХА

Жиди—то такі хітросракі... Заждіть, вони не тільки шо макарони,—
вони й сайри дістануть!

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Сайра хай вас не їбе, пан Сивуха,—вам її все одно не їсти.

(До Шльоми)

Давай, жидок, розкручуй дрота і йди сюди—ми тобі посвященіє в митці
зробимо.

Шльома відкручує дрота і залазить
до вагона, де його відразу ж
починають пиздити любителі цієї
справи: Магарич, Омелян Косопизд
і Харитон Уйобищенко.

ГАВРЮША ОБІЗЯНОВ

Надо двері якось закрутить—це ж не богадельня, шо вони все лізуть і
лізуть!

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Та нехай, Люда обід принесе та й закрутить.

Входить Роже Городі—
французський буржуазний
націоналіст. Він у шикарному
фланелевому костюмі з гарним
капелюхом на голові.

РОЖЕ ГОРОДІ

(стука по вагону)

Вилазь, хлопці,—свобода прийшла!

(У вагоні мовчання.)

РОЖЕ ГОРОДІ

Хорош хнюпитись, хлопці, на волі хорошо—пташки, жито, квіточки,
дівчата, що хочеш—те й малюй, всіх куди хочеш—туди й посилай!

СТЕПАН СРАКА

(пошепки)

Явна провокація, хлопці,—ми виліземо, а він хвисть і сам залізе та й
буде макарони один за всіх наябувать!

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

(до Роже Городі)

А бацилу даватимуть?

РОЖЕ ГОРОДІ

Не. Бацила тільки в Бога і в начальства!

МАГАРИЧ

Ну то іди к хуям звідси!

ОМЕЛЯН КОСОПИЗД

Нас агітіровать на хуй! Ми самі кого хочеш загітіруєм!

З вагона вилітає камінюка і збиває з
Роже Городі капелюх. Роже Городі
палахливо тікає. Входить якийсь
дідуган з довгими пейсами,
одягнутий в лапсірдака, поверх
лапсірдака у нього яскрава
кацавейка залізничних робітників, в
руках у нього кувалда і лом.

ГОЛОС МАГАРИЧА

Діду, закрутіть дрота на хуй, бо дме сквозить дуже!

Дід мовчки закручує вагона на дрiт
і починає кувалдою методично
вибивати утюги, завдяки котрим
вагон стоїть на місці.

ГОЛОС ХАРИТОНА УЙОБИЩЕНКИ

Дедушка пацаватий, ото воно йому надо отак їбошить!

МАГАРИЧ

Амбальний дідусь. Мабуть і хуй ще стоїть! Стоїть хуй, діду?

ДІД

(продовжує роботу)

Стоїть, синку,—дай тобі боже щоб в тебе так стояло!

ОМЕЛЯН КОСОПИЗД

Ого, ні хуя себе, дедушка борзеєт! А як звать тебя?

ДІД

(продовжує роботу)

Як звать? А Самуїлом.

ХАРИТОН УЙОБИЩЕНКО

Тоже жид, значить. Жидів розвелось, я їбу!

САМУЇЛ

(продовжує роботу)

Да, багато жидів.

ОМЕЛЯН КОСОПИЗД

У нас тут тоже есть.

НАЗАР СИВУХА

Ги! Самуїл. Може ти пророк Самуїл?

САМУЇЛ

(просто)

Да, я—пророк Самуїл.

АЛЬФРЕД ЮХИМОВИЧ

Ха! Ото нехуйово! А ну пророки шо з нами буде!

ПРОРОК САМУЇЛ

А шо буде? Нічого не буде—Піздец буде!!!

З цими словами Самуїл вибиває останній утюг, вагон зривається з місця і швидко зникає з очей. Входить Люда. В руках у неї пуломиски з макаронами і компотом. Люда завмирає на місці.

ЛЮДА

А де ж вагон? Де хлопці?

ПРОРОК САМУЇЛ

Где, где—в пізде! Смотреть надо!

У цю ж мить з того боку, куди уїхав вагон, роздається страшний вибух. Люда роняє пуломиски та застигає на місці.

ПРОРОК САМУЇЛ

Какая ви нервная—я ебу!

(CURTAIN.)

Казка про репку

або Хулі не ясно?

Characters

Свирид Опанасович	Дедка
Химка	Бабка
Валька	Онука
Джек	Песик
Мурзік	Котик
Вера і Надежда	Мишки
Саломон Самсонович і Африкан Свиридович	Дослідники калу

АСТ І

Хата Свирида Опанасовича— забацане місце, куди рідко ступа культура. З вікна, зтягнутого бичачим пузирем, можна побачити грязюку, дощ, бурю, а також мороз. Інколи, в ритмічному оскаженінні, з диким завиванням і карканням, мимо вікна проносяться зграї ворон, драконів, крилатих клопів і летючих пацюків. В ці хвилини в хаті темніє.

Посеред хати сидить Свирид Опанасович у валянках і шапці-ушанці, за спиною у нього ружжо, біля руки лежить гостро наточена сокира, так, що дотягнуться до неї зовсім не важко. Вінчас обстановочку опудало крокодила, яке гойдається під стелею. На крокодильї де-не-де приклеєні

ярлики готелів і закордонних
спиртних напоїв.

Свирид Опанасович видовбує з
кишені коробочку калу, нюхає її,
чха і кладе в кишеню назад.
Входять мокрі і брудні дослідники
калу Саломон Самсонович і
Африкан Свиридович, вдягнуті у
все резинове. В руках у них
прибори, якими міряють кал. У
Саломона Самсоновича під пахвою
невеличкий забитий дракон, він
швиряє його на стола, як магазинну
курку.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

(до діда)

Скажи бабі, щоб борщ зварила. Часником заправить та сметаною,
галушками—то, що нада!

Свирид Опанасович з огидою бере
дракона за обляпані кров'ю зелені
крильця.

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Блядь! Колись я іще пацаном був, то їх зимою в нас не було. Оце, як
тіки осінь, вони своїх дітей ото позганяють на леваду і вчать літати, а
потім посідають, падли, і тіки м'ясом римигають, ну чисто корови. А
через пару тижнів всі в Африку полетять. І так красиво летять, блядь,
строєм, аж земля трясеться. Коли їх головний серне, то і остальні тоже.
Бува, цілі села гімном засиплять. Порядок тада у них був!..

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

А щас?

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Щас ні. Щас ні в них, ні в нас, кругом порядку нема.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

А щас чого не улитають, діду?

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Хуй його зна. Колись порядок був, нахуй, не те, що січас!

Входить Валька, онука Свирида
Опанасовича, це здоровенна
обізяна. вдягнута у просте, охайне
платтячко.

ВАЛЬКА

Шо ви пиздите, діду? Раньше, раньше... Шо за ностальгія, чого вам
щас не хвата, тюрми?

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Мовчи, обізяна йобана, шо ти понімаєш?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

(мрійливо лапа дракона)

Вони таки щас сильно поменшали. Я помню, ще коли малий був, то
були такі, як бугаї, а щас такі, як курчата. І шо воно далі буде?

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

А хулі тут непонятного? Обичний мутагенез. Дракони меншають до
таких розмірів, шоб прогодувати свої сім'ї.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Зате пацюки стали, як самольоти, а клопи, як сичі.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Шо ви хочете. Африкан Свиридович ? Це жизнь, а жизнь, як в песне
пойотся. "не кончається".

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

(ні до кого не звертаючись)

Жизнь хуйовая!.. (З сіней чути шкрябання і завивання Джека.)

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

І потом, Африкан Свиридович, подивіться на Дарвіна...

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Ти б на себе подивився, весь в гамні!..

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

А ви не пиздїть зря, Свирид Опанасович, вас пока не спитали. Так от,
взгляніте шире: спочатку у нас все мале, ну там раковини, спірохети
разні. Вобшем, шо я вам розказую, та поїбень, то з моря вилізла. Так?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Так.

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Так.

Говорячи це, Свирид Опанасович професійно відчикрижує дракону голову і заходиться його обдирати. З сіней знову чути істеричне скавучання Джека і дряпання його пазурів.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Потом знов все велике, динозаври. бронтозаври, всякі там пиздозаври. Так?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Так.

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Так.

З цими словами Свирид Опанасович кида драконові тельбухи і голову Джеку, який з гавканням вривається до хати. Джек представляє собою здоровенного упиздня у піджаку, штанях, чоботах, але з собачою головою. Давлячись м'ясом, Джек страшно гарчить.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Потім знов все мале, опять поразводилось всяке падло—миші, комарі, клопи, пігмеї, блядь, всякі карлікі!..

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

А слони?

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Які слони? Ви їх коли-небудь бачили? Ви ще бронтозаврів би згадали! Хуйня це все! Басні дідуса Панаса, не було ніяких слонів...

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

(продовжує пиздити дракона на катлети)

Інтересно у вас получается: слонів не було, а дідусь Панас, значить, був?

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

І дідуся Панаса теже не було, нюханте свій кал, діду, і не отвлікайтесь. Патом знов все большеє: дракони, як бугаї, бугаї, як я не знаю шо...

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

(тупо)

Як слони.

Свирнд Опанасович роздмухує вогонь і ставить казан з драконом у піч.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

(в'їдливо)

Але ж клопи малі, мандавошки іщю меньші, я вже не кажу про пацюків, самі обичні пацюки. Мій тато. як був малий, з ними грався. А щас піди, пограйся, кожен пацюк, як Б-52! Дракони аж всцикаються...

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Кстаті, яка в них середня швидкість?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Хуй його зна, знаю тіки, шо як летить, не видно. А дракони катострофічно поменшали, так то тут і Дарвін ваш не просчить собі хуя, не те шо ми з вами.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

А хулі ми, рядові аспіранти, наше діло—кал.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Ну, не скажите, Саломон Самсонович, наша праця прекрасна, і она нужна людям.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

(із тонкою іронією)

Особенно таким, як Валька. Це ж ваш інститут її розробляв?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Інтересно, шо ви імеєте против Вальки? Нормальна внучка нормального дедушки.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

При чьом здесь дедушка? Ви лучше спитайте, хто її мама? Признайтесь, мама була ваша—лабораторна?

ВАЛЬКА

(гордо)

Мама була дика.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

(запопадливо регоче)

От бачите, а ви іще обіжаєте, самі ви лабораторний! Я за вальчиною мамой добряче погасав по джунглях, а она, в свою чергу, мене харашо покусала. Сама запальна, кров гаряча. Азія!

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Ну, харашо, ну з Валькой ясно. От ви, практик, розкажіть, а якщо обізяною буде мужчіна, а женціна буде обична, шо тагда?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Всьо буде навпаки, плод буде схож на людину, але з інтелектом обізяни. Первий закон Менделя, але це тупіковий хід, у нас навіть завалили дисертацію одного мудака.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Ну навіщо так жорстоко? Були б гарні обізянки.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Їх нема чого прикрашать, вони і так гарні. Подивіться на Вальку, бачте, які в неї зуби, а у вас?

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Хулі зуби, зуби вставить можна, але я їбати б її не став, хіба шо п'яний...

ВАЛЬКА

(ображено)

А я тобі, дураку, і трезвому б не дала! Ходить цілий день весь в гамні і шо-то вообража. Йобарь найшовся!

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Валька, не пизди коли старші балакають!..

ВАЛЬКА

А чого вони обзиваються?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

От ви напрасно питаєтесь, Саломон Самсонович, найті у Вальки якусь естетику, отталківаюсь от антропоморфності.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Ви говоріте понятній, Африкан Свиридович.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Ну от смотріте, от ви говоріте, що Валька некрасіва, а лебедь красівий?

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Красівий.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

А от давайте, щоб у вас була така шия, як у лебедя, отакі лапи красні і пір'я кругом, тоже красіво, а? Шо мовчите, скуштували хуя? Так і остальное: лебедь красівий, як лебедь, а обізяна, как обізяна. Хулі не ясно?

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

А ніхуя!.. Ну просто інститут красоти!

ВАЛЬКА

(пиздить Джека, який з гарчанням
доїда голову дракона)

Ану, діду, скажіть йому, щоб Мурзіку лишив. Мурзік, киць-киць-киць!..

ГОЛОС МУРЗІКА З СІНЕЙ

Я січас...

Входить Мурзік. здоровенний сибірський котяра з шерстю, вусами і всім, чим положено. Від звичайного кота Мурзік відрізняється тіки розмірами, саблезубістю і гарним баритоном. Оба дослідника при виді Мурзіка машинально встають, як це роблять немаючі гідності подчиньонні при виді начальника.

МУРЗІК

(лагідно, але дещо зверхи)

Сідіте, сідіте, я етого не люблю. В чьом дело, Валентіна?

ВАЛЬКА

(просто показує на пол, де
валяються кишки і гарчить Джек)

Їж, Мурзік!

Мурзік з виразом огиди дивиться на брудну підлогу і на хижого Джека, який гарчить і виширяє зуби із-під стола, і з усією силою пиздить його ногою. Переляканий Джек, повизгуючи, вилітає з хати, а Мурзік з виглядом гідності сідає за стіл.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

(заподливо виймає з кишені
красиву коробочку із калом,
оздоблену палехською розписсю, і
протягує Мурзіку)

Понюхайте, це імпортований, ви такою не нюхали.

МУРЗІК

Сам нюхай!

Входить Химка—це звичайна
вередлива стара баба. Попоравшись
у печі, вона дістає звідти казан
смачного борщу. Товариство сідає
обідати.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

(пошепки, з набитим ротом, до
Африкани Свиридовича)

А Мурзіка теж ваш інститут розробляв?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Ні, це природа. Такого Мурзіка—хуй розробиш. Все, що ми щас можемо,
це такі, як Джек або Валька.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Да! Мурзік—це Європа!

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Ха! Японія!

МУРЗІК

(почувши про Японію, елегантно
втира з вусів драконовій жир)

Можете там не шепотіть, я улавлюю ультразвуки, бачу в цілковитій темряві, читаю мислі на відстані, стрибаю вверх на 20 метрів, а в довжину—на 50, можу перегризти любе залізо і поцарапати любу каменюку. За один раз можу виїбати двадцять киць, не при Вальці будь сказано. Ще продовжувать?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Ех, нам би так!

МУРЗІК

Вам так не буде.

З цими словами Мурзік хлібом лізе в тарілку і елегантно підчищає ним недоїдки, потім з'їда хліб і знову втира вуса від жиру.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

А скажіть, Мурзік...

МУРЗІК

...Васильович.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

...Мурзік Васильович, і не надоїло вам бути отаким суперменом?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

(поправля)

Суперкотом.

МУРЗІК

(дуже спокійно)

Ви хотіли пошуткувать, але у вас не вийшло. Ні, не надоїло. Я теж, шановний, міг би запитать—чи не надоїло вам цілий день борсатись в чужому калі, але як бачте, я цього не роблю.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Така вже в нас робота. І потім кал—це цікаво.

МУРЗІК

Звичайно. Кожному своє.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Розумієте. Мурзік Васильович, кал—дуже цікава штука. Ви помітили, то людина, коли посре, завжди оглядається, щоб побачити, скіки вона насрала і якої якості кал. Їй цікаво, а цікавість—це шлях в майбутнє.

МУРЗІК

Навіщо вам шлях у те, чого у вас нема?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Ну, не кажіть. У людства зоряне майбутнє, а без кала далеко не полетиш. Вся наша діяльність—це боротьба з забобонами, ця смілива патріотична цікавість—це подвиг!

МУРЗІК

Тоді чому всі ваші інститути не спроможні розробить такого хлопця, як я? Чому у вас виходять одні уроди?

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Цікаве питання. Будемо полемізувати.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

(ухитряється робить два діла:
полемізувати і маленькою
паличкою зчищать з резінового
комбінезона гавно, а паличку
втирать об лаву, на якій сидить
Африкан Свиридович)

Розумієте, Мурзік Васильович, людина завжди цікавилася трьома речами. По-перше -своїм калом, по-друге—питками та казнями, і уродами. Дайте їй все це, і вона буде відчувать, шо живе не напрасно. Ми—вчені, питки та казні—то не наше діло, але кал, але уроди... Давно пройшли, шановні, ті часи, коли цар Петро імпортував уродів за шалену валюту. Тепер маємо своїх і розробляєм все нові і нові моделі. По-перше, ми тепер незалежні від Заходу, і економія, а ви лізете тут з своєю красою, ви нікому не потрібні. Перш за все тому, шо не цікаві, у вас нема аномалій, ви просто нудна тварина, у якої все на місці. Той, хто вас робив,—не вчений!

Збуджено жестікуліруя палочкой з калом, Саломон Самсонович задіває крокодила з імпортними наклейками, який тихо висів над головами в товариства. З страшним грюкотом крокодил пада прямо на

голову Мурзіку, який з диким нявчанням злякано стриба прямо в бичачий пузир, яким затягнуте убоге вікно. Мурзік, заплутавшись у пuzирі, вивалюється в страшну непривітну природу, з якої інколи продовжує доноситись його несамовите нявчання. Крокодил залишається лежати на столі. Їбало в крокодила піл час удара розкрилося, як кришка від чамайдана. Возбуждъонний Саломон Самсонович кида палочку з гавном крокодилу в гризло і захопує його кошмарну щелепу.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Ну, як я йому врїзав, цьому хвастунові?

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

Та не кажи, ці коти вже заїбали, я їх усіх віддав би на мило!

БАБА ХИМКА

Він, клятий, мишей зовсім не чіпа. Каже, що з мишами треба поводитись так, як хочеш, щоб миші поводитись з тобою...

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Ти диви, Толстого читав!

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Топити треба.

ГОЛОС З СІНЕЙ

Не треба.

Входять мишки—Вера і Надежда. При першому ж погляді на них становиться ясно, чому Мурзік увльокся Толстим. Це здоровенні тварюки із частоколом зубів і великими крилами за плечима. Вера і Надежда дуже нагадують страшних птеродактилів тріасового періода і ведуть себе

СООТВЕТСТВЕННО.

ВЄРА

Не треба того ублюдка топить, як трохи підросте та зажиріє, ми з
Надею його з'їмо.

НАДЄЖДА

Блядь, сука буду!

Надежда вийма з вуха бичок і
розкурює його. Обидві бляді
сидять, розкарячившись, поклавши
голі хвости на стола, чухають собі
пизди, матюкаються і плюють на
підлогу.

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

(сам до себе)

Ой-ой-ой! Які падорви пратівні! Ой, як страшно! Ну, я пожалуй,
пайду...

ВЄРА

Сідеть була команда, блядь!

АФРИКАН СВИРИДОВИЧ

(сам до себе)

Ай! Як страшно! Ви не переживайте, я уйду по-англійські...

Із цими словами Африкан
Свиридович хоче лізти в вікно. Він
так бздить Вери і Надежди, шо,
очевидно, хуйово сообража.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Африкан Свиридович, не теряйте человеческое лицо. Хуй їм в рот, тим
блядям, лізьте в двері!

Вся ця героїчна тірада пропада
даром. Африкан Свиридович,
преодолівши бар'єр підвіконня,
зника в дикій природі.

НАДЄЖДА

Ну кому це чмо нада? Шо він про себе вообража? Я сьодні так наїлася,

що дивиться на нього не можу!..

ВАЛЬКА

Тато завжди такий, так сидять, пиздять собі, як нормальні, а потім раптом як почнуть кричати та боятися. А чого боятися? Чи бзди, чи не бзди, однаково здохнем...

ВЄРА

Може, в його совість не чиста?..

ВАЛЬКА

Ну, про совість нічого не скажу, бо не бачила.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Щас врем'я таке дурне, у всіх нерви, всі лікуються, якіхось призраків та фантомів бачать, а я от скіки живу—жодного не бачив. А ви, діду?

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Один раз, як малий був і на леваді кози пас, то з лісу виїзжають четверо, всі на конях, худі і голі. Всі з косами, а в одного ще веси магазинні. Мабуть, шо по сіно поїхали, тіки от віси нахуя?

ВАЛЬКА

А сіно взвешивать.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Та! Та хіба це фантоми, то хуйня, а не фантоми. Якісь казли з дурдому втекли, або ви, діду, десь чарку йобнули, чи укололись харашо...

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Тада цим не увлекались, тада порядок був!..

Свирид Опанасович встає і затика сокиру за пояс. Тепер стає видно, шо ззаду у Свирида Опанасовича стирчить здоровенний рудий хвіст, як у сеттера.

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

(до Химки)

Ходімо стара.

САЛОМОН САМСОНОВИЧ

Куда ви, діду?

СВИРИД ОПАНАСОВИЧ

Репку треба витягнуть, здорова, клята, виросла, як клуня!

ВАЛЬКА

Треба Джека й Мурзіка позвати...

Валька тіка з хати. Мишки—Вера і Надежда, баба Химка і Свирид Опанасович ідуть за нею. Саломон Самсонович один лишається в хаті. він дістає з крокодила обісрану паличку і продовжує чистити з себе гівно під удалі звуки старовинної пісні “Дубінушка”, ісполненієм якої обично супроводжуються фізичні зусилля любителів колективного катарсису.

(CURTAIN.)

Рух життя

або Динамо

АСТ І

Сцена поступово освітлюється місячним сяйвом, так що становиться видно сидячого мудила і другого мудила, що стоїть біля дверей. Раптом зверху падає кінець, по ньому швидко з'їзжає третій мудило і дає пизди першому.

ТРЕТІЙ МУДИЛО

А ось маєш!

ПЕРШИЙ МУДИЛО

Ууууу...

(йому боляче)

Третій мудило тікає. Деякий час на сцені тихо. Другий мудило стоїть біля дверей і нічого не робить. Прибігає четвертий мудило.

ЧЕТВЕРТИЙ МУДИЛО

Куди він побіг?

(Другий мудило мовчить.)

ЧЕТВЕРТИЙ МУДИЛО

Пизди захотів? На!

(пиздить його.)

Другий мудило падає, четвертий мудило тікає. Деякий час на сцені тихо. Потім вбігає п'ятий мудило.

П'ЯТИЙ МУДИЛО

(питає у другого)

Куди він побіг?

ДРУГИЙ МУДИЛО

(пиздить його)

А ось тобі щоб не питав!

П'ятий мудило падає. Вбігає
шостий мудило.

ШОСТИЙ МУДИЛО

Біжимо туди!

(показує.)

Шостий і другий мудили тікають.
П'ятий мудило робить відчайдушні
спроби підняти, але раптом двері
падають і припизжують його. На
сцені з'являється сьомий мудило.
На ньому наклеєний напис:
“НІХТО В ЦЬОМУ НЕ
ВИНУВАТИЙ!!!”

(CURTAIN.)

Сноби

Characters

Венедікт Абрамовіч	Сноб
Перець Моїсеєвіч	Сноб
Свирид Свиридович	Сноб
Поліна Йосипівна і Ельза	Снобихи
Піздаускас	
Скворцов	Ведущій передачі “В міре животних”

АСТ І

Дія відбувається в квартирі Свирида Свиридовича. Квартира Свирида Свиридовича обвішана різним шматтям, в числі якого: ручна ворона в клітці, портрет святої Варвари, бюст східного деспота, іржаве відро, прибите до стелі, напівз’їдений клопами метелик, розп’ятий на стіні, забитий Хемінгуєм кабан, картина з голими шлюхами, диван в стилі рококо, в якому їбеться шашель, та інше.

За брудним столом сидить Свирид Свиридович, пале люльку і дивиться “В міре животних”. На столі лежить книга. На книзі написано: “Гомосексуалізм і східна філософія”. Автор книги Цюнь Хунь Мунь.

СКВОРЦОВ

(в телевізорі)

Інтересно, що с наступленієм брачного періода поведеніє саламандри
меняється. Обратіте вніманіє на вздувшієся желези саламандри у
основаній ёйо хвоста.

На екрані вознікає гидкий силует
саламандри. Грає Пінк Флоід. Раз
по раз саламандра іздає звуки, ніби
пилою возять по шихверу.

СВИРИД СВИРИДОВИЧ

(сам до себе)

Хе-хе, йобане чудо!..

Входять Венедікт Абрамовіч і
Перец Моїсеєніч із пляшками
горілки.

СКВОРЦОВ

(в телевізорі)

Посмотріте. Так іспугана саламандра питається напугать непрошеного
гостя перед тем, как ретіроваться.

На екрані саламандра гидко сре,
переливаючись цвітами райдуги.
Грає Пінк Флоід.

СВИРИД СВИРИДОВИЧ

(показує на книгу)

Ви ето читалі?

ПЕРЕЦ МОІСЕЄВІЧ

Позвольте, Свирид Свиридович, ето ж бульварная інтерпретація
“Алмазної Сутри”. Вот я Вам прінесу кніженцію, одін купец пішет о
руськом православії. В молодості бил большой разбойнік, представьте
себе, изнасілував свою мать. Ето так, априорі, затем долго жив на
Востоке. Вобщє, умнейша, опитнейша людина!

ВЕНЕДІКТ АБРАМОВІЧ

Как ето сказано в Блока: “Веліка Росія, а ідті некуда...”.

СВИРИД СВИРИДОВИЧ

Магія слова, батенька!..

(З цими словами Свирид

Свиридович наливає горілку і вся компанія випиває.)

СКВОРЦОВ

(в телевізорі)

Сейчас ми познайомимось іщо з одним представителем обширной сім'ї плазунів. Ви, наверное, его уже узналі. Відіте, какой он сімпатічний.

На екрані з'являється страшна пашека крокодила. В зубах у його стирчать шматки волохатого собаки.

СКВОРЦОВ

Да, в лесу другіє закони, чем у нас з вами. Токо зазевался і, глядіш, угоділ кому-то на ужин. Так сказать, маленькіє трагедії.

Входять Поліна Йосипівна і Ельза Піздаускас.

ЕЛЬЗА ПІЗДАУСКАС

(з неруським акцентом)

Еті мужчіни, оні, как всегда, п'ють втіхаря. А жінцінам ні слова.

ВЕНЄДІКТ АБРАМОВІЧ

Рекомендую—у нас в гостях ізвестнейшая Ельза Піздаускас.

ЕЛЬЗА

Хоть би ти, Веня, не виябувався, ти ж знаєш, я етого не люблю.

З цими словами Ельза Піздаускас наливає собі гранчак горілки і випиває його.

ПОЛІНА ЙОСИПІВНА

Ви не читалі статтю Ганцмахера “На порогє разума”?

ПЄРЄЦ МОІСЄЄВІЧ

Я шо-то слишал, ето про пріручену акулу, она ест з рюмочки яйца. Кстаті, господа, ви знаєте—до сіх пор ніхто не знає, хто в акули мужчіна, а хто жінціна.

ЕЛЬЗА ПІЗДАУСКАС

Наверно, я б определіла по запаху. Га-га-га...

(Ельза Піздаускас неприємно)

регоче, давлячись солоним помідором.)

ПОЛІНА ЙОСИПІВНА

Представтьє, не вгадалі, ето про обізяну. Обізяна впервіє заговоріла...

ВЕНЄДІКТ АБРАМОВІЧ

Ха... І что же, мене інтересует, ваша обізяна могла б такое сказать?

ПОЛІНА ЙОСИПІВНА

Представтьє, всего одну фразу. Она сказала: “Шо, піздюкі, доігралісь?”.

ВЕНЄДІКТ АБРАМОВІЧ

Ха! Ето іщо ні о чьом не говоріт. Она может реффлекторно проізводіть звук.

В цю ж саму мить Свирид
Свиридович досить голосно
пердить.

ЕЛЬЗА ПІЗДАУСКАС

Лучше чесно пьорднуть, чем предательські набздеть.

СКВОРЦОВ

(в телевізорі)

От відіте, как іногда получається. Токо наш новий знакомий собрался в родную стіхію, как хозяйін тайгі, которому надоело сосать лапу, прийшов на водопой. Обично, еті сільніє звері ізбегают друг друга.

На екрані ведмідь і крокодил
боягузливо харчать один на одного.
Причому, крокодил не выпускає з
пашеки неохайних шматків
волохатого собаки.

ПЕРЕЦ МОІСЄЄВІЧ

(шуткує)

Шо, піздюкі, доігралісь?

ПОЛІНА ЙОСИПІВНА

Шо-то, мальчікі, ви заболталісь. Не забивайте ж про дам.

Свирид Свиридович і Перец
Моісєєвіч розливають горілку. Всі
випивають і закусяють ковбасою.

СВИРИД СВИРИДОВИЧ

(сп'янілим голосом)

Ето напoмінaєт мнє фільм Хічкока. Він і Вона сидять, оба голиє. Он з ножом. Вона з топором, режуть ковбасу і їдять. А над іми стоїть д'явол в образі жєнщини.

(Свирид Свиридович намагається іобразити, як виглядав д'явол в образі жєнщини в фільмі Хічкока.)

ПЄРЄЦ МОІСЄЄВІЧ

Свирид Свиридович, та покиньте, ето ж із другого фільма! Вoбщє, я Вам советую—покиньте ту хуйню і посмотріте новий фільм Хабібуліна. От де екзистєнція, їбать мєня в рот і в нос! Чєловєк на огороді найшов сапку і давай сапати. Весна пройшла, он сапає. Лєто пройшло, он сапає. Осінь пройшла, он сапає. Ото піздец...

ПОЛІНА ЙОСИПІВНА

А зімою?

ПЄРЄЦ МОІСЄЄВІЧ

Шо зімою? Я шо-то вопрoса нє пойняв.

ПОЛІНА ЙОСИПІВНА

Ну зімою? Сапає ілі нєт?

ПЄРЄЦ МОІСЄЄВІЧ

Ха. Ну ви бачили такoє? Ну куди ж він, нахуй, денєтьсєя?

ВЄНЄДІКТ АБРАМОВІЧ

Ти, Поля, спнaчлa думай, а потoм спрaшуй!

СКВОРЦОВ

(в тєлєвізoрі)

К щaстю, всьo закoнчилось блaгoпoлучнo. І наш тoлстoкoжий знaкoмий oпустілся нa днo дoєдaть свoй oбєд.

На екрані видно потворний хвіст крокодила, який шмякає по болоті. Грає Пінк Флоїд. Свирид Свиридович, який під час балачок тихо куняв у кріслі, починає голосно храпіти.

ЕЛЬЗА ПІЗДАУСКАС

От это номер! Што делать будем?

ВЕНЕДІКТ АБРАМОВІЧ

(філософські)

Нічого. Йому ж хуже будет.

(До Перца Моїсеєвіча)

Ти як сьогодні?

ПЕРЕЦ МОІСЕЄВІЧ

Я шо, можно, конечно.

ПОЛІНА ЙОСИПІВНА

Тут холодно, можно труби застудіть.

ПЕРЕЦ МОІСЕЄВІЧ

(філософські)

Для женщины труби—все одно, шо для мужчіни мозгі.

ВЕНЕДІКТ АБРАМОВІЧ

Харош піздеть!

Венедікт Абрамовіч першим подає приклад і знімає штани. Всі роздягаються. Грає музика з передачі “В міре животних”.

РУЧНА ВОРОНА З КЛІТКИ

Шо, піздюкі, доігралісь?

(CURTAIN.)

Свобода

АСТ І

На абсолютно темній сцені, посередині, стирчать двері, убого підсвічені рампою. В жахливій пітьмі, як вогники надії, блищать дві цигарки. Чути якесь гупання, стогін заліза, та приглушені матюки, ніби п'яні вантажники намагаються дати раду важкому роялю. З того боку, де блищать цигарки, чути приємний чоловічий голос.

ПРИЄМНИЙ ГОЛОС

Темніці нахуй рухнут і свобода
Нас зустріт радасно у входа!

Роздається звук, ніби ногою дуже сильно упиздили по дверям. Двері падають і вся сцена заливається життєрадісним сонячним світлом так, що стає видно, рояль, який стоїть на краю прірви, і двох мудил, палячих цигарки. Повагавшись з хвильку рояль рішуче хуярить униз, слідом за дверима. Десь внизу чути його здивований металевий зойк.

ОДИН З МУДИЛ

Хто сказав “мяу”, блядь?

(CURTAIN.)

Утопія

Characters

Микола Гнатович	Сільський утопіст
Цицькін	Сільський детектив
Кіндрат Омелянович	Сільський учитель
Підарас Веня	Сільський недоумок

АСТ І

На сцені невеличкий будиночок. Зліва на будиночку напис—“Карасін”, справа напис—“Магазін”. Біля магазину лежать недбайливо покинуті в пилюку лісапеди. В невеликому проміжку між написами “Карасін” і “Магазін” сидить Микола Гнатович, сільський утопіст, і пале “Север”. Входить Кіндрат Омелянович, сільський учитель.

КІНДРАТ ОМЕЛЯНОВИЧ

Ви чули, Микола Гнатович, американській авіаносець взорвался. Много погібло, но говорят тіка боцман успел зіскочить, но пальці на ногах всі геть чисто поодривало.

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

У ніх разведка дуже харашо работает. Када у нас хто ідьот срать, то оні уже і знають.

(Кіндрат Омелянович хмикає.)

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

Хи, а як ви думали!

Обоє замислено мовчать, при чому

Микола Гнатович пальцем
видовбува з вуха чималий шмат
сірки і з цікавістю на нього
дивиться. Входить Цицькін,
сільський детектив. Під час
розмови Миколи Гнатовича і
Кіндрата Омеляновича він з
насолодою сцяв у холодку і все чув.

ЦИЦЬКІН

(застьобує штани)

Та разведка щас до пизди, шоб ви знали. Щас хто первий нажмьот
кнопку, той і буде кашу наябувать.

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

Колись ніяких кнопок не було, а люди були здорові і жили сто двадцять
літ.

ЦИЦЬКІН

(застьобує штани і цинічно
спльовує)

Ви утопіст, діду. От вчора Омищенко спіймав в куцах тьолку. Єблась,
сука. Так ми її пиздим, а вона каже: “Хлопці, катаємо в кущі, я там
труси покинула.”

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

Раніш люди ніколи не умивалися. І їли сало. А захоче помидора чи
диню—то так зірве, навіть і не мие. І от таки в усіх пики були!

КІНДРАТ ОМЕЛЯНОВИЧ

(тяжко зітха)

Утопія...

ЦИЦЬКІН

(застьобує штани)

Хуйня, діду: зараз Б-52 пустять—і до пизди те здоров'я.

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

Колись ніяких Б-52 не було. А Миронів Грицько випивав піввідра
самогону, а потім пиздив бугая кулаками.

КІНДРАТ ОМЕЛЯНОВИЧ

А шо потім було?

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

Шо було, шо було?! Піздец бугаю, шо було.

ЦИЦЬКІН

(застьобує штани)

Я єбу...

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

(заводиться)

А Василь, Йосипа шуряк?! П'ятдесят разів бабу єбав. Один раз десять штук так заделав, вони показалися всі, а їв тіки сало і картоплю.

ЦИЦЬКІН

(застьобує штани)

Я тій тьолці теж засунув, щоб не мудохатись.

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

(кричить)

З отакенними пиками і сто п'ятдесят років жили!!!

Мимо проїзжає на лісапеді підарас
Веня, сільський недоумок. Веня
виябується: сидить на багажніку, а
педалі крутить руками.

ЦИЦЬКІН

(кричить до Вені)

Веня, катай сюда! Подрочиш—дам десять копійок.

ВЄНЯ

Не наєбеш?

ЦИЦЬКІН

От мені нема чого робить, всяких підарасів наябувать.

КІНДРАТ ОМЕЛЯНОВИЧ

Наябувать непедагогічно. Макарєнко казав: “Якщо не можеш—то так і скажи, а не наябуй.”

Підарас Веня дрочить. Всі
дивляться з виглядом страшної
нудьги, без всякої цікавості.

ПІДАРАС ВЄНЯ

(до Цицькіна)

Давай гроші!

ЦИЦЬКІН

Залупу тобі, а не гроші! На!

Цицькін дає підарасу Вені лузгана.
Підарас Веня плаче.

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

(мрійливо)

От у Панаса Іванова залупа була як макогон, їй-бо не брешу. Вчетверо більша ніж у Вені. Як бувало дістане—то ми всі сміємося. А він нам: “Чого смієтесь, дураки?”

ЦИЦЬКІН

(спльовує)

Там не бува такого, діду, казки це дідуся Панаса.

ПІДАРАС ВЄНЯ

Казали десять копійок дасте, а не дали.

(плаче)

КІНДРАТ ОМЕЛЯНОВИЧ

Макаренко казав: “Ніколи не треба просити. Просьба зайобує людську гідність. Якщо хочеш щось мать—то терпи, може дадуть. А не дадуть—так і не треба.”

МИКОЛА ГНАТОВИЧ

Це не дідуся Панаса казки, а в старину так люди жили. Омелько Пилипів на хуй діжу вішав і повну тістом набивав. А пика в його отака була, їй-бо не брешу. А Грицько встромляв в сраку дишло і біг з ним три километри. А дядько Мирон, вже старий був, а за один раз відривав у корови вим’я.

Старий белькоче все тихіше і тихіше. Світло на сцені поступово згасає. Написи “Карасін” і “Магазін” поступово згасають. Не видно нічого крім трьох цигаркових світлячків.

(CURTAIN.)

Васіліса Єгоровна і мужичкі

Characters

Васіліса Єгоровна	Красіва і горда сука, мечта всіх мужичків
Адам Жоржович	Добіса гарний мужичок
Валер'ян Валер'янович	Плюгавий мужичок
Валерій Валерійович	Сильний і умний мужичок
Умберто Васильович	Цинічний мужичок
Бруно Адольфович	Белакура бестія

АСТ I

Спальня Васіліси Єгоровни— заманчіве місце, куда мріє попасти кожен мужичок. В спальні зайобана Васіліса Єгоровна лежить ліцом униз, крепко охвитів подушку сильними руками. Біля дзеркала стоїть напівголий Адам Жоржович добіса гарний мужичок і корчить в дзеркало протівні гримаси.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

(сам до себе)

Ето піздец, яка у меня харя.

(До Васіліси Єгоровни)

Ти курва куда кепку мою поклала?

Васіліса Єгоровна не іздайот ні звука.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

(самовпевнено)

Я ету курву так заделав, шо она уже і говоріть не может.

(С любов'ю поглажує себе по пухлому тілу обома руками.)

Тєло блядь я їбу. Кожа як у бога.

(До Васіліси Єгоровни)

Вася, ти ж мене знаєш, я ж так шучу пока добрий, но потом і хуйню могу сделать. Я етого не люблю.

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

Да відчепись проклятий! Ні днем ні ночью покоя нет.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

(знаходить кєпку на тумбочці і
надіва на голову; мрійливо сам до
себе)

От я часто думаю: некоторые тьолкі у компанії розказують друг другу
разное там хуйо-майо, от подивіться яка я умная, я етого не люблю.

Адам Жоржович надвигає кєпку на
лоба, гарно піднімає брови і
заходиться видавлювать прища на
носі, а видавивши зсовує брови,
примружує очєнята і корчить в
дзеркало огидні гримаси.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

(солотко бормоче під ніс)

Мєн—піддєц усьому.

Входить Валєр'ян Валєр'янович—
плюгавий мужичок. Він мовча
знімає кєпку під якою виявляється
лисина. З першого погляду лисини
не видно, бо хитрий Валєр'ян
Валєр'янович зачесав її з права
наліво, так шо проділ знаходиться в
нього над правим вухом.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

Ти такий хуйовий зробився Валєр'ян, чи у тебе жизнь хуйовая такая, чи
у тебя кожа на головє сухая, я тебе не пайму!

ВАЛЄР'ЯН ВАЛЄР'ЯНОВИЧ

(червоніє)

У мене волос ломкій.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

А хуй в тебе случайно не ломкій? Га-га-га
(регоче)

Ну не абіжайся.

Адам Жоржович скручує ліві пальці в віді бубліка, а правими ляскає по бубліку, сопровождаючи ці похабні жести процмокуванням язика і підмигуванням в бік Васіліси Єгоровни. Валер'ян Валер'янович сидить ніяково йорзаючи на стулі і червоніє. Адам Жоржович показує Валер'яну Валер'яновичу три пальці, випучує очі і вип'ячує губи. Валер'ян Валер'янович с уваженієм дивиться на Адама Жоржовича і кача головою. Видно що он заздрить красивому і сильному мужичку Адаму Жоржовичу.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

Ти кождий день бросься, Адам Жоржович, чи через день?

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

Да я їбав бриться! Я і так себя хаваю от і до. Я ото бриться запаadlo щітаю.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

А я раньше кождий день брився, жена заставляла.

Входить Бруно Адольфович
белакура бестія.

БРУНО АДЛЬФОВИЧ

Падйом, бляді, доктор прийшов!

З цими словами Бруно Адольфович
видьоргує з під Валер'яна
табуретку, так що той гепається
сракою на підлогу.

БРУНО АДЛЬФОВИЧ
(до Адама Жоржовича)

Ати шо, красавец йобаний, сідіш тут, єблом таргуєш? Руб єсть?

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

Єсть.

БРУНО АДЛЬФОВИЧ

Бистро пиздуй в магазін, або падажді я з тобой.

Бруно Адольфович зникає як вихор,
увлекаючи за собою безвольного
Адама Жоржовича. Валер'ян
Валер'янович сидить на полу.
Деякий час він мається. Це видно із
того як він сова руками по
брудному полу.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

(до Васіліси Єгоровни)

Васіліса Єгоровна, давай пагаварім.

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

(продовжує оддыхати ліцом уніз)

І аб чом же у нас будет разговор?

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

(червоніє)

Ну как ето об чьом, Васіліса Єгоровна? Разніє єсть інтересніє для нас
обоїх вещи.

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

Міне оні уже давно не інтересніє еті вещи.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

(червоніє, але робить харошу міну
при поганой ігрі)

Ето, Вася, шо, нада понімать как визов?

ВАСІЛІСА ЄГОРОВНА

А понімай як хочеш, лисий гандон. То шо я тагда по п'яному делу
зробила, біла ошибка.

Валер'ян Валер'янович сидить
долі, слухає ці неприємні для себе
вещі і шарить руками по брудному

полу. Входить Умберто Васильович,
цинічний мужичок. На галаве у
Умберто Васильовича купа
брудного волосся. Вдягнут він не
акуратно, з претензією на хамство.

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

Що ти там шукаєш Валер'ян Валер'янович? Может гайка от болта куда
закатілась?

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

Ні, то не, то я так. Я хтів подивиться чи скабку на цьом полу можна
загнать чи не.

Умберто Васильович кида бистрий і
хтивий погляд на койку з Васілісою
Єгоровною, пальцями левой руки
робить бублік, а пальцями правой
ляскає по бубліку, при цьому він
підмигує до Валер'яна
Валер'яновича. Валер'ян червоніє і
розводить руками. Умберто
Васильович регоче.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

Я тебе хтів запитать, Умберто Васильович, ти не даш мнє оту книгу
почитать, де про разні астрали написано. Або давай обмінємося: ти
мінє про астрали, а я тебе “Потеряний край” і “Зов мечти”. Хорошие
кнігі, інтересние.

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

А ти хуй в белки видів?

Входить Бруно Адольфович і Адам
Жоржович з пляшками противного
вина.

БРУНО АДЛЬФОВИЧ

Ану тихо блядь!

З цими словами Бруно Адольфович
лунко винімає корок з пляшки і
миттю розлива вино в стакани. Все
що він робить це демонстрація його

нахабства. Навіть циніку Умберто Васильовичу це ясно. Всі випивають. Причому Адам Жоржович сдвига брови і дивиться на себе в дзеркало.

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

Адам Жоржович, ти протри оченята, там у тебе гной скопився.

Адам Жоржович протира оченята, в той же самий час Умберто Васильович скручує дулю і тикає Адаму під ніс.

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

Ну шо як відімость?

(Усі тупо регочуть.)

БРУНО АДЛЬФОВИЧ

Та, то найобки ещо хуйня. Вот я читав книгу “Детство Геббельса” називається. От заїбісь книга. От ані как-то з Кальтебрунером знайшли бомбу і, от пацани, не іспугались, падлажили учітельніце в кабінет. Учітельніца заходить і каже: “Деті, ауфідерзейн”, а Геббельс не іспугався, як хуйньот той бомбой, так учітельніцу увезлі дактара і обнаружили у неїо ненормальніе сокращенія влагаліща. Це пизда по немецкі. От неїо муж потом ушов.

ВАЛЕР’ЯН ВАЛЕР’ЯНОВИЧ

От меня тоже жена ушла.

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

Мне всьож не понятно, почему Геббельс не взорвался?

БРУНО АДЛЬФОВИЧ

Бомба была не заряжена. А то б канечно взорвался.

ВАЛЕР’ЯН ВАЛЕР’ЯНОВИЧ

Адам Жоржович, а тебе кагда нібудь жена ізменяла?

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

Ха, інтересна, з ким же ета вона могла мені ізменіть? Я такой мен—шо ето піздец. Мне даже ізменіть невозможна. Я совершенно за ета спокоен. Все будут з рагамі, а я нет. Ана меня хаваает от і до. Мне даже

остопізділо. Єслі б ана мне ізменіла, я б даже кайфував.

БРУНО АДОЛЬФОВИЧ

(раптово)

Тьолок нада пиздить.

(Бруно Адольфович сильно пиздить
кулаком по столу, так шо
підскакують стакани)

Но сначала зав'язать в мішок, мішок завесить на балку, а пиздить нада ломом.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

А тебе, Бруно Адольфович, шо, жена ізменяла?

БРУНО АДОЛЬФОВИЧ

(скручує в руці кусок бринзи)

Всі тьолки суки і прастігутки.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

От я часто думаю: Єсть тьолкі багатіє, а єсть бедніє, тоже єбаться хотят, я єтого не люблю. Я так щитаю: хочеш їбаться поведі в ресторан, накормі, повезі в таксі, от тагда і їбайся. А бедні тьолки єто хуйня, я єтого не люблю.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

А тебе, Умберто Васильович, шо, жена ізменяла?

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

Та міне єто до пизди. Она думает шо єто меня валнуєт, но єто как раз ошибка. Оно меня не йебьот ні грама.

ВАЛЕР'ЯН ВАЛЕР'ЯНОВИЧ

От моя жена вродє хуйовая, но я от нейо торчу как пацан.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

А мої предки були дворянє. А бабина тьотка була якась фрейліна. В нейо даже своя печать була.

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

А мого дєда дядя їбав твою тьотку в жопу во время спірітіческого сєанса.

Входить Валерій Валерійович
сильний і умний мужичок, він

бачить таку картину: на койці
лежить Васіліса Єгоровна, за
столом сидять всі уже знайомі нам
мужички і п'ють пратівне вино. На
полу лежать потоптані шматки
бринзи.

УМБЕРТО ВАСИЛЬОВИЧ

Шо, Валерій Валерійович, руб єсть?

ВАЛЄРІЙ ВАЛЄРІЙОВИЧ

Канєшна єсть.

Валерій Валерійович пальцями
лево́й руки робить бублік і щолкає
по бубліку пальцями право́й.
Обличчя його при цьому
подьоргується в протівно́й гримасі,
іскажая наше первое, пріятное про
его впечатленіє. Бруно Адольфович
которий оживілся при мислі шо у
Валерія Валерійовича єсть руб
голосно кричить: “Ану цить! Всі
виймай гроші і клади сюди!”. Всі
крім Адама Жоржовича який стоїть
у своїй звичайній позиції перд
дзеркалом і корчить рожі, кидають
гроші перед Бруно Адольфовичем.

БРУНО АДОЛЬФОВИЧ

Адам Жоржович, ти скільки кинеш?

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

(не повертаясь, пихато)

Три палочки.

Адам Жоржович робить паузу і
повертається перед дзеркалом в
профіль дико скосивши очі, як
скажений кінь.

АДАМ ЖОРЖОВИЧ

А профіль—ета вабще. Піздец усьому!

(CURTAIN.)

Іржик

Characters

Іржик	Партізан
Сметанка	Бойова подруга Іржика
Краєчка	Друг Іржика, теж партізан
А також німці і партізани	

АСТ І

В горах. Іржик займає бойову позицію біля пулімьоту сракою догори. На ньому верхи сидить Сметанка та бавиться.

СМЕТАНКА

Іржик, оно диви, німці!

ІРЖИК

Де! Тра-та-та-та-та
(строчить з пулімьоту)

СМЕТАНКА

Га-га-га-га-га
(регоче)

ІРЖИК

(сам до себе)
Знову наїбала, сука.

Входить Дворжик

ДВОРЖИК

Іржик, диви, там німці!

ІРЖИК

Де! Тра-та-та-та-та
(строчить з пулімьоту)

СМСТАНКА

Га-га-га-га-га! От так наїбав.

З'являються німці.

(CURTAIN.)

Йоко і самураї

Characters

Бабайота	Самурай
Йоко	Жінка Бабайоти
Сімамура	Самурай-найманий вбивця
Ісідзукурі	Безпринципний самурай
П'ять самураїв	Друзі Сімамури, самураї-покидьки
Перший, другий і третій самураї	Самураї-гвалтівники
Сікура	Японське дерево, що весь час цвіте

АКТ І

В хащах японського очерету чвалає самурай Сімамура. Гострі червоні оченята на його потворному обличчі раз у раз зиркають у різні боки, один довжелезний меч чіпляється за очерет, другим Сімамура прорубає собі шлях. Поступово кремезна самурайська постать зникає, залишаючи за собою слід в очереті, як буває, коли по лісу гуляє дикий кабан.

Японський пагорб, на якому цвіте сікура. Біля неї стовбичить, приклавши руку до чола, самурай Ісідзукурі. Він напружено дивиться в очерет. Очерет зловісно шелестить.

Очеретяні хащі. Ними чвалає Сімамура. На його звіряче обличчя сідають комарі і з насолодою п'ють самурайську кров.

Пагорб, на якому цвіте сікура і
стовбичить Ісідзукурі. Ісідзукурі
напружено дивиться в очерет.
Раптом з боку, протилежного тому,
в який дивиться Ісідзукурі,
з'являється Сімамура. Сімамура
підходить до Ісідзукурі ззаду і
голосно кричить.

СІМАМУРА

Ти приніс гроші?!!

Ісідзукурі спочатку лякається і
хапається за меч, а згодом впізнає
Сімамуру.

ІСІДЗУКУРІ

Ось тримай.

СІМАМУРА

Мало.

ІСІДЗУКУРІ

Більше не дам.

СІМАМУРА

Ти гімно, а не самурай. На, ось тобі!

Сімамура витягає меч і кидається
на Ісідзукурі. Тривала бійка, під час
якої Сімамурі вдалося заширяти
мечем в живіт Ісідзукурі. Ісідзукурі
падає, з сікури на нього
меланхолійно осипаються квіточки.

ІСІДЗУКУРІ

Добий мене, щоб не було конфузу.

СІМАМУРА

Яке твоє останнє бажання?

ІСІДЗУКУРІ

Вбий Бабайоту, я ж заплатив тобі за це.

Сімамура рішуче ширяє мечем в

Ісідзукурі і витирає об його хакама
закривавлене лезо.

СИМАМУРА

Це називається “заплатив”! Чотири рьо і дванадцять бу.

На екрані з’являються титри. З
титрів капає кров: ЙОКО І
САМУРАЇ.

АСТ II

Обійстя Бабайоти з сікурою і
дачним столом у садку. Бабайота
сидить за столом і п’є чай з
самовару.

БАБАЙОТА

Йоко!

Входить Йоко.

БАБАЙОТА

Принеси чобіт!

Йоко приносить чобіт, і ним
роздмухує самовара. Під час цієї
процедури Бабайота щипає Йоко за
сраку. Та верещити цнотливо
червоніє. В цю сімейні ідилію
ріптово вривається Сімамура з
п’ятьма мудилами. Побачивши
неоковирних самураїв, Йоко
нервово скрикує. Самураї ближче
підходять.

БАБАЙОТА

Чого тобі треба?

СИМАМУРА

Нічого. Я хотів подивитися на твою чайну церемонію.

БАБАЙОТА

(скромно)

Яка там в сраку церемонія.

Иоко дико скрикує вдруге і тікає.

СІМАМУРА

Чого це вона?

БАБАЙОТА

Мабуть, посцять захтіла. Сідайте, хлопці, чаю поп'ємо.

Самураї сідають і починають сьорбати чай. Тривала мовчанка, під час якої чути лише сьорбання самураїв.

СІМАМУРА

А знаєш, ми прийшлиї тебе вбити.

БАБАЙОТА

Зачекаймо, хлопці, лишень чаю доп'єм. Лімончіку, лімончіку собі кладіть.

Самураї п'ють, зловісно презираючись між собою. Бабайота першим допив, стаканом жбурнув по столу, а чоботом пожбурив у Сімамуру. Потім дико дико зойкнув і підскочиву повітря. Всі кидаються на нього, але він спритно рубає і пиздить всіх. Обійстя Бабайоти вкривається закривавленими трупами у красивих позах, так що лишається тільки один Сімамура. Бабайота женеться за ним, але Сімамура залазить на сікуру. Бабайота лізе за ним, і припизджує мечем. Сімамура падає, з сікури на нього меланхолійно осипаються квіточки.

БАБАЙОТА

Хто тобі заплатив?

СІМАМУРА

(хрипить)

Ісідзукурі.

БАБАЙОТА

У Ісідзукурі ніколи не було грошей, значить, хтось дав їх йому. Хто?

СІМАМУРА

Я не знаю. Ісідзукурі мертвий.

БАБАЙОТА

Ти теж будеш мертвий.

Бабайота зарізує Сімамуру, потім залазить йому до кишені і дістає гроші.

БАБАЙОТА

Чотири рьо і дванадцять бу.

На долоні Бабайоти легенько підскакують гроші.

БАБАЙОТА

Йоко!

Входить заплакана Йоко з лопатою в руках.

БАБАЙОТА

Покинь лопату, візьми гроші і катай купи півлітра саке.

Йоко іде, Бабайота дивиться їй навздогін.

БАБАЙОТА

(роздумливо)

Якесь падло хоче моєї смерті.

Мимо ніг Бабайоти пробігає кицька. Бабайота ловить її і підкидає в повітря. Кицька з диким нявчанням падає на землю на всі чотири лапи. Бабайота розлючено пиздить її ногою і, вилаявшись, йде до хати. За його спиною, там де

була кицька, стоїть потворний
привид і страшно посміхається.
Бабайота обертається—там, де був
привид, сидить кицька і зализує
собі сраку. З сікури на неї
меланхолійно осипаються квіточки.

АСТ ІІІ

Річка з вже знайомим нам очеретом.
Йоко пере заляпані кров'ю
самурайське кімоно і хакама.
Раптом з очерету вилазить перший
самурай.

ПЕРШИЙ САМУРАЙ

А що робиш, Йоко?

ЙОКО

Та перу.

З очерету вилазить другий самурай.
Він хтиво облизується і підтягає
штани.

ДРУГИЙ САМУРАЙ

А я сру.

З очерету вилазить третій самурай.

ТРЕТІЙ САМУРАЙ

Що ви на неї дивитесь, хлопці? Ану, лишень згвалтуємо! Швиденько, з
того боку заходь, Ямамото, так, тепер за сраку хапай!

Йоко приймає бойову стійку, потім,
високо вистрибнувши в повітря, з
криком: “Хоп-па!” плигає на спину
Ямамото і відриває йому вуха.
Ямамото кричить і падає в воду, а
Йоко знову приймає бойову стійку.
Самураї стоять, пройняті жахом,
причому з одного падають штани.
Йоко страшно регоче і робить
руками жакливі паси. Вона

наближається до самураїв,
неприємно прицмокуючи. З
останнім кроком вона пронизливо
верещить, вискакує в повітря,
чорною кішкою плигає на першого
самурая і пазурами рве йому груди.
Другий самурай несамовито
кричить і тікає в очерет.

АСТ ІV

Обійстя Бабайоти. Бабайота сидить
в садку за столом і п'є sake. Вбігає
другий самурай без штанів.

ДРУГИЙ САМУРАЙ

Бабайото, твоя Йоко—відьма!

БАБАЙОТА

Ти чого без хакама?

ДРУГИЙ САМУРАЙ

Кажу, що твоя Йоко—відьма!

БАБАЙОТА

(гупає кулаком по столу)

Йоко!

Входить Йоко.

БАБАЙОТА

Йоко, ти відьма?

ЙОКО

(дуже спокійно)

Боже, який ти ідіот.

Бабайота повертається до другого
самурая.

БАБАЙОТА

Тобі дати штани?

Німа сцена. Самураї стоять мовчки.

З сікури на них меланхолійно
осипаються квіточки.

(CURTAIN.)

Блеск і ніщета підарасів

Characters

Василь	Активний підарас-неформал
Петро	Пасивний підарас-неформал, полюбивник і друг Василя
Микита	Людоджер-ідеаліст
Марат і Глеб	Мандавошки, які кусають Микиту за яйця. Постійно перебувають на вищезгаданому місці
Патрікеєвна	Дружина Микити, манірна руда блядюга з елементами декадансу
Миша і Гриша	Діти Микити і Патрікеєвни, індивідуально невизначені, брудні і нахабні створіння, які хочуть колотись і нюхати клей
Позитивна Енергія	Непомітна і миршава хуна, яка іноді сидить на Василі
Заїбуня	Страшна зубаста діаспорська потвора, що проповідує політкоректні цінності міддлкласу, хоча насправді хоче їбатися і гратися у паровозіка
Головні редактори конкуруючих між собою журналів “Том” і “Бздюч”	Бридкі кретини, продукти постсовкового снобізму
Телеоператори, стилісти, візажисти, іміджмейкери і проча наволоч	

АСТ І

Ізбушка в російському стилі, розташована серед мальовничої галявини в нетрях синьо-зеленого кацапського лісу. На загал все дуже

схоже на ілюстрації Білібіна до казки про Бабу-Ягу. Книга з таємничою назвою “Хайдегер” з нетерпінням чекає свого читача, лежачи на пеньку.

Біля ізбушки Василь. Він старанно займається гімнастикою, обтиранням і прибиранням довкілля. Василь—здоровий лоуряка з накачаною тушкою, розмальованою агресивними малюнками. Проста і добра пика Василя дещо контрастує з його суто бойовим фюзеляжем. Це виглядає так, ніби до літака F16 замість його хижої мармизи приставили їбальник від АН-2. З кущів за Василем уважно стежить людожер Микита. Він озброєний армійським біноклем і мішком з мотузкою. Зовні Микита схожий на класичного урку 50-х років, але за цим суворим камуфляжем ховається ніжна душа.

ВАСИЛЬ

Недосконалість світу заїбала
І завела в ці нетрі нас с дружком:
Ми не бажали більше брати участь
У змаганні всіх тих недоносків,
Що цілий день тільки і думають про те,
Яким би робом їм залізти в телевізор,
В маленьку цю коробочку
Із сурлом чорнопиким,
Що продукує цінності духовні,
А сам, падлюка, зроблен із пластмаси,
Яка до світу матер'яльного належить.

З цим парадоксом заїбався я—
Не хочу більше я дивитись на блядей,
На тлі яких опецькуватий недоумок
Викручує фігури ритуальні

Своєю сракою колгоспною, в перерві
Між засіданням в парламенті.
Там про духовність трохи попиздів—
І знов біжить співати в телевізор.
І шо за жизнь в людей, чому не міг
Він всидіти на місці, у колгоспі?
Він був би там завклубом, в дівчатам
Співав би він про кропиву їбучу,
Що нею був колись відпизджений в дитинстві,
І з того часу він забудь її не може,
Бо срака ще йому болить і досі...

Але хіба один він засмердів
Повітря наше чисте і прозоре?
Ось подивись на тьолку дурнувату,
Що з пацаном на шкірянім дівані
Пиздять про хуйзнашо. Вона йому:
“Ги-ги”, а він їй: “Ги-ии”.
Так півтори години
Вони спілкуються. Я йобаний цей ящик
Затяг в мішку на гору, звідки видно
Лани широкополі, забудовані потворними
Будинками для бідних...

Там я посцяв і трохи покурив,
А потім пизданув його безжально носакон
Американського важкого черевика
(Так раньше в “Крокодилі” малювали
Жахливих упизднів, що пиздять Дядю Тома).
І ящик поскакав, як молодий гепард,
Аж раптом на шляху його з’явилась
Пружна і біла храмова стіна.
І вперше тут його зауважав я:
Він не звернув, він впертим чорним лобом
Хуйнув об ту стіну і розлетілись
Із охуєнним вибухом мозги його японські.

Я ніби чув його останній подих
І крик: “Банзай тено!”, між тим біля стіни
Вже дітвора цинічно бавилась його кишками:
Що ж—він жив хуйово,
Помер—як герой.
Нам звична жизнь, як старий гєморой,

А смерть незвична нам, і це—буття закони,
Бо всяка жизнь—слабенькі виєбони,
У порівнянні з смертю кожен з нас
Всього лиш мелкій і трусливий підарас.

Але і тут, в місцях цих пасторальних
Нам спокою нема, я чув, що репортери
Шось про нас пронюхали, то, мабуть,
Цей недоносок напиздів, що хвастається
Всім, який він є успішний,
А ми його з Петром їбали вдвох—
Він тільки верещав,
І нам з Петром на пам'ять
Подарував по кепочці.

Під час цього пафосного монологу
красивий і дурнувятий Петро
видерся на дах ізбушки і
закукурікав. Дивитись на Петра
приємно, він гарний і ніжний.
Одягнутий Петро в червоні
калготки і червоні чоботи. На
голові Петра стирчить червоний
ещений “ірокез”. Всі інші
неодягнені частини Петра
переобтяжені різноманітним
металобрухтом: каблучками,
ланцюгами, сережками,
мобільниками, стразами, грайливим
татуванням, пірсінгом та іншими
педерастичними прибамбасами.

ПЕТРО

Кукаріку! Кукаріку!

ВАСИЛЬ

Прокинувся дружок мій інфантильний
І криками Аврору зустрічає!

МИКИТА

(з кущів)

Того не знає він, що замість Єос
Рожевоперстої—зустріне він мене!
Щоправда, пальчиків рожевих я не маю,

Натомвсть маю ніж і м'ясорубку.
Якщо сюди додати гострі зуби,
І голоду стабільне почуття,
Отримаєте ви портрет маньяка...

Но я не є статевим павіаном,
Їбаться зовсім щось не хочеться мені,
Натомість жерти хочеться. Ділемма
Ця Фрейда не стосується, скоріше
Природний це протест, що всі худі пиздять,
Що жерти не престижно, а престижно
Бути стільним, і замість “Блядь!”
Казати “Вау!” (як на мене,
Шо “блядь”, шо “вау”—один хуй
Животні звуки).

Їбать корову тоже не престижно, а престижно
Дружить з красивим парікмахером
І разом з ним удвох ходить на “паті”
К стілістам креативним...
Тут не хочеш стати людоджером—
Мушиш!,—щоб зжертви все це падло...

Говорячи це все Микита дрібно, по-собачому чухає собі яйця і те місце, де у людини хуй прикріпляється к тулубу.

МИКИТА

От клятї мандавошки боляче кусають!
Колись попробував я їх поррахувати:
Світив ліхтариком на хуй, дивився в лупу,
І склалося переконання в мене,
Що їх там не багато—може, двійко...
Одне маненьке, миршаве й гуняве,
А друге із такої товстою пикой.
Я їх назвав Марат і Глеб.

Спитаєте для чого?
І я вам відповім, що завжди треба
Персоніфікувати те зло, з яким
Боротися ви хочете; канкретно
По іменам назвати всіх пройдисвітів,

Аж потім карасіном їх труїти.
Або казали опитніє люді,
Шо серной маззю харашо помазати,
Бо я спочатку кулаком їх пиздив,
Та тільки синяки набив на яйцях!

ПЕТРО

Кукаріку! Кукаріку!

Входить Заїбуня. Вона голосно
пиздить по мобілці, істерисно
милується природою і бавиться
всім, що попадає їй під ноги.
Зляканий Петро сповзає з даху і
тікає.

МИКИТА

От, курва мати, злякала мені здобич!
Сьогодні день у мене дуже нещасливий,
До того ж ще Марат і Глеб кусаються...
Я думаю, що, мабуть, буде дощ...

ЗАЇБУНЯ

(помічає хатинку підарасів)

Вау! Який чудовий таунхаус із бек'ярдом!
Я чула, що живуть тут геї симпатичні,
Шо протестують проти шовінізму чоловічого,
Вони прес-конференцію збирають...
Як тільки я про них дізналася, одразу
Я зустрічі свої сканселювала,
І драйвувала каром на забаву.

Я сексу захотіла по дорозі,
І в піхву файні кульчики запхала,
Але того мені було замало:
Я з'їхала з хайвею на леваду,
І там займалась сексом із стік-шифтом,
Бо всі чоловіки—то є тварюки,
Їм тільки факу хочеться від жінки,
А в мене є душа, і я люблю співати,
Ще вірші я пишу про Україну...

Заїбуня істерично сміється, виймає
з пизди кульчики, застромлює їх

собі у вуха, а потім гепається на газончик і викочується на ньому із дикими завиваннями. Людяний і дещо наївний Василь підбігає до Заїбуні, щоб допомогти.

ВАСИЛЬ

Дама, якщо у вас болить живіт, то я січас зганяю в аптеку за активірованим угльом. А так ви мені тут всіх мурав'йов подавите.

МИКИТА

Цій суці не угля треба, а хуя!
Я б задушив її із задоволенням,
Але у мене принципи гуманні:
Вбиваю тільки тих, кого я можу з'їсти.
Але якби я навіть був голодний,
Я би не став цю курву жерти нікагда,
Крім того, хуй зна як її приготувати,
Хіба шо в маринаді
Замочить на тиждень?

ПЕТРО

(злякано позирає із-за дверей)

Кукаріку, кукаріку!

ЗАЇБУНЯ

Ааа, ооо, ааа-а!

ВАСИЛЬ

Ая-яяяй, аяя-яяяй!

МИКИТА

Блядь!

На галявині раптово з'являються репортери, оператори телебачення тягнуть кабелі, стілісти і візажисти набігають з усіх боків, з піжонських авт вилазять гламурно вдягнуті редактори журналів "Гом" і "Бздюч" із мікрофонами. Вся ця байда крадеться к Василю. Петро злякано зиркає на них із-за клуні.

РЕДАКТОРИ

(перебиваючи одне одного тикають мікрофоном в добру пику Василя)

“Кто ви по житті?”

“Як ви вирішуєте в своєму житті гендерні проблеми?”

“Який ваш любимий бренд одягу?”

“Який коктейль ви пили сьогодні вранці?”

“Чи вважаєте ви себе ньюсмейкером?”

“Чи відділяєте ви гламур від епатажу?”

“Чи любите ви екстрім?”

“Чи є у вас в жині адреналін?”

“Стіліст лі ви по житті?”

ВАСИЛЬ

ІДІТЬ НА ХУЙ!!!

ЗАЇБУНЯ

Ааа, ооо, ааа-а!

Злякані редактори “Тома” і “Бздюча” відступають. Користуючись безладдям, Микита підкрадається до Петра, пхає його в мішок і тікає. Петро висовує голову з мішка і співає.

ПЕТРО

Нісьот мене ліса
В дальокіє леса!

Микита пиздить Петра по голові і хижими стрибками мчить в лісові хащі.

АСТ II

Хата Микити. Брудне приміщення, запаскуджене шприцями, тюбіками з клеєм, подертими плакатами різних рок-груп, дешевими резиновими тьолками, людськими черепами і кістками та іншим мотлохом. За брудним столом,

застеленим клейонкою (на якій намальовані розочки) сидять вдягнуті в майки з черепами і шкіряні косухи діти Микити— Миша і Гриша. Вони ширяються шприцями і нюхають клей, в такий спосіб безвідповідально розтринькуючи своє хуйове здоров'я. Жінка Микити, Патрікеєвна—руда шльондра в чорних калготках, чорному капелюшку і засмальцьованому халаті—бавиться курінням папіроски з маріхуаною, що стирчить на довжелезному мундштуці. Вона була б схожа на Зінаїду Гіппіус, якби та з циганами бомжувала на вокзалі. В цю сімейну ідилію раптово вривається Микита, який як торнадо, вбігає з мішком в хату.

МИКИТА

Ану, прекратіть розложеніє, січас будем обідати!

ПАТРИКЄВНА

Миша, Гриша, папа приніс ням-ням!

Микита розкручує мішок. З мішка з'являється пещена голівка Петра. Петро кліпає оченятами і крутить головою, як дурна курка.

ПЕТРО

Вау, як круто! Ви хто, готіческіє екстремали?

ПАТРИКЄВНА

Ми куртуазниє маньєрісти.

З цими словами Патрікеєвна кокетливо пускає дим в обличчя Петру. Микита дістає з шухляди важку чавунну м'ясорубку і робить спробу прикрутити її до стола з

клейонкою.

МИША

Папа, скільки можна, ми вже подуріли од того м'яса.

ГРИША

(із снобістськими інтонаціями в
голосі)

А я вооще хочу овощі!

МИКИТА

(повчально)

Якщо батько людожер—то і діти тоже мають бути людожери. Тоді з вас будуть люди. Настоящі мушціни. Бо бачите, шо кругом робиться? Кругом одні стилісти, парікмахери, крійтори—підари разні.

ПАТРИКСЕВНА

(жеманно)

Красота спасьот мір.

МИКИТА

Но спочатку я їх всіх іззім.

ПЕТРО

Ха-ха-ха—как прікольно!

МИША

Папа, а можна бути підарасом і одновре́менно людожером?

МИКИТА

Іс-клю-че-но!

ПЕТРО

(жеманно)

Ой. Как інтєресно. Можна, я попробую?

З цими словами Петро спочатку висовує з мішка мізінчик з довгим пофарбованим нігтем, який негайно хтиво пхає собі в рота, а згодом вистромлює елегантну волохату ніжку.

ПАТРИКСЕВНА

О, закрой свої блєдніє ногі!

МИКИТА

(до Миші)

А ти чого, пацан, інтересуєшся? Дивись у мене!

МИША

Так. Інтересно, папа.

МИКИТА

Кушать хочеш?

МИША

Неа. Так, чіста по приколу.

МИКИТА

Дебіл.

(До Гриші)

І ти тоже дебіл. Кругом дебіли. Блядь, дело всей жизни накривається пиздою.

Микита у розпачі хуярить м'ясорубкою в заммизгану стінку, котру прикрашає плакат з написом "Депеш Мод". В тому місці, в яке влучила м'ясорубка, з'являється діра. В діру одразу струменіє сонячний промінь.

ПЕТРО

Кукаріку!

ПАТРІКСЕВНА

Ти, придурок, качумай свої галліцизми.

ПЕТРО

(грайливо)

А то что будет?

ПАТРІКСЕВНА

Нос аткушу!

З цими словами Патрікеевна хижо клацає зубами в небезпечній дистанції біля напудреного носіка Петра. Петро від несподіванки

голосно пердить.

ПЕТРО

Ой. Ізвініте. Я, кажеться, пукнул.

Микита грізно підходить до Петра, небезпечно граючись важким тесаком.

МИКИТА

Це тобі не кається!

В цю відповідальну мить двері хатинки відлітають нахуй від страшного удару і в проломі, в переможному сяйві золотої сонячної пилюки, з'являється Василь. Він схожий на роздратованого сенбернара. На плечах у нього сидить Позитивна Енергія. Позитивна Енергія плигає з Василя на підлогу і рішуче пиздує в хату. Там вона здирає зі стін плакати, проколює шприцем развратних резинових хун і підмітає веніком сміття, яке складається, головним чином, з шприців, тубіків клея, людських черепів та інших кісток.

Потім Позитивна Енергія відкриває вікна і ставні, і похмура оселя людожерів заливається сонячним сяйвом. В цьому сяйві стоїть Василь в позі Кінг-Конга і пиздить себе кулаками в груди. Від кулаків і грудей струменіють світлі промені, в яких несамовито грається пилюка. Із-за могутньої спини Василя визирають редактори "Тома" і "Бздюча" і Заїбуня, яка повністю ще не оговталась після своїх статевих пригод. Василь страшно кричить, як Кінг-Конг.

УУ-УУУ-УУУ!!!

ВАСИЛЬ

Ааа-ооо-ааа!

ЗАЇБУНЯ

Від їхніх криків стіни людоджерської хатинки падають, здіймаючи при падіння титанічну куряву. Залякані людоджери падають навкарачки. З того боку, де метушаться редактори, чути крики: “Ти, долбойоб, де камера?”,—дзвін важкого софіта, який гепнувся комусь на ногу і волаючий про допомогу крик: “Блядь!”.

Миша і Гриша, які очуняли після першого потрясіння, повставали з брудної підлоги і всілися під стіл, закритий клейонкою. Там їм зручно хтиво лапати Позитивну Енергію і пригощати її косяком. Екзальтована Заїбуня з криками: “Сестричка!” обнімається з рудою курвою Патрікеевною.

ЗАЇБУНЯ

Чого ви там сидите?

(кричить хлопцям)

А нумо, всі вставайте, будемо гратися в паровозіка.

Заїбуня сама становиться попереду паровозом. Патрікеевна тримає її за талію, а за неї тримається Позитивна Енергія. Далі ідуть Миша і Гриша, а замикає поїзд Василь в ролі останнього вагона. Він хтиво лапає підлітків, яким це лапання вочевидь подобається. Микита, який сидить навкарачках, як це полюбляють робити зека на зоні, качається взад і вперед, охопивши руками гострі вуха, весь

віддаючись солодкому почуттю
горя.

МИКИТА

Вся жизнь коту під хвіст. Вся жизнь.

ПАРОВОЗИК

Чучу-чучу-чучу!..

Петро ніжно пестить Микиту по
голові.

ПЕТРО

Не плачь, дядя. Ми отдохньом, ми отдохньом.

Заїбуня свистить паровозом.
Паровоз їде в бік сонця. Петро
зустрічає сонце переможними
криками.

ПЕТРО

Кукаріку-кукаріку!

МИКИТА

(плаче)

От курва мать, Марат і Глеб кусаються!

(CURTAIN.)

День колгоспника

АСТ І

На сцені сімейна кровать з тумбочкою. У кроваті лежить Юхим Гаврилович. Над кроваттю висить календар. На календарі радісний малюнок, зроблений червоною фарбою, на малюнку напис “День Колгоспника”. Поруч з кроваттю розташована радіола Аеліта. Входить дружина Юхима Гавриловича—Уляна Мусіївна.

УЛЯНА МУСІЇВНА

(включає Аеліту)

А ну, падъём!

АЄЛІТА

(піздить дуже голосно)

Дороги колгоспники, а зараз послухайте пісню Матусовського на слова Пляцковського.

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

(хрипким голосом, виключа Аеліту)

Жиди!..

УЛЯНА МУСІЇВНА

Зараз вставай, та катай по баклажани!..

(включа Аеліту)

АЄЛІТА

(кричить дурним голосом)

Я лю-ю-блю-ю тебе, жі-і-знь і хо-чу шо би кра-ща ти ста-ла...

Входить усміхнена Маргарита Сидірівна—теща Юхима Гавриловича.

МАРГАРИТА СИДІРІВНА

Уявляєте собі, вчора на базарі машина наїхала на кавуни і всіх їх подавила.

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

(з цікавістю)

Когось вбило?

МАРГАРИТА СИДІРІВНА

Мужчину задавило... вже пажилой був...

УЛЯНА МУСІЇВНА

Юхим, катай по баклажани, кому кажу!

АЄЛІТА

(кричить)

В житні многа за-бот, а за-тем ті-ші-на на рассве-те...

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

Чого то вона з утра розпизділась.

(Виключа Аєліту)

Входить хлопчик Назар—син
Юхима Гавриловича.

ХЛОПЧИК НАЗАР

(дзвінким дитячим голосом)

Сьогодні ж день колгоспника, тату!

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

Ну то й шо? А яке мені діло до колгоспників?

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

(поступово заводиться, він лежить
на кроваті і пальцями дере з ковдри
шерсть)

Може ви всі тут колгоспники? Може вона колгоспниця?

(показує на Уляну Мусіївну)

Чи, може, вона колгоспниця?

(показує на Маргариту Сидірівну)

Чи, може, я колгоспник? Га?

Очі Юхима Гавриловича
наливаються кров'ю. Уляна

Мусіївна, Маргарита Сидірівна і
хлопчик Назар мовчать, пройняті
жахом.

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

(реве жахливим голосом)

Кого я запитую?!

ХЛОПЧИК НАЗАР

(починає ревіти)

Тату, не бийте!..

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

(скаженіє)

Я тобі покажу колгоспників!

Юхим Гаврилович рвучко стриба із
кроваті і вийма з синіх штанів
ремінь з чайкою на пряжці і
пиздить ним Назара. Назар
кричить.

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

(пиздить Назара)

Так хто колгоспник?! Я колгоспник?! Оце тобі колгоспник! Оце тобі,
шоб знав, який тобі тато колгоспник!..

(до Уляни Мусіївни і Маргарити
Сидірівни)

Ні, ви бачили таке? Я—колгоспник.

МАРГАРИТА СИДІРІВНА

Але ж...

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

Мовчать!

НАЗАР

(плаче)

Тату, я більше не буду.

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

Катай за уроки, будеш день, ніч, місяць будеш сидіть, поки не вивчив.
Що задано?!

НАЗАР

(плаче)

Географія...

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

Я перевірю, як не будеш знати, що таке географія.
(показує ремінь)

Чим пахне?

Назар плаче.

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

(задоволено)

Не плач, пиздуй за уроки.

Назар уходить.

ЮХИМ ГАВРИЛОВИЧ

Як це вам подобається?! Колгоспник.

АЄЛІТА

(кричить)

Я лю-ю-блю-ю тебе, жи-и-знь і наде-юсь, що луч-ше ти ста-неш!..

(THE END.)

Дохтори

Characters

Айболіт	Доктор
Пілюлькін	Доктор
Сеченов	Доктор
Бармалей	Фельдшер
Перший дебіл	
Другий дебіл	
Ведущий	
Дебіли, ідіоти й дауни, шизофреніки, пацаваті мальчики і дівочки і другіє болєзненніє поци	

АСТ І

На сцені росте дерево, пахоже аднаврєменно на ясєнь, тополь и абрикос. Под нею сидить доктор Айболіт з тварюками й кипятіт інструменти. Входить ведущий в широких парусинових штанах і в рубашке з карманами навипуск. Одним пальцем ведущий тикає в доктора Айболіта, а другим в публіку. Он по-змовницькому підмаргує глядачам, ніби сообщає їм важну тайну.

ВЕДУЩИЙ

Добрий доктор Айболіт,
Он пад грушею сідіт,
Прихаді к нему лечитьсє
І дебіл, і дебілиця,
Черв'ячок і пацючок,

І пріпіздений сверчок.
Маладіє і старушкі—
Всі ідіть к його ізбушке.
Оперіруєт он всех,
Щоб щасливий детцкій смєх
Раздавался на рассвете
В доме, где бальніє деті.

Входить перший дебїл.

ПЕРШИЙ ДЕБІЛ

(до вєдущого)

Мнє сказали, тут бальніца.
Очінь я хачу лечітца.

ВЕДУЩИЙ

Павєзло сєгодня вам,
Доктор прінімаєт сам.

ДОКТОР АЙБОЛІТ

(кричить)

Падхаді, не бздо в каністру—
Лечім харашо і бистро!

Перший дебїл походить к докторі Айболіту, которий вже успєл натянуть бєлий халат. З-під бєлого халата доктора Айболіта виглядує болотного цвета френч, на носу в доктора Айболіта пенсне, на ногах хромові сапогі. На голове в доктора Айболіта акуратна зачиска з проборм посрединє і з подбритими висками.

ДОКТОР

На шо жалуетесь, ну-с?

ДЕБІЛ

Дньом ва рту пративний вкус,
Ночью яйца каменєют,
Пятна на ліце краснєют,
Хуй стоїть не апускаєсь,
Слиной пола я касаюсь,

І в ушах хуйовий звон...

ДОКТОР

(заспокоює його)

Ето все прайдьот как сон!

Више голову держіте,

(до Бармалея)

Бармалей, пілу несіте

І ефиру двесті грам—

(до дебіла)

Волноватца вам не дам!

(напеває)

Травка зеленее, солнишко блестіт,

Бармалей з пилою в сені к нам бежит.

(Дебіл по-дурнувато му регоче.)

Входить Бармалей в костюмі
фельдшера з пилою і ефиром.

БАРМАЛЕЙ

Доктор, я усьо приньос!

ДОКТОР

(до дебіла)

Зделайте вдох через нос!

От какой ви маладец!

Дебіл падає на пол, отруений
ефиром.

ДОКТОР

Щас одпілім, і піздец.

Бармалей держить дебіла, а доктор
Айболіт швидко одпилує дебілу
ногу.

ДОКТОР

Ми пришйом ейо собаке!

БАРМАЛЕЙ

Где?

ДОКТОР

Прямо под хвостом, на сраке.
Ето смелый шаг вперед!

БАРМАЛЕЙ

Доктор, гляньте, хтось идьот.

Входить другий дебіл.

ДРУГИЙ ДЕБІЛ

Славний доктор Айболіт,
В мене внутренность боліт,
Словно з'єл не пшонні крупи,
А розжарені шурупи.

ДОКТОР

Ви аналізи робили?

ДЕБІЛ

Я не мав на ето сили.

ДОКТОР

Правильно, як хворе серце,
То ті аналізи—до пизди дверця.
Бистро одіж всю знімайте!
Бармалей, ефір давайте!

Доктор Айболіт і Бармалей бистро
оперірують другого дебіла, в
результаті чого на столі з'являється
ціла купа попиляних рук і ніг.

АЙБОЛІТ

А тепер ми опит робим:
З двух дебілів чудо зробим—
Голову пришьом на анус—
Будет в нас двулікій Янус,
Зможет ротом жрать і срать,
Ще й канец ва рту держать!

Бармалей і Айболіт бистро
пришивають голову другого дебіла
к жопі першого.

БАРМАЛЕЙ

Чмо двужопе. Нада клічка,
Щоб рефлексом стала звичка.

АЙБОЛІТ

Назвемо ТяніТолкай—
Ломом пиздь, ногами пхай.

(Доктор Айболіт витира красні от
крові руки об штани.)

Ну харош. Корми тварюк.
Авві дай оцей курдюк,
(показує на жопу дебіла)

А цей потрох—попугаю.
Ногі всі зложи в сараю,
Засип соллю штири раза,
Щоб не ширилась зараза.

АКТ II

ВЕДУЩИЙ

Працював так двадцять літ
Добрий доктор Айболіт
Он зробив сто два урода.
Шоб уллучилась порода,
Спарував собаку Авву
І торговку тьотю Клаву,
Й самих лучших цуценят
Он сплотіл в бойцов отряд.

Входять доктори Пілюлькін і
Сеченов. На них докторські халати,
з-під котрих виглядують френчі й
сапоги.

ДОКТОРИ

(хором)
Где здесь доктор Айболіт?

ВЕДУЩИЙ

Он пад грушею сідіт.

ПІЛЮЛЬКІН

(до Айболіта)
Доктор, шо ж не узнайош?

АЙБОЛІТ

Герр Пілюлькін?

ПЛЮЛЬКІН

Ну а хто ж!

(показує на Сеченова)

Наш колега із СД!

АЙБОЛІТ

А, голубчик, вот ти где!
Ну, скоріш, друззя, сідайте,
Шнапсу рюмку наливайте.
Как діла?

ПЛЮЛЬКІН

Діла хуйові.

АЙБОЛІТ

Как там наши, все здорови?

ПЛЮЛЬКІН

Шульц іздох, сказився Отто,
Остальних не помню што-то.
Щас гіпнозом занимаюсь
І для блага я стараюсь.
Показать?

АЙБОЛІТ

Ну шо ж, давай.
Он ідьот ТяніТолкай.

Входить ТяніТолкай, зроблений з
двух дебілів. Вмісто жопи в нього
голова, якою він часто блює.

ПЛЮЛЬКІН

(робить руками пасси, гіпнотизірує
ТяніТолкайа взглядом і приговарює)

Рукі тьоплі, ногі слаби,
Хуя нет, а грудь як в баби,
В галаве стирчать два рога,
В серці смутная тревога,
В речке гарно іскупатца,
А потом з бичком ебатца!

ТяніТолкай загіпнотизовано
стирчить посеред лікарського
хазяйства, потім раптово агресивно
мичить і кидається на Пілюлькіна,
як скажена корова, всхрапуючи і
бодаючи землю. Пілюлькін тікає.

СЄЧЕНОВ

Цей гіпноз корисний дуже,
У хазяйстві верно служить,
Злакi мощно проростають
І надої возрастають!

АЙБОЛІТ

Ну а ти що робиш щас?

СЄЧЕНОВ

Я доклад пішу как раз
О містическом массаже—
Лечіт всьо, проказу даже,
І болезнь саму плохую
Заменяет на другую.
От вазьмом, к прімеру, вас,
Хворі ви на ішіас.
От массажа он праходіт,
Но друга бацила входіт.
Ми водою окропляем,
Зверху руки налагаем
По системі Цюнь-Хуй-Мунь.
Щаслів ти—біжиш до Дунь
І їбьош їх як здоровий.

АЙБОЛІТ

Як діагноз в нас суровий,
Ця хуйня нам не паможет—
Хірургія тока зможет
Врятувать нас од біди.

К доктору Айболіту приліта
попугай Карудо і сре йому на
голову.

АЙБОЛІТ

Звідси нахуй щас іди!

ПОПУГАЙ

Када я служив в СС,
В нас там бив тоже екссесс.

АЙБОЛІТ

Етот поц всегда со мною.
Наклювався много гною.
Трошки он дурной із того—
Не стесняйтесь, раді бога.
Щас устроїм ми парад!

СЄЧЕНОВ

Доктор, я ужасно рад!

АЙБОЛІТ

Бармалей, давай музику!
Веселіше держи пику!

Бармалей виносить патефон і накручує його. З патефона іграє німецька музика. Входить доктор Пілюлькін з жезлом і робить ним різні фігури. Сеченов, Айболіт і Бармалей стоять по стійці смирно, викинув праві руки вперед. Перед ними в колоні по чотири проходять сто два урода, зроблених лікарем Айболітом, в числі яких ТяніТолкай і разні інші монстри. Замикаєть шествіє отряд песиголовців—дітей собаки Авви і торговки Клави. Слідом за всіма іде ведущий. На його обличчі вираз безмежного [...]

(CURTAIN.)

Тріасовий період

або Пригоди хтивих павіанів Борі й Жори

Characters

Боря й Жора	Хтиві павіани
Ріта і Чіта	Цнотливі шимпанзи
Ганна Петрівна	Мати Ріти і Чіти
Кирило	Дінозавр, хворий на сухоти
Микола Петрович	Саблезубий ягуяр
Гриша	Птеродактіль

Time

Дія відбувається у тріасовий період у світі животних.

АСТ I

На сцені декорації зображують собою тріасовий період. Прилітають і улітають птеродактилі і разна сволоч.

Входять Ріта і Чіта—дві цнотливі шимпанзи.

ЧІТА

А знаєш, міне он понравілся. Хоть і не военний, а інтересний мущина.

РІТА

Я єму гаварю: скажите, как Ви думаете, слово “хуйня”—мужского рода ілі женского? Так он аж покраснел. Хароший мущина, скромний.

Входять Боря і Жора—хтиві павіани.

БОРЯ

Глянь, Жора, які пацанки!

ЖОРА

Сразу відно—целочки.

БОРЯ

Диви, она телевізор показує.

ЖОРА

То шимпанзи, я їх знаю. У мене була одна, када я на Карпатах був. Так она у мене...

ЖОРА

Я знаю, Боря. Представь себе, шо я от етого не балдею.

БОРЯ

Дівчата, катай сюди, дядя фокус покажет!

Ріта і Чіта подбігають ближче.

ЧІТА

А Ви умєєте?

ЖОРА

(становиться раком)

Нет нічого проще. Ейн, цвей, дрей!

На слові “дрей” приліта
птеродактиль Гриша, хапа хтивого
павіана Жору за бордову сраку і
зникає в невідомому напрямку.

БОРЯ

(філософськи)

Жора хотів вам показать фокус, який називається “северное сіяніє”.

РІТА І ЧІТА

Как інтересно! Чем ето достігаєтся?

БОРЯ

Жопой.

Дійсно, жопа Борі схожа еслі не на
северное сіяніє, то по крайней мере
на радугу.

Входить Ганна Петрівна—мати Ріти і Чіти.

ГАННА ПЕТРІВНА

Дівчата, бистро додому! Всьо гніздо мнє ватой попаскудили...

БОРЯ

Мамаша, то, шо Ви прийшли—ето прекрасно. З Вами ми щас заделаєм шведський секс.

ГАННА ПЕТРІВНА

О, Швеція...

(Анна Петрівна заводить очі наверх і падає знепритомнівши)

Павіан Боря хтиво кричить.
Входить Гаврило—орангутанг-ізвращенец.

ГАВРИЛО

Каво я віжу! Боречка, дарагой, какімі судьбамі? Подойді сюда, я тебя поцелую!

Орангутанг-ізвращенец обліпляє павіана Борю і пускає отвратительні слюні.

БОРЯ

(з огидою)

Дарагой, я от етого совершенно не кайфую. Міне ето пратівно!

ГАВРИЛО

(слюняво)

Напрасно, Боречка! Зажарили б шашличок, хорошо посіделі би, крющончікуб зварили, кругом природа, їбать мою миш! Харашо!.. Хуночок з собою бвзяли в багажнічок, я би їм всі волосики пообривав би!

Входить Кирило—дінозавр, хворий на сухоти.

КИРИЛО

(сам до себе)

Помирать скоро буду. Заїбали йобані врачі, уже сил моїх нет!

ОРАНГУТАНГ ГАВРИЛО
(до Кирила)

Кого я віжу! Дарагой, іді сюда, я тебе поцелую в твой длінный хвост!

Орангутанг Гаврило з ловкостю,
несумісною з його млявими
повадками ізвращенца, вскакує
верхи на Кирила і робить похабні
двіженія.

КИРИЛО

Заїбали прокляті врачі. Сіл моїх нету ето терпєть. А в больніцу всьо
равно не лягу!

Кирило помічає Гаврилу у себе на
хвості, проглатує його і громко
чавкає.

КИРИЛО

(до Борі)

А ти хто? Може, ти тоже доктор? Тада скажи їм, шо пусть вони у меня
все отсосут, чим я в їх больніцу лягу!

БОРЯ

Уже сосу, дядя, січас всьо заделаєм в лучшем віде, как Ви хотіте!

КИРИЛО

Падонок! Тебе учітєся нада, а ти чим занімаєєєя!

БОРЯ

(кричить в страхе)

Дядєнька, не еште, я Вам “северное сіяніє” покажу!

Боря стає раком і робить
спробу показати “северное сіяніє”,
але Кирило проглатує його, а разом
і Ганну Петрівну з Рітою і Чітою.

Входить Микола Петрович—
саблезубий ягуяр.

МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Я ж тє, Кирило, давно уже говоріл, шоб ти не харкал где прійдьотєя, а
складував акуратно, в платочєк, чи в бумажєчку... А то я кажетєся мєри

прийму!

КИРИЛО

(насмешливо)

Шо, може в суд на мене подаш?

МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Суд не суд, а хуйово будет, Кирил, не знаю, как по отчеству!

КИРИЛО

Моїсеєвич.

МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Кирило Моїсеєвич, я останній раз предупреджаю: я їбав, шо у тя сухоти!

Микола Петрович, спритно граючись м'язами, риссю біжить у хащі.

КИРИЛО МОІСЕЄВИЧ

Спартсмен—широкі плечі, узкій лоб... Тьху, далабайоб!

Кирило Моїсеєвич уходить. З доісторичних бананів чути його сухотний кашель.

Деякий час нікого немає, якщо не враховувати, шо по сцені весь час повзають противні змії. Раптом прилітає птеродактиль Гриша з хтивим павіаном Жорою в дзьобі. Наповному ходу він кидає Жору вниз.

ГРИША

У, пішов нахуй!

Гриша грізно клацає дзьобом і улітає. Жора з стуком падає на сцену.

ЖОРА

Какая сволоч! Шо я ему сделал? За шо он меня так отпиздів?
(Жора плаче.)

Завіса опускається, за завісою чути
Жорин плач.

(THE END.)

Бур'ян

Characters

Харитон	Долбойоб
Калістрат	Венерічеській недоносок
Мирон	Упіздень
Матвій	Підарас
Семен	Уйобок
Руслан	Людина-читанка
Дзвін	Дзвін

Перший веронець: Шоб ти іззів та не пиздів!
Другий веронець: Я—тарілку супу, а ти—кінську залупу!
В. Шекспір. Два веронца

АСТ I

Осіннє узлісся, над яким літають ворони.

ДЗВІН

Бам-м-м-ммм!

Входить Матвій.

МАТВІЙ

(задоволено)

Оце так йобнуло.

Входить Семен.

СЕМЕН

(сам до себе)

Скоро цього лісу не буде. Порубаємо з хлопцями к йобаній матері, бля буду!

МАТВІЙ

(сам до себе)

Трохи зачекаю. Може, ще йобне.

ДЗВІН

Бам-м-м-мммм!

Входить Калістрат.

КАЛІСТРАТ

(сам до себе)

Йобані підараси, прийшли і стоять. А читати, мабуть, і не вміють.

ДЗВІН

Бамм-м-м-мммм!

МАТВІЙ

(задоволено)

Знову йобнуло.

КАЛІСТРАТ

А нумо, хлопці, хто читати вміє?

ДЗВІН

Бам-м-м-мммм!

А трохи згодом: Тра-та-та-та! (З лісу чути автоматну чергу.) Входить Харитон з автоматом.

ХАРИТОН

Зараз всіх повбиваю, нахуй!

КАЛІСТРАТ

А ти хто?

ХАРИТОН

Харитон я, нахуй.

КАЛІСТРАТ

А я—Калістрат.

ХАРИТОН

Не їбе, шо ти Калістрат.

Харитон строчить з автомата у
Калістрата. Калістрат падає.

ДЗВІН

Бам-м-м-мммм!

МАТВІЙ

А хто чув, як зараз йобнуло?

ХАРИТОН

Йобнуло, не йобнуло—заїбав!

Харитон строчить в ліс з автомата.

СЕМЕН

Я пішов ліс рубати. Хлопці, хто зі мною?

Ніхто не звертає на Семена уваги.

КАЛІСТРАТ

(лежачи долі)

Як мамка заміж виходила, батько казав: “Як син буде—то Калістратом
назви”.

ХАРИТОН

Кого це їбе?

Харитон строчить в небо з
автомата.

ДЗВІН

Бам-м-м-мммм!

Входить Мирон.

МИРОН

Сюда Руслан іде. Зараз всі пизди гарячої скуштуєте.

Входить Руслан. Це здоровенна
книга з ногами і руками. Він іде,
швидко перегортаючи сторінки і
читаючи сам себе. Руслан все
ближче і ближче підходить.

РУСЛАН

Що позбиралися? Пизди захтіли?

(Всі стоять мовчки і винувато
дивляться вниз.)

РУСЛАН

Йобані шакали! Читати хто вміє?

(Всі стоять мовчки і винувато
дивляться вниз.)

ХАРИТОН

Калістрат уміє. Умієш, Калістрат?

(Калістрат мовчить.)

МАТВІЙ

Він напиздів.

РУСЛАН

У колону по два—шикуйсь! Праве плече вперед, кроком руш!

Всі, в тому числі і Калістрат,
слухняно виконують накази
Руслана.

РУСЛАН

Рота, запевай!

ВСІ

(запевають)

Ой, помню, помню я той час,
Ти плакала за мною
І на прощання раз у раз
Махала хустиною...

Загін під проводом Руслана іде до
лісу і зникає в ньому. З лісу чути
автоматну стрілянину.

ДЗВІН

Бам-м-м-мммм!

З лісу виходить Руслан з автоматом.

РУСЛАН

Оце так йобнуло.

(CURTAIN.)

Кам'яний долбойоб

П'єса про Дон Жуана

Characters

Дон Жуан	Долбойоб звичайний
Кам'яний Долбойоб	Долбойоб гранітний
Донна Ганна	Клімактерична сука
Донна Ельвіра	Стара німфоманка
Зганарель	Шофер Дон Жуана
Сторож трупарні	
Труп, що ожив	
Чорт	

АСТ І

На сцені немає абсолютно нічого. Раптом приїжджає на машині Дон Жуан. Дон Жуан гарно вбраний в стрій чорношличного гайдамаки— на ньому нова прекрасна свитка, жупан і шапка з барана. З Дон Жуана звисають різні предмети, в числі яких шабля, люлька, маузер і бінокль.

ЗГАНАРЕЛЬ

Куди тепер їхати, пане отаман?

ДОН ЖУАН

До батька в ставку.

(Сплювує у вікно машини.)

Сплюндрували неньку, нахуй!

Машина, керована Зганарелем, зникає.

АСТ ІІ

Трупарня. Біля трупарні на ослоні сидить сторож і спить. На цинкових столах лежать трупи. Раптом один труп повільно встає. Він потворний, синій і роздутий. Голова трупа схожа на голову Собаки Баскервілей.

ТРУП

(кричить до трупів)

Лежите, суки?! Ану падйом, йобане стерво!

Ніхто не встає. Всі лежать смирно, тому що мертві.

ТРУП

(розмишляє)

Їбав я тут лежати. Труп зроблен для щастя, як птиця для польота.

Труп по-спортивному біжить з трупарні. Його ніхто не затримує, бо сторож, який спить біля дверей, теж мертвий.

АСТ ІІІ

Апартаменти Кам'яного Долбойоба, що представляють собою кацапські терема. Кам'яний Долбойоб п'є чай з самовару з Донною Ганною і Донною Ельвірою. Всі вищезгадані персонажі вбрані в русопетські костюми.

КАМ'ЯНИЙ ДОЛБОЙОБ

(з московським акцентом)

Что, бляді, нос-та павесілі? Масква слезам не веріт!

Бляді сумно мовчать. Вони задавлені російським домостроєм.

КАМ'ЯНИЙ ДОЛБОЙОБ

Малчіте, курви, в рот вам дишло? Ех, скука-та!

Кам'яний Долбойоб чуха кам'яну
потилицю об стінку. Чути звуки
машини, яка приїхала.

КАМ'ЯНИЙ ДОЛБОЙОБ

Черті ково-та принесли... Анютка, зашила керенкі-та?

ДОННА ГАННА

(запопадливо)

Зашила, сударік.

Входять Дон Жуан і Зганарель,
розмахуючи шаблюками.

ДОН ЖУАН

Йобані кацапи ньеньку сплюндрували! Всіх порубаю! Ану виходь по
одному!

Кам'яний Долбойоб і бляді,
заклавши руки за голову, злякано
стовбичать під стіною. Тим часом
Зганарель шаблюкою поре
подушки. З подушок сипляться
керенкі.

ДОН ЖУАН

У-у, гадюка! Насосався крові української!

Дон Жуан пиздить шаблюкою
Кам'яного Долбойоба по голові.
Шаблюка ламається, але Долбойоб
падає.

ДОН ЖУАН

(кидає уламки шаблюки і витирає
руки об шаровари)

Радійте, бляді, воля прийшла! Зганарель, одведи до курінного, скажи
хлопцям, отаман їбаться розрішив.

ДОННА ГАННА І ДОННА ЕЛЬВІРА

Урра-ааа!

Зганарель з блядами виходить.

ДОН ЖУАН

(хрумтить кацапською баранкою)

Думи мої, думи мої, лихо мені з вами...

АСТ ІV

Трупарня. Біля трупарні сидить мертвий сторож і спить. В трупарню похапцем вбігає труп. Очі трупа блищать, як в Собаки Баскервілей, в них світиться жадоба життя.

ТРУП

(сам до себе)

От набігався, от наїбався! Комуś розказать—не повірять! Якби були б крила, отак взяв би—і полетів!

Труп сидить на цинковому столі у позі Наташі Ростової, охопивши руками гострі коліна.

ТРУП

Соня, Соня, як можна спати в таку ніч!

Раптом двері в трупарню відчиняються і випльовують Кам'яного Долбойоба, який падає на заплывану підлогу, як дохлий пацюк. На мить в дверях з'являється рогатий силует Чорта з автоматом на шиї.

КАМ'ЯНИЙ ДОЛБОЙОБ

(до Чорта)

І куда ета я папал?

ЧОРТ

Молчі, прідурок! Вологодській конвой шутить не любіт!

Чорт зачиняє двері. Кам'яний долбойоб і труп якийсь час сидять

МОВЧКИ.

КАМ'ЯНИЙ ДОЛБОЙОБ

Ви в Маскве бивалі?

ТРУП

Я тебе раз переїбу—і вся Масква! Пойняв?

КАМ'ЯНИЙ ДОЛБОЙОБ

Ясненька... Чайку б сечас...

Тихо грає ніжна музика труп і долбойоб сидять на цинкових столах, охопивши коліна, і мріють. За дверима хропить мертвий сторож. Велика зелена муха, яка потай залетіла в трупарню, нудиться життям і противно дзижчить. Під звуки мухи завіса повільно опускається.

(CURTAIN.)

Сказ

Characters

Сидір Платонович

Зінаїда Раїсівна

Божевільне Залізо

Мічурін

Макаренко

Начальник ЖЕКа

Полюбовниця Сидора

Платоновича

Тоже начальник ЖЕКа

Божеволіло залізо і скаженіли люди...

М. Стельмах. Кров людська не водиця

Prologue

Заплямовані сходи ведуть до дверей, оббитих противним рижим дерматіном. Входить Сидір Платонович. В руках у нього бумажна трубка, молоток і цвяхи. Сидір Платонович прибиває до дверей бумажну трубку у розгорнутому вигляді. Це плакат. На ньому зображений великий палець людини, з якого тече кров. На крові написано слово: "СКАЗ". Навколо пальця страшні зображення скаженого кота, скаженого собаки, скаженого єнота і скаженої барсучихи. Зверху плаката напис: "Бережіться сказу".

Сидір Платонович заходить до кабінету і зачиняє за собою двері, оббиті противним рижим дерматіном. Починає грати страшна

музика.

АСТ І

Приймальня Сидіра Платоновича. На стінках, один навпроти одного, висять портрети Макаренка і Мічуріна. Під портретами шкіряний диван, на дивані лежить гола Зінаїда Раїсівна. Вона куре “Пел-Мел” і трусить попіл на брудну підлогу. Входить Сидір Платонович.

СИДІР ПЛАТОНОВИЧ

Поїбав не пробігав?

ЗИНАЇДА РАЇСІВНА

Ти шо, сказився?

СИДІР ПЛАТОНОВИЧ

Р-ррр-гав!

ЗИНАЇДА РАЇСІВНА

Каравул!

В зв’язку з тим, що кімната порожня, можна подумати, що Зінаїда Раїсівна сподівається на допомогу Макаренка і Мічуріна, але вони не втручаються і спокійно висять на стіні.

СИДІР ПЛАТОНОВИЧ

Вони тобі не допоможуть.

Сидір Платонович хвацько відкида задніми ногами бруд в різні боки і страшно гарчить. Зінаїда Раїсівна у розпачі біга по кабінету, хапаючись руками за різні непотрібні речі.

СИДІР ПЛАТОНОВИЧ

(гарчить)

Я давно про це мічтав, як мені щас харашо!

Сидір Платонович куса Зінаїду Раїсівну за сраку і повисає на ній
Зінаїда Раїсівна з криком вибігає з кабінету, несучи на сраці Сидіра Платоновича. Саме в ту мить, коли вони безвозвратно щезають в жерновах життя, портрети Макарєнка і Мічуріна падають на підлогу з страшним стуком.

Оббиті рижим дерматіном двері відчиняються, і в кімнату входить Божевільне Залізо. Воно іржаве, погнуте і небезпечне. З усіх боків у нього стирчить різна залізна поїбень. В руці у Божевільного Заліза портфель, на голові— ондатрова шапка. Спираючись на вищезгадане, можна припустити, що Божевільне Залізо—начальник. Залізна істота сідає за стола і мрійливо оглядає кабінет.

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

Те-е-екс.

ПОРТРЕТ МІЧУРІНА

Шо “те-екс”, шо “те-екс”? Я всю жизнь работав! Я хотів зробити так, щоб всі люди були щасливі, а воно прийшло і сидить, начальство із себе корчить. Ти, чмо іржаве, шо ти зробило?

ПОРТРЕТ МАКАРЄНКА

А я, а я? Я хотів, щоб діти робили полезні фотоапарати. І нахуя я так старався?

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

Ідїть на хуй. Будете пиздїти—щас всіх покусаю.

(Портрети злякано мовчать.)

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

(Мічуріну)

А тебе вооще нада повісити. Нашо ти заставляв їбаться різні овочі? А хочеться їм чи ні—це тебе не їбе. А де ж любов?

МАКАРЕНКО

Яка любов, яка любов?!

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

А ти тоже мовчи, полковник сраний, давно пора тебе розвінчать.

МАКАРЕНКО

(у розпачі)

Любов, розвінчать! Шо робиться у цьому світі, шо робиться—хто мені скаже?...

МІЧУРІН

Куда нісьошся ти, Русь,—дай ответ!

МАКАРЕНКО

Не дайот ответа.

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

Дураки, не впадайте в істеріку. От я дивлюсь на вас—інтелігенти, ви всігда так. Мало вас стріляли, блядь.

МАКАРЕНКО

Хто інтелігент? Я інтелігент? Він
(показує на Мічуріна)
інтелігент?

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

Уже і пожартувать ніззя.

МІЧУРІН

Цинізм. Кругом цинізм.

На столі, за яким сидить
Божевільне Залізо, дзвонить
телефон. Божевільне Залізо бере
слухавку.

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

Слухаю. Да, товариш Сталін. Єсть. Буде сделано, товариш Сталін.
(До портретів.)

Ну, ось бачите—а ви зразу в паніку. Роботать нада.

Божевільне Залізо виймає з
портфеля важливі папери, надягає
нарукавники і поринає у
суспільнонародно важливу працю.

БОЖЕВІЛЬНЕ ЗАЛІЗО

Коли партія сказала—надо, комсомол ответил—есть! І даже спать не
хочеться!

МАКАРЕНКО

Бессоніца, Гомер, тугіє паруса. Я список кораблів прочьол до
середіни...

(CURTAIN.)

Credits

Plays

Les Podervyansky

Transcribed text

doslidy.org.ua (plays #1-29), mwg.dp.ua (play #30),

ngusev.livejournal.com (play #31)

Text formatting style

Standard Stage Play Format

Cover image

Clothcraft Clothes ad, Pullman Herald newspaper, 1909

Ebook

Henry Flower

If you find any errors in the text or if you want to add another Les Podervyansky's play in this ebook, please send your suggestions to flower.henry@yahoo.com.

Table of Contents

Лесь Подерв'янський	2
Данко	4
Пацавата історія	8
Хвороба Івасика	15
Жан Марє та інші	20
Гамлет	24
Цікаві досліді	30
Герой нашого часу, I	34
Герой нашого часу, II	39
Діана	47
Йоги	58
Кацапи	62
Король Літр	71
До хуя масла	89
Остановісь, мгновеньє—ти прекрасно!	94
Місце зустрічі змінить ніззя, блядь!	105
Множення в умі	116
Нірвана	120
Павлік Морозов	130
Піздець	165
Казка про репку	177
Рух життя	191
Сноби	193
Свобода	199
Утопія	201
Васіліса Егоровна і мужичкі	206
Іржик	215
Йоко і самураї	217
Блеск і ніщета підарасів	225

День колгоспника	239
Дохтори	243
Тріасовий період	251
Бур'ян	257
Кам'яний долбойоб	262
Сказ	267
Credits	272